

Вадим Зеланд

**Пространство
на
варианти**

ПРЕДГОВОР

Драги читателю!

Както всички хора, и ти искаш да живееш комфортно, богато, без болести и сътресения. Животът обаче постъпва другояче и те върти като хартиена лодчица в бурен поток. Разбира се, ти вече си търсил щастието, вече си изпробвал немалко известни методи. И какво постигна в рамките на традиционния светоглед?

В настоящата книга става дума за доста странни и необичайни неща — толкова шокиращи, че чак няма да повярваш. Но не е и необходимо. Тук предлагам методи, чрез които сам можеш да провериш всичко. Точно тогава обичайният ти светоглед ще рухне.

Трансърфингът е мощна техника, която ти дава власт, за да правиш уж невъзможни неща, а именно - да управляваш съдбата си. Няма никакви чудеса. Очаква те нещо по-голямо. Предстои ти да се убедиш, че неизвестната реалност е значително по-удивителна от всякаква мистика.

Има множество книги, в които пише как да постигнеш успех, да станеш богат и щастлив. Примамлива перспектива - кой не го иска? Но като отвориш подобно издание, виждаш някакви упражнения, медитации, изискващи упорита работа. Веднага ти става криво. И без това животът ти е непрекъснат изпит, а те ти предлагат отново да се напругаш и да изстискваш нещо от себе си.

Убеждават те, че си несъвършен и точно затова трябвало да се промениш, иначе нямало да постигнеш нищо. Да, вероятно не си съвсем доволен от себе си, но дълбоко в душата си изобщо не ти се иска да се променяш. И много правилно, че не ти се иска. Кой би могъл да знае какъв трябва да бъдеш? Не е нужно да се променяш. Изходът не е там, където го търсиш.

Няма да се занимаваме с упражнения, медитации и ровене в душите си. Трансърфингът не е нов метод за само-усъвършенстване, а принципно различен начин на мислене и действие, така че да се получи желаното.

Именно да се получи, а не да се бориш за него.

И не бива да се променяш, а да се върнеш към себе си.

В живота си всички вършим множество грешки, а после си мечтаем колко хубаво ще е миналото да се върне и да поправим нещата. Не ви обещавам безплатен билет към детството, но грешките ви, колкото и да е учудващо, са поправими, като това ще прилича на връщане в миналото. Дори по-скоро „напред в бъдещето". Ще разберете смисъла на тези мои думи едва в края на книгата. Не бихте могли никъде да чуете или да прочетете какво имам намерение да ви разкажа. Затова се пригответе за неочаквани неща - и удивителни, и приятни.

ГЛАВА I МОДЕЛ НА ВАРИАНТИТЕ

Тази глава представлява теоретичен увод към транссърфинга. Той е модел на вариантите - принципно нов възглед за устройството на нашия свят. Човек не знае, че може не да се бори, а просто да получи желаното. Защо е възможно това?

*Мечтите
не се сбъдват.*

ШЕПОТЪТ НА УТРИННИТЕ ЗВЕЗДИ

Събуди ме съседското куче. Винаги ме буди, колко го мразя! Защо трябва да се събуждам точно от тази гадна твар? Трябва да изляза да се поразкодя и да забравя непреодолимото си желание да запаля съседската къща. Каквото кучето, такива и стопаните. В живота ми вечно се намъкват някакви гадини и се мъчат да ме докопат! Нервно се обличам. Чехлите ми пак са изчезнали някъде. Къде сте, изроди? Щом ви намеря, ще ви изхвърля!

Навън е влажно и мъгливо. Вървя по хлъзгава пътечка през мрачната гора. Почти всички листа са опаднали, около мен стърчат само сивите стволоче на полумъртвите дървета. Защо ли живея сред това мрачно блато? Вадя цигара. Май не ми се пуши, но навикът ми казва, че трябва. Трябва ли? Откога цигарата ми е станала задължение? Да, твърде противно е да пушиш сутрин на гладно. А преди във весела компания цигарата ми доставяше удоволствие, беше нещо като символ на мода, свобода и стил. Но празниците свършват и настъпват сиви дъждовни делници с локви от непреодолими проблеми. И преглъщаш всеки проблем с няколко цигари, сякаш си казваш: ще изпуша тази цигара, ще си почина и отново ще се гмурна в опротивялата ми рутина. В очите ми попадна цигарен дим и аз ги покрих с ръце като обидено дете. Колко ми е омръзнало всичко! И сякаш да потвърди мислите ми, едно брезово клонче се огъна коварно и ме удари по лицето. Отврат! Вбесен го счупих и го отметнах настрана. То увисна, залюля се и заподскача като паяк, като че ли ми показваше собственото ми безсилие да променя нещо в този свят. Унило се помъкнах по-нататък. Всеки път, когато се опитвах да се боря със света, той отначало се поддаваше и ме обнадеждаваше, а после яко ме перваше по носа. Само във филмите героите вървят неотклонно към целта си и помитат всичко по пътя си. В реалността е друго. Отначало печелиш - веднъж, втори, трети път. Въобразяваш си, че си победител, и уж ти се струва, че целият свят е в джоба ти, но в крайна сметка винаги губиш. Ти си само една гъска за празника — угояват те, за да те опекаат и да те изядат. Веселата музика не е за теб. Сгрешил си - това не е твоят празник. Сгрешил си...

Стигнах до морето, затънал в тъжните си мисли. Вълничките злобно хапеха песъчливия бряг. Морето недружелюбно ме облъхна със студена влага. Глъсти чайки мързеливо пристъпяха по брега и кълвяха някаква гнилоч. Очите им излъчваха студена черна пустота. В тях сякаш се отразяваше целият заобикалящ ме свят, също толкова студен и враждебен.

Клошар събираше празни бутилки по брега. Я се махай, мърльо такъв, искам да остана сам. Не, май идва към мен - навярно ще проси пари.

Я по-добре да се прибирам. Никъде няма мира! Колко съм уморен! Винаги съм уморен, дори когато си почивам. Живея, сякаш излеждавам присъда. Струва ми се, че скоро всичко ще се промени, ще започне нов етап и тогава ще стана друг и ще мога да се радвам на живота. Но всичко това е в бъдещето. А засега - същата унила каторга. Чакам ли, чакам, а бъдещето така и не идва.

Както винаги, сега ще си изям безвкусната закуска и ще отида на скучната си работа, където пак ще изстисквам от себе си резултати, които са нужни другиму, но не и на мен. Още

един ден от тежкия ми и безсмислен живот...

Събудих се от шепота на утринните звезди. Ама че гаден сън сънувах! Сякаш се е върнало късче от предишния ми живот. Добре че е само сън. С облекчение се протегнах към котарака. Виж го, мързеливеца, как се е изтегнал и само помръдва ухото - показва ми, че е осведомен за присъствието ми. Ставай, мустакатко! Ще дойдеш ли да се поразходим? Поръчах си слънчев ден и тръгнах към морето.

Пътеката прекосяваше гората и шепотът на утринните звезди постепенно потъна и сякаш се разтвори в разногласия птичи хор. Някой там, в храстите, особено се стараше: „Храна! Храна!“ А, ето те, негоднико. И как такава пухкава топчица успява да крещи толкова силно? Чудно, преди не ми беше идвало наум: всички птици имат съвършено различни гласове, но нито един не е в дисонанс с общия хор. Винаги звучи толкова стройна симфония, която не е по силите на никакъв оркестър.

Слънцето протегна лъчите си между дърветата. Това магическо осветление оживи цветовете и превърна гората във вълшебна холограма. Пътеката грижливо ме отведе до морето. Изумрудените вълни тихо си шепнеха с топлия ветрец. Брегът изглеждаше безкраен и пустинен, но аз изпитвах уют и спокойствие, сякаш нашият пренаселен свят беше отделил това кътче специално за мен. Някои смятат околното пространство за илюзия, която сами си създаваме. Нищо подобно, нямам такова сомнение, за да твърдя, че цялата тази красота е родена единствено от моето възприятие.

Все още потиснат от неприятния си сън, започнах да си припомням предишния си живот, който наистина беше унил и мрачен. Тогаваше все исках от света това, което уж ми се полагало. А светът ми обръщаше гръб. Мъдри съветници ми казваха, че той не се поддава толкова просто, трябва да го завоюваш. И аз се мъчех да го преборя, но пак нищо не постигнах, само дето ми свършиха силите. Съветниците отново имаха готов отговор: ти си лош, отначало се промени, а сетне искай... Опитах се да се преборя със себе си, обаче се оказа, че това е още по-трудно.

Но веднъж ми се присъни, че съм в природен резерват. Заобикаляше ме неописуема красота. Разхождах се и се възхищавах, когато внезапно се появи сърдито старче с бяла брада - както разбрах, Надзирателя на резервата, и започна мълчаливо да ме наблюдава. Тръгнах към него и едва отворих уста, но той рязко ме прекъсна. И заяви, че нищо не иска да чува, че се е изморил от капризни и алчни посетители, вечно недоволни, които все искат нещо, вдигат шум и оставят след себе си купища боклуци. С разбиране кимнах и се отдалечих.

Скоро пред мен отново изникна Надзирателя. Суровото изражение на лицето му беше поомекнало. С жест ми предложи да го последвам. Изкачихме се на зелен хълм и пред нас се ширна удивително красива долина. Там имаше някакво селище. Къщите като играчки бяха потънали в зеленина и цветя и изглеждаха някак си нереално. У мен възникна подозрението, че такова нещо може да съществува единствено насън. Погледнах въпросително към Надзирателя, но той само се подсмихна в брадата си, все едно ми казваше: „Какво още има да видиш!“

Вече слизахме към долината, когато осъзнах, че не помня как съм попаднал в резервата. Обърнах се към стареца и май направих неловката забележка, че, видите ли, сигурно добре се чувстват щастливците, които могат да си позволят да живеят сред такава красота. А той раздражено ми отговори: „Ами че кой ти пречи и ти да бъдеш един от тях?“

Започнах с изтърканите приказки, че не всеки се ражда богат и никой не може да командва съдбата си. Надзирателя не ми обърна внимание, само каза: „Тъкмо там е работата, я, че всеки е свободен да избира *всякаква* съдба. Единствената свобода, с която разполагаме, е свободата ни на избор. Всеки може да избира всичко, което поиска.“

Понечих да възразя. Но Надзирателя не искаше дори да ме изслуша: „Глупак! Ти имаш правото да избираш, но не го използваш. Изобщо не разбираш какво значи *да избираш*.“

Това е бълнуване! Как мога да избирам всичко, което си поискам? Можеш да си

помислиш, че в този свят всичко е позволено. И изведнъж осъзнах, че това е сън. Озадачен, не знаех как да се държа в тази странна ситуация.

Доколкото си спомням, намекнах на стареца, че насън, впрочем както и наяве, той има правото да говори всякакви глупости — точно това е свободата му. Но май забележката ми изобщо не го засегна, само го разсмя. Схванал колко глупава е ситуацията (и защо ли започнах спор с лице от собствения си сън?), аз вече размислях дали не е по-добре да се събудя. Старецът сякаш отгатна мисълта ми. „Стига толкоз, времето ни е малко - каза той. — Не очаквах, че ще ми изпратят кретен като теб. И все пак ще се наложи да изпълня мисията си.“

Заразпитвах го каква е тази „мисия“ и кои са „те“. Той игнорира въпросите ми и ми зададе, както ми се струваше тогава, глупава гатанка: „Всеки човек може да се сдобие със свободата да избира всичко, което си поиска. Ето ти и гатанката: как да се сдобиеш с такава свобода? Ако я отгатнеш, твоите ябълки ще паднат на небето.“

Ама какви ябълки?

Вече губех търпение и му възразих, че нямам намерение нищо да отгатвам - само насън и в приказките са възможни всякакви чудеса, а в реалността ябълките в крайна сметка винаги падат на земята.

А той ми отговори: „Стига толкоз! Да вървим, трябва да ти покажа нещо.“

Като се събудих, със съжаление разбрах, че не помня съня си по-нататък. Но изпитвах ясното усещане, че Надзирателя ми е дал някаква информация, която обаче не бях в състояние да изразя с думи.

В паметта ми се беше врязала само една непонятна дума - *трансърфинг*.

Единствената мисъл, която се въртеше в ума ми, бе, че не е необходимо аз да подреждам света- всичко е създадено отдавна без моето участие и за мое благо. Освен това не бива да се боря със света за място под слънцето - това е най-неефикасният начин. Излиза, че никой не ми забранява просто *да избира* за себе си света, в който бих искал да живея. Тази идея ми се струваше абсурдна и аз най-вероятно щях да забравя съня си, но скоро за най-голямо мое учудване открих, че в паметта ми се появяват съвсем ясни спомени, какво разбираше Надзирателя под думата *да избираш* и как се прави това. Решението на гатанката му дойде от само себе си, като знание отникъде. Всеки ден ми се разкриваше нещо ново и аз всеки път изпитвах грандиозно и странно учудване, граничещо със страх.

Не съм в състояние да обясня рационално откъде ми дойдоха тези знания. Само едно мога да твърдя напълно уверено: в главата ми не можеше да се роди нищо подобно. Откакто открих трансърфинга (по-скоро ми позволиха да го направя), животът ми се изпълни с нов, радостен смисъл. Всеки, който се е занимавал с някакво творчество, знае каква радост и задоволство носи предметът, направен със собствените ръце. Но това е нищо в сравнение с процеса на сътворяване на собствената съдба.

Макар че терминът „сътворяване на съдбата“ в обичайния му смисъл не подхожда особено тук.

Трансърфингът е начин да избираш съдбата си в буквалния смисъл, както в супермаркета.

Ще разберете защо ябълките могат „да падат на небето“, какво е „шепотът на утринните звезди“, както и още много, все необикновени неща.

ГАТАНКАТА НА НАДЗИРАТЕЛЯ

Съществуват различни подходи за обяснение на съдбата. Един от тях е, че съдбата е участ, която ни е предопределена предварително. Каквото и да правиш, не ще избягаш от нея. От една страна, подобно обяснение потиска с безизходността си. Излиза, че ако на човек му се е паднала не най-добрата съдба, няма никаква надежда за подобряването ѝ. Но, от друга страна, винаги има хора, които са доволни от съществуващото положение. Защото щом бъдещето е до голяма степен предсказуемо и не плаши с неизвестността си, това е удобно и

сигурно.

Въпреки това фаталната неизбежност, разбрана по този начин, предизвиква чувство на неудовлетвореност и вътрешен протест. Човекът, ощетен откъм успехи, се оплаква от съдбата си: защо животът е толкова несправедлив? Един има всичко в излишък, а друг постоянно се нуждае от нещо. Един всичко постига с лекота, а друг се трепа от сутрин до вечер и пак не успява. Един е надарен с красота, а друг -непонятно за какви грехове, цял живот го смятат за второ качество.

Защо е това неравенство?

Нали животът не знае граници в многообразието си -защо тогава поставя ограничения на определени групи хора? С какво са се провинили те, родените без късмет?

Така се появяват всевъзможните учения за кармата. Човек може да си помисли, че Бог си няма друга работа, освен да възпитава непослушните си деца, но дори въпреки могъществото си се затруднява със самия процес на възпитаване. Вместо да ни наказва за греховете ни през настоящия живот, той, кой знае защо, отлага възмездие, макар че какъв смисъл има да наказваш някого за нещо, което не помни?

Друга версия за неравенството обнадеждава, че нуждаещите се и страдащите ще получат щедра отплата, но пак или някъде на небесата, или в някой следващ живот. Подобни обяснения не са напълно задоволителни. Практически не е важно дали съществуват миналите и бъдещите животи, защото човек помни и осъзнава само един - настоящия, и в този смисъл той му е единствен.

Ако вярваме в предопределението на съдбата, тогава най-доброто средство против тъгата ще бъде смирието. И отново се намират обяснения от рода на: „Щом искаш да бъдеш щастлив - бъди такъв." Бъди оптимист и се задоволявай с това, което имаш. Човек трябва да разбере: той е щастлив, защото вечно недоволства от съдбата си и твърде много иска. А той трябва да бъде доволен по определение. Трябва да се радва на живота. Но същевременно някак си не върви да посреща с радост сивата действителност.

Нима няма право да иска нещо повече? Защо да се насилва и да се радва? Та това е все едно да се насилва да обича!

В краката ни вечно се мотаят някакви „просветлени" личности, призоваващи към всеобща любов и прошка. Можем да се заметнем презглава с тази илюзия, за да не се сблъскаме със суровата реалност, и тогава наистина ще ни стане по-леко. Но дълбоко в душата си човек така и не успява да смели защо трябва да се насилва и да прощава на онези, които ненавижда, и да обича онези, които са му безразлични?

Каква полза ще има?

Получава се не естествено, а измъчено щастие. Сякаш радостта не бива да идва сама, а трябва да я изтискваш от себе си като паста за зъби.

Разбира се, има хора, които не вярват, че животът е толкова скучен и примитивен, та се ограничава само до една предопределена съдба. Те не искат да се задоволяват с това, което имат, и предпочитат да се радват на постиженията, а не на даденостите. За подобни личности се предлага друга концепция за съдбата: „Човек сам кове щастието си." А както е известно, за щастието трябва да се бориш. „Знаещите" ще изтъкнат, че нищо не се получава наготово. Сякаш този факт е неоспорим: щом не приемаш щастието такова, каквото ти се дава, значи се налага да поработиш с лактите си и да постигнеш своето.

Поучителни истории разказват как героите са се сражавали мъжествено и самоотвержено и са се трудили ден и нощ, преодолявайки невероятни препятствия. Победителите се окичвали с лаврите на успеха само след като преминели през всички тегоби и лишения. Но и тук нещо не се връзва. Милиони се сражават и се трудят, а само единици постигат истински успех. Може да изгубиш целия си живот в отчаяна борба за място под слънцето, но така и да не постигнеш нищо.

Защо животът е толкова жесток и упорит?

Що за мъчителна необходимост - да се бориш със света, за да постигаш своето! А ако светът не поддава, значи е необходимо да се бориш със себе си. Щом си беден, болен, грозен

и нещастен, сам си си виновен. Ти си несъвършен, следователно трябва да се промениш. Човек е изправен пред факта, че априори е сбор от недостатъци и пороци, над които трябва да работи усилено. Унила картинка, нали? Излиза, че щом на човек не му е потръгнало веднага и той не се е родил богат и щастлив, участта му е или смирено да носи кръста си, или да посвети целия си живот на борбата.

Защо ли обаче не ми допада и такъв живот?

Нима в тази безизходица няма никакъв светъл лъч? И все пак изход има. Той е колкото прост, толкова и приятен за разлика от всички гореизложени, защото лежи в съвсем друга плоскост. В трансърфинга концепцията за съдбата се основава на принципно различен модел на света. Не бързайте да махате разочаровано с ръка и да възкликвате, че се опитват да ви пробутат поредната химера. Съгласете се — всяка от известните концепции за съдбата е изградена върху определен светоглед, който на свой ред най-често се базира на недоказуеми отправни точки.

Например материализмът се основава на твърдението, че материята е първична, а съзнанието - вторично. Идеализмът твърди точно обратното. Нито едното, нито другото твърдение е доказуемо, но въпреки това върху тях се градят модели на света, всеки от които е достатъчно убедителен и с множество предани защитници. И двете направления във философията, науката и религията обясняват света по свой начин, по своему те и са прави, и не са прави. Никога не ще можем да опишем съвсем точно абсолютната истина, защото понятията, с които си служим, са относителни. В известната притча за тримата слепци се разказва как единият опипал хобота на слона, вторият - крака му, а третият - ухото, сетне всеки изказал мнението си какво е това животно. Ето защо да доказваме, че едното описание е единствено вярното, е свършено безсмислено. Главното е то да работи.

Вероятно ви е позната известната идея, че реалността е илюзия, която ние си създаваме. Макар никой да не е обяснил смислено откъде се взема тази илюзия.

Излиза, че всички гледаме „кино“. Естествено това е твърде съмнително, но в известен смисъл има разумно зрънце в него. Според друго мнение материалният свят е само механизъм, действащ по строги закони, и не е по силите на нашето съзнание да определя нищо. И тук също има частица безспорна истина.

Но човешкият разум е устроен така, че се стреми да има под краката си твърда почва, лишена от нееднозначност. Искане ни се да разпердушиним едната теория и да издигнем на пиедестал другата - точно с това се занимават учените хилядолетия наред. След всяко сражение за истината на бойното поле непобеден остава един-единствен факт: *всяка теория представлява само определен аспект от проявата на многостранната реалност.*

Всяка теория се потвърждава от времето, затова има право на съществуване. Както и всяка жизнена концепция работи. Ако сте решили, че съдбата е предопределена и не сте в състояние да я промените, значи ще бъде така. В такъв случай доброволно се предавате в чужди ръце, няма значение чии, и се превръщате в лодка, носена от вълните.

А ако смятате, че сами градите съдбата си, съзнателно поемате отговорността за всичко, което се случва във вашия живот: *изборът ви винаги се реализира. Каквото избирате, това и получавате.* Какъвто и светоглед да изберете, истината ще е на ваша страна. А другите ще спорят с вас именно защото и те са прави.

Ако вземем за отправна точка даден феномен, от него можем да изведем цял клон на знанието. И то ще бъде вътрешно непротиворечиво и успешно ще отразява една от проявите на реалността. Достатъчно е за основа на цялото знание да вземем един или няколко факта, които не са дотам понятни, но все пак са известни.

Например квантовата физика се базира на няколко не-доказуеми истини - постулати. Недоказуеми са, защото самите те са начална, отправна точка на знанието. Обектът на микросвета в квантовата физика се държи в някои случаи като частица, а в други - като вълна. Учените не могат да интерпретират еднозначно този дуализъм, ето защо просто го приемат за даденост, т.е. като аксиома. Постулатите на квантовата физика помиряват многообразието от форми на проява на реалността, също както слепците сякаш са се

разбрали в едни случаи слонът да се държи като стълб, а в други - като змия.

Ако при описанието на обекта на микросвета изберем за основно свойството му на частица, тогава ще получим модела на атома, построен от известния физик Нилс Бор. В него електроните обикалят около ядрото като планетите в Слънчевата система. А ако за основно свойство изберем вълната, тогава атомът ще прилича на размито петно.

Както единият, така и другият модел работи и отразява отделни форми на проява на реалността. Пак излиза, че ние *получаваме това, което избираме*.

Изобщо всяка проява може да послужи за постулат и следователно за отправна точка на даден клон от знанието, което безспорно ще работи и има право на съществуване. В търсенето на истината хората винаги са се стремили да разберат природата на света, изучавайки отделните му аспекти. Купища научни знания са се създавали като описания и обяснения на едни или други природни явления. Така са възникнали отделните клонове на знанието, които често си противоречат.

Природата на света е единна, но постоянно демонстрира различни лица. Едва успели да разгледат и обяснят както трябва едното лице, веднага пред хората изниква друго, което изобщо не се съгласува с предишното. Учените се опитват да обединят различните прояви на реалността, за да премахнат противоречията, но това трудно им се удава. Съществува само един-единствен, неподлежащ на съмнение факт, който обединява всички клонове на знанието - многообразието и многостранността на формите на проява на реалността. *Многостранността на нашия свят е най-важното му фундаментално свойство*.

Увлечени в опитите си да обяснят отделните прояви, привържениците на различните клонове на знанието, кой знае защо, подминават точно този факт. И наистина, какво ли друго може да се извлече от него? Многовариантността служи за начална точка, подобно на нулата в координатната система. Всички отправни точки на различните клонове на знанието са вторични по отношение на нея.

На самата начална точка обаче не се обръща внимание, сякаш тя не съдържа никаква информация. Но въпреки това информация има, и то твърде удивителна.

За да разрешим Гатанката на Надзирателя, ще вземем за отправна точка именно свойството многовариантност. С други думи, ще приемем за постулат факта, *че реалността притежава безкрайно разнообразие на формите на проява*. Въпреки общия характер на нашия постулат ще се убедим какво интересно и неочаквано знание ни разкрива.

Да започнем оттам, че формите на проява на реалността трябва да имат източник, от който произлиза цялото това разнообразие. Къде „са записани“ всички закони на нашия свят? Той се проявява като движение на материята в пространството и времето. Това движение се подчинява на определени закони.

Както знаете, точките са разположени на графиката на функцията според определена математическа формула. Може да се каже, че законът за движение на точката върху графиката е определението на функцията. Но формулите, както и законите са абстрактни изобретения на човешкия разум, създадени за по-удобно разбиране. Малко вероятно е природата да ги пази някъде.

По какъв друг начин можем да фиксираме разположението на точките върху графиката? Разбира се, като безкрайно голяма съвкупност от координатите на всички точки. Вместимостта на човешката памет е ограничена и не може да се справи с огромния обем. Но за природата безкрайността не е проблем. За нея не е необходимо да обобщава разположението и движението на точките върху графиката във вид на формула. Ако нахъсаме линията на функцията на безкрайно малки точки, бихме могли да разглеждаме всяка точка като причина, а следващата - като следствие. Следователно всяко движение на материална точка в пространството и времето е безкрайно дълга непрекъсната верига от безкрайно малки причини и следствия.

В нашето знание движението на материята е представено като закон, в природата обаче то съществува в натурална форма - като безкрайно множество от причини и следствия. Грубо казано, данните за всички възможни точки на движение на материята се пазят в

някакво информационно поле, което ще наричаме *пространство на варианти*. То съдържа информация за всичко, което е било, е и ще бъде. Пространството на варианти представлява напълно материална *информационна структура*. Това е безкрайно информационно поле, съдържащо всички възможни варианти на всички събития, които могат да се случат. Бихме могли да кажем, че в пространството на варианти има всичко. Нека не гадаем как се пази тази информация - за нашата цел това няма значение. Важно е само, че *пространството на варианти е нещо като шаблон, координатна мрежа за всяко движение на материята в пространството и времето*.

Във всяка точка на пространството има отделен вариант на едно или друго събитие. За по-лесно разбиране ще смятаме, че вариантът се състои от *сценарий* и *декори*.

Декорите са външният вид или формата на проява, а сценарият - пътят, по който се движи материята.

За по-удобно можем да разделим пространството на варианти на сектори. Всеки си има свои сценарий и декори. Колкото по-голямо е разстоянието между секторите, толкова по-големи са разликите в сценариите и декорите. Човешката съдба също е представена с множество варианти.

Теоретично няма никакви ограничения за сценариите и декорите на човешкото съществуване, тъй като пространството на варианти е безкрайно. Всяко незначително събитие влияе върху поврата на съдбата. Човешкият живот, както и всяко друго движение, е низ от причини и следствия. В пространството на варианти следствието винаги е разположено до своята причина. Едното следва след другото, ето защо секторите на съдбата се подреждат в *линия на живота*.

Сценариите и декорите на секторите върху една линия са горе-долу еднакви. Човешкият живот тече равномерно в една насока, докато не се случи събитие, което променя сценария и декорите. Тогава съдбата прави поврат и преминава в друга линия на живота.

Представете си, че сте гледали някакво представление. На следващия ден отново отивате в театъра на същия спектакъл, но той вече е с други декори. Това са близко разположени линии на живота. А през следващия театрален сезон гледате спектакъла със същите актьори, но със значителни промени в сценария. Тази линия на живота вече е по-далеч.

И най-сетне, когато отивате на същата постановка в друг театър, вие гледате съвсем друга интерпретация на пиесата. Тази линия на живота е много далеч от първата.

Реалността се проявява в цялото си многообразие именно защото броят на вариантите е безкраен. Всяка отправна точка се превръща в низ от причинно-следствени връзки. Избирайки началната точка, вие получавате една или друга форма на проява на реалността. Може да се каже, че реалността се разгръща по линията на живота в зависимост от избраната начална точка. Всеки получава това, което си е избрал. Вие имате правото да избирате именно защото безкрайността на вариантите вече съществува. Никой не ви забранява да си изберете съдбата, която ви харесва. Така че управлението на съдбата се свежда до едно просто нещо - да направиш избор. Трансърфингът отговаря на въпроса как да се направи това.

И така, съществува информационна структура, съдържаща безкрайно множество потенциални възможности варианти, със собствени сценарии и декори. Движението на материалната реализация става съобразно със заложеното в тази структура. Процесът на движение на материята през пространството на варианти може да бъде показан със следния мислен експеримент.

Представете си тръба с вода. Покрай нея се премества охлаждащ пръстен, така че водата бързо замръзва, но само вътре в него, сякаш леден кристал се движи по тръбата. Водните молекули си остават на приблизително същите места в относително свободно състояние. В момента на преместване на пръстена молекулите в него се фиксират в замразен кристал с определена структура, сетне ледът се разтопява и водните молекули се освобождават. Самият кристал не се движи. С други думи, в този случай ледът не плува във водата. Не се премества леденият кристал в тръбата с вода, а структурата, т.е. състоянието на

замръзване.

По аналогия водата в тръбата е пространството на варианти, а леденият кристал - материалната реализация на вариантите. Молекулите са хората, а положението им в структурата на кристала се реализира като вариант на съдбата. Няма само един отговор на въпроса чий аналог е охлаждащият пръстен. С други думи, по какъв начин и защо информационната структура се превръща в материя?

В микросвета материята може да се проявява като енергийно ядро. Известно е, че във вакуума протича непрекъснат процес на раждане и унищожаване на микрочастиците. Материя сякаш има, но същевременно тя няма истинска материална субстанция. Ясно е само едно: всичко, което можем да пипнем, има неуловима енергийна основа.

Надявам се, че не съм ви изморил чак толкова с физика. Засега се намираме едва в отправната точка на трансърфинга. Но онова, което ще узнаете от тази книга, вероятно до голяма степен ще ви шокира. Ето защо неизбежно съм принуден поне малко да се обосновавам теоретично, за да не губи разумът почва под краката си. Така че ви моля да се запасите с още малко търпение.

Морската вълна е друга аналогия, илюстрираща реализацията в пространството на варианти. Да допуснем, че вследствие на земетресение в морето се е образувала вълна. Тя се придвижва по морската повърхност като хребет, но самата вода остава неподвижна. Не се движи водната маса, а реализацията на енергийния потенциал. Едва на брега водата се излива на брега. По същия начин се държат и всички други вълни. В тази аналогия морето е пространството на варианти, а вълната - материалната реализация.

И какво излиза - от една страна, материалната реализация се движи в пространството и времето, а от друга, вариантите са неподвижни и съществуват вечно.

Значи всичко е било, е и ще бъде?

А защо не?

Всъщност времето е също толкова статично, както и пространството. Течението на времето се усеща само когато се върти филмова лента и кадрите следват един след друг. Разгърнете филма и погледнете едновременно всички кадри. Къде се дяна времето? Всички кадри съществуват едновременно.

Времето е статично, докато не започнем да разглеждаме последователно кадър след кадър. В живота става точно така, затова в съзнанието ни се е запечатала идеята, че всичко идва и си отива.

А всъщност всичко, записано в информационното поле, е било там винаги и ще си остане винаги. Линиите на живота съществуват като филмови ленти. Което е минало, не е изчезнало, а е останало. Което ще се случи, го има и сега. Текущият отрязък от живота е материалната реализация на пространството на варианти върху дадения отрязък от линията на живота.

Мнозина възмутено ще попитат: „Как е възможно безкрайното множество от варианти на моята съдба да съществуват стационарно? Кому и защо е нужно? На Бога? На природните закони? И за какво?“

Представете си точка на координатната плоскост. Още в училище са ни казвали, че точката на плоскостта може да има всякакви координати хикс и игрек. Отбележете - всякакви, и то от минус до плюс безкрайност. Тогава защо никому не идва наум да попита: *защо* точката може да има всякакви координати?

А сега си представете точка, която се движи по линията на функцията и се чуди: „Как е възможно изминатият от мен път да е съществувал винаги и винаги да съществува? А как е възможно пътят, който ми предстои, вече да е предначертан?“

Но вие гледате на пътя на точката отгоре, затова за вас няма нищо чудно.

Пространството на варианти служи за шаблон, то определя по какъв начин да се прояви материалната реализация. Представете си тъмна гора и човек с фенерче. Той върви през гората и осветява малък кръг около себе си. Реализацията се проявява като петно светлина. Защото тъмната гора представлява пространството на варианти, а осветеният кръг -

реализацията на варианта в дадения участък. Тогава кой е източникът на светлина? С други думи, какво „запалва“, т.е. материализира варианта върху шаблона?

За да отговорим на този въпрос, ще се наложи да изберем още една отправна точка.

В наше време вече не подлежи на съмнение фактът, че мислите са материални. Реалността се проявява пред нас в две форми: от една страна, битието определя съзнанието, а от друга - има неоспорими доказателства за обратното. Мислите не са само мотив за човешките действия, а и оказват пряко въздействие върху заобикалящата ни реалност. Например най-лошите ни очаквания непременно се сбъдват. Разбира се, можете да възразите, че това не е материализиране на мислите, а предчувствие за бъдещи неприятности. Наистина в паранормалните явления има много неясни и нееднозначни неща. Но това не означава, че можем да игнорираме тази форма на проява на реалността. Съществуват множество факти, които потвърждават непосредственото влияние на мислите върху заобикалящата ни действителност.

Така или иначе, човешкото съзнание формира съдбата на човека. В настоящата книга става дума точно за това - по какъв начин става всичко.

За отправна точка ще вземем следното твърдение: *излъчването на мислена енергия материализира потенциален вариант*. Имаме пълното право да го направим, тъй като реалността се проявява и във формата, в която съзнанието определя действителността. Потвърждават го не само фактите от всекидневието, но и опитите на квантовите физици.

За нас няма принципно значение самият механизъм на взаимодействие на мисленото излъчване с пространството на варианти. И досега остава неясно по какъв начин протича процесът на предаване на информация - на енергийна или на някаква друга основа. За по-удобно просто ще предположим, че излъчването на мислена енергия „осветява“ определен сектор от пространството на варианти, вследствие на което вариантът получава материално изпълнение. Както сектора, така и излъчването има определени параметри. Мисленото излъчване намира своя сектор, вариантът се реализира и следователно излиза, че съзнанието определя действителността.

Не бива обаче да забравяме, че това е само една от формите на проява на действителността. Невъзможно е просто да си седим и само със съзерцание да формираме своята реалност. Макар да има хора, които буквално могат да материализират предмети от въздуха. Но те са единици и не афишират способностите си. И все пак мислите оказват същото силно влияние върху човешката съдба, както и конкретните постъпки. Хората са свикнали действията им да причиняват видими и лесно обясними последици.

Влиянието на мислите става незабележимо, затова е необяснимо и непредсказуемо. Може да ни се стори, че е твърде трудно да установим нагледна причинна връзка между мислите и следващите събития. Но скоро ще се убедите, че човешките мисли формират реалността съвсем непосредствено. Човек получава това, което сам избира.

Някой ще възрази: „Излиза, че моретата, планините, планетите, галактиките - всичко е продукт на моето мислено излъчване.“

Човек понякога се мисли за център на Вселената. А всъщност заема само мъничка ниша в това безкрайно пространство. Нашият свят населява множество живи организми и всеки внася своята лепта в създаването на реалността. Всяко същество има свои параметри на мислено излъчване.

Ако не ви е приятно да смятате излъчването на растенията за мислено, наричайте го друго, същността не се променя. Дори не може уверено да се твърди, че неживите предмети нямат подобно излъчване като живите организми. Да не говорим за Единния Дух, пронизващ всичко съществуващо, когото наричаме Бог. Всяко същество има свое съзнание и създава свой слой от света. Може да се каже, че във всичко на този свят има частица от Бога и следователно Той управлява целия свят.

Всеки човек върви по своята линия на живота. И същевременно всички хора живеят в един и същ свят. Материалният свят е един за всички, но конкретната реализация за всеки човек е различна.

Да допуснем, че сте турист и се разхождате в прекрасен град. Любувате се на забележителностите, възторгвате се от красотата на архитектурата, виждате цветни лехи, фонтани, алеи, усмихващи се лица на благоденстващи граждани. Минавате покрай кофа за боклук, а там се е спрял бездомник. И той като вас се намира в този свят, не е в друго измерение. И все пак не вижда същото като вас.

Той вижда празната бутилка в кофата, мръсната стена, съперника си, който е закъснял да вземе бутилката и сега си мисли дали да не я отнеме, полицаия, подозрително наблюдаващ бездомника. Вие живеете на една жизнена линия, а той - на друга. Вашите линии са се пресекли в една точка върху пространството на варианти, ето защо този свят като материална реализация е един и за двама ви.

Всички прояви на материалната природа имат енергийна основа. Енергийното поле е първично, всички останали физически прояви са вторични. Учените се опитват да обединят различните прояви на енергията в единна теория и скоро ще постигнат резултати. После обаче пак ще се наложи да съвместяват нещо, тъй като формите на проява на реалността са безкрайни. Без да се задълбочаваме в тези тънкости, да разгледаме енергията като някаква абстрактна сила, която е невидима, но въпреки това обективно съществува. За целите ни е напълно достатъчно да приемем факта, че енергията на човешките мисли е напълно материална. Тя не се върти само в нашите глави, а се разпространява в пространството и взаимодейства с околното енергийно поле. Днес никой не оспорва този факт.

За по-удобно като параметър на мисленото излъчване ще приемем неговата честота, също както честотата на радиовълните. Когато мислите за нещо, енергийната честота на вашите мисли е настроена към определена област в пространството на варианти. Когато енергията попадне в даден сектор, става материално реализиране на определен вариант. Енергията има сложна структура и пронизва всичко съществуващо в този свят. Преминавайки през човешкото тяло, тя се модулира от мислите и на изхода вече притежава характерните за тези мисли параметри.

На същия принцип работи радиопредавателят.

Параметрите на енергията поемат характеристиките на мислите. Така че на изхода имаме мислено излъчване, което преобразува сектора на пространството на варианти в материална реализация. Когато мислите нещо лошо или нещо хубаво, вие излъчвате мислена енергия в пространството на варианти. Модулираната енергия се наслагва върху определен сектор и това внася съответните промени в живота ви.

Жизнените обстоятелства се създават не само от конкретни постъпки, а и от характера на човешките мисли. Ако сте настроени враждебно към света, той ще ви отвърне със същото. Ако непрекъснато изразявате недоволство, ще имате все повече поводи за това. Ако в отношението ви към действителността преобладава негативизмът, светът ще обърне към вас най-лошата си страна. И обратно, позитивното отношение променя живота ви към по-добро в буквалния смисъл. Човек получава това, което избира. Такава е реалността, независимо дали ви харесва или не.

Докато мислите ви са горе-долу еднакви като насока, вие се намирате на една и съща жизнена линия. Щом промените отношението си към действителността, параметрите на мисленото ви излъчване получават нови характеристики и материалната реализация на вашия живот се прехвърля на друга линия.

Там събитията се разгръщат вече по друг сценарий съобразно с параметрите на вашето излъчване. Ако сценарият по някакви причини не ви харесва, вие се борите, за да промените ситуацията. Когато се сблъска с препятствия, всеки реагира негативно - или проявява недоволство, или изпада в депресия. Мисленото ви излъчване се прехвърля на линия, където препятствията са още повече. И ви се струва, че животът ви се плъзга надолу по наклонена плоскост. Този процес изглежда неуправляем, но всъщност тъкмо вие със своите мисли насочвате реализацията си към проблемни области на пространството на варианти. Смятате, че с действията си преодолявате препятствията. А в действителност излиза, че получавате това, което сами сте си избрали. Изберете ли борбата с препятствията -

получавате ги в излишък. Погълнати ли сте от мисли за проблемите си - те винаги ще присъстват в живота ви. Насочвате действията си към промяна на ситуацията върху текущата жизнена линия, но не можете да промените сценария в пространството на варианти. Във ваша власт е само да *изберете друг*. Опитвайки се да промените неудобните моменти в сценария, мислите точно за това, което не ви харесва. По този начин изборът ви се реализира успешно и *вие получавате онова, което не искате*.

На дадената жизнена линия не е възможно да промените нещо. Също както на посещение в картинна галерия не можете да махнете или да преместите експозицията, която не ви харесва. Тук вие не сте господар. Но никой не ви забранява да преминете в друга зала, за да гледате онова, което повече ви харесва.

Естествено, преминаването на жизнена линия, където всеки получава според потребностите си, не става просто по желание. Не всички мисли подлежат на реализиране и не всички желания са изпълними. Тук работата не е в съдържанието на мислите, а в тяхното качество. Само мечта или желание още не е избор. *Мечтите не се сбъдват*. Необходимо е да се изпълнят определени условия, които ще разберете, след като прочетете тази книга.

В пространството на варианти за всеки човек има безкрайно множество линии на съдбата. Нямаме основание да се сърдим на съдбата си, защото ни е дадено правото *на избор*. Проблемът ни е само в това, че не умеем да избираме. Светът се проявява в цялото си многообразие, той сякаш е създаден да задоволява всички потребности. В него всеки може да намери всичко, което душата му иска. Дори в различните клонове на знанието той обръща към нас страната, която бихме искали да видим.

Например идеализмът твърди, че светът е илюзия - и той се съгласява.

Материализмът твърди обратното - и светът пак няма нищо против.

Хората се изпокарват, налагайки своето отношение към света, а той показва, че всички са прави. Нима това не е забележително?

Пространството на варианти са т.нар. илюзии, а материалната реализация - онова, което се разбира под материален свят. Винаги получаваме това, което избираме.

В Корана има следните думи: „Човешката съдба е запечатана в Книга.“ Има се предвид, че съдбата е предначертана и не можеш да избягаш от нея. Подобни твърдения можем да срещнем и в другите религии. Действително човешката съдба вече е предначертана. Грешката на религиите е, че тя има не само един, а безкрайно множество варианти. *От съдбата си не можеш да избягаш*. И това до известна степен е вярно, защото не е възможно да се промени сценарият на варианта. Да се бориш с околния свят, за да промениш съдбата си, е трудно и неблагодарно занятие. Не си струва да се бориш, за да промениш сценария, просто трябва да избереш вариант според желанията си.

Разбира се, всичко това е твърде необичайно и предизвиква основателни съмнения. Но и не разчитам, че с готовност ще приемете модела на вариантите. Та и самият аз не вярвах, докато не се убедих, че трансърфингът работи, и то безотказно. Няма смисъл да предпочитате един или друг модел само за да постигнете някаква абсолютна истина. Не самият модел има значение, а практическият резултат, получен вследствие на него.

Различните математически модели представят едно и също физическо явление по различен начин. Нали ще бъде забавно, ако специалистите по аналитична геометрия внезапно въстанат срещу математическия анализ и започнат да доказват, че геометрията е единствено вярната математическа дисциплина? Математиците успяха да се споразумеят, а философите и религиозните дейци - не.

Къде се намира пространството на варианти?

На този въпрос е много трудно да се отговори. От гледна точка на нашето триизмерно възприятие може да се каже, че то е навсякъде и никъде. Представете си безкрайна плоскост, без начало и край, където живеят двуизмерни човечета. Те не подозират, че има трето измерение. Струва им се, че плоскостта е единственият свят и не могат да разберат как тъй ще има нещо извън него. Но ние знаем, че щом в този модел добавим още едно измерение, можем да създаваме безкрайно множество такива плоскости. Тъй че нека не ви тревожи

фактът, че не сме в състояние нагледно да представим по какъв начин наред с нашия свят могат да съществуват безкрайно множество паралелни светове.

Трудно е да се повярва, че паралелните светове реално съществуват. Но, от друга страна, лесно ли ви е да повярвате в теорията на относителността, според която с увеличаването на скоростта на едно тяло и масата му се увеличава, а времето се забавя? Все още не е възможно да проверим това твърдение с личен опит. Не е важно дали го разбираме или не, а каква практическа полза можем да извлечем от това твърдение.

В безграничното пространство да се спори за предимствата на един или друг модел е просто нелепо и дребнаво. Представете си безкрайността в посока на увеличаване на разстоянията. Там, далеч напред, просто няма край. В посока на намаляване на разстоянията, колкото и да е странно, също няма край. Ние можем да наблюдаваме само ограничена част от видимата Вселена. Както телескопът, така и микроскопът си имат граници. Безкрайността на микросвета с нищо не се различава от безкрайността на макросвета.

Според една хипотеза видимата от нас Вселена е произлязла вследствие на Големия взрив и оттогава непрестанно се разширява. В Космоса телата се движат с огромна скорост. Но, от друга страна, вземайки предвид и огромните разстояния, струва ни се, че разширяването на Вселената става много дълго и много бавно.

Известно е и че във вакуума във всеки момент от времето сякаш отникъде се раждат и веднага изчезват елементарни частици. Отчитайки относителността на пространството и времето, нищо не ни пречи да разглеждаме всяка частица като отделна Вселена, подобна на нашата. Защото не ни е известен строежът на елементарните частици.

За физиците те се проявяват ту като вълни, ту като частици. Навлизайки все по-навътре в микросвета, относителните разстояния стават огромни и времето за *вътрешния наблюдател* се забавя. За *външния наблюдател* нашата Вселена съществува един миг, като родена и угаснала във вакуума частица, а за нас като *вътрешни наблюдатели* живее милиарди години.

Когато отпивате глътка кафе от чашата си, замислете се колко вселени сте погълнали? Безкрайно множество, защото безкрайността не се дели на части. Вътре в микросвета „да се лети“ е също толкова далеко и дълго, както и в безбрежните простори на външния Космос. Отрязъците време могат да бъдат както безгранично малки, така и огромни.

Всяка точка върху времевия отрязък можем да разглеждаме като начална, от двете страни на която се простира безкрайността на времето. Движението на началната точка върху времевия отрязък не променя нищо нито назад, нито напред.

Цялата тази безкрайност на вложените един в друг светове съществува едновременно.

Във всеки момент центърът на Вселената се намира във всяка точка, защото всяка точка е заобиколена от всички страни с безкрайността.

И всички събития съществуват едновременно по същата причина, поради която центърът на Вселената се намира във всяка точка в едно и също време.

Трудно е да си представим това. Но и безкрайността е невъзможно да обхванем с един поглед. Колкото и да се движите мислено из Вселената, ще ви заобикаля все същата безкрайност.

Съществуват и още по-объркани теории, според които нашата видима Вселена в четириизмерното пространство се превръща в крайна сфера. Но от това не ни става по-леко, защото теоретично измеренията пак могат да са безкрайно множество.

Като нямаме възможност да си представим всичко това, сме принудени да се задоволяваме с ограничения си кръгозор и да се правим, че разбираме нещо.

Изобщо в съвременната наука има много непонятни и необясними неща, обаче това не ни пречи да се ползваме от плодовете ѝ. Когато приложите принципите на транс-сърфинга, ще получите зашеметяващи резултати. Само нека веднага се разберем да не се измъчваме с въпроси защо и как именно работи това.

Със същия успех детето може да попита някой физик: „Защо телата взаимно се привличат?“

Ученият ще отговори: „Защото действа законът за гравитацията.“

Следва друг въпрос: „А защо действа законът за гравитацията? Все пак защо телата се привличат?“

Отговор няма.

Та да оставим това неблагоприятно занимание - да обясняваме нещо си, и просто да се възползваме от резултатите на модела на вариантите. Не ни е съдено всичко да знаем и да разбираме.

От модела на вариантите следва, че човек сам твори съдбата си. И въпреки това концепцията за съдбата в трансърфинга се различава от общоизвестните. Къде е разликата? Там, че *можете да избирате своето щастие, а не да се борите за него*. Не бързайте тутакси да приемете или да отхвърлите модела на вариантите. Просто си задайте въпроса: какво сме постигнали в борбата със света за своето щастие? Всеки решава сам за себе си дали да продължава в този дух или все пак да опита и друг начин. Защото можеш да изгубиш цял живот в борба и да не постигнеш нищо. Не е ли по-лесно да накараш света сам да тръгне насреща ти? Та нали точно това му е работата - да реализира вашия избор.

Избраната поръчка се изпълнява винаги и безусловно. Но изборът не е желание, а нещо друго, какво - тепърва ще разберете. Желанията се изпълняват само в приказките. Точно затова се е утвърдило убеждението, че да се изпълняват те е или много трудно, или е невъзможно.

Направихме едва първата стъпка към отгатването на Гатанката на Надзирателя.

Скоро ще разберете защо желанията не се изпълняват, а мечтите не се сбъдват.

РЕЗЮМЕ

Реалността се проявява в безкрайно многообразие от форми.

Многовариантността на света е първото му и фундаментално свойство.

Всеки модел представлява само отделен аспект от проявата на реалността.

Всеки клон от знанието се основава върху избран аспект от проявата на реалността.

Изборът ви винаги се реализира. Каквото избирате, това и получавате.

Пространството на варианти е информационно поле за всичко, което е било, е и ще бъде.

Информационното поле съдържа потенциалните варианти на които и да са събития.

Вариантът се състои от сценарий и декори.

Пространството може да се раздели на сектори, във всеки от които има свой вариант.

Колкото по-голямо е разстоянието между секторите, толкова по-големи са разликите във вариантите.

Секторите с приблизително еднакви параметри се подреждат в линия на живота.

Материалната реализация се движи в пространството като плътно тяло.

Излъчването на мислена енергия материализира потенциално възможния вариант.

Всеки организъм дава своя принос в създаването на материалната реализация.

Когато параметрите на излъчване се променят, процесът преминава върху друга линия.

Не сте в състояние да промените сценария, но можете да изберете друг.

Не е необходимо да се борите за щастие си - можете просто да изберете вариант, който ви харесва.

ГЛАВА II МАХАЛАТА

Група хора, мислещи в една насока, създават енергоинформационни структури-махала. Те започват да се развиват самостоятелно и да подчиняват хората на

своите закони. Хората не си дават сметка, че неволно действат в интерес на махалото. Как да се отърсим от тази магия?

Отдайте се под аренда.

ДЕСТРУКТИВНИТЕ МАХАЛА

От деца са ни учили да се подчиняваме на чужда воля, да изпълняваме задълженията си, да служим на родината, на семейството, политическата партия, фирмата, държавата, на идеята... На всички други, но на себе си - най-накрая. Всеки в една или друга степен има чувство за задължения, отговорност, необходимост, вина. Всеки човек така или иначе „служи“ в различни групи и организации: семейство, клуб, учебно заведение, предприятие, политическа партия, държава и т.н. Всички тези *структури* се раждат и се развиват, когато отделна група хора започне да мисли и да действа в една насока. После се присъединяват и други хора и структурата нараства, набира сила, принуждава членовете си да следват установени правила и в крайна сметка може да подчини големи слоеве от обществото.

На ниво материална реализация структурата се състои от хора, обединени от общи цели, и от материални предмети като сгради, съоръжения, мебели, оборудване, техника и т.н. Но какво стои зад всичко това на енергийно ниво?

Структура възниква, когато мислите на хората са насочени в едно направление и следователно параметрите на мислената енергия са идентични. Мислената енергия на отделните хора се обединява в един поток. При този случай в океана от енергия се създава отделна независима енергоинформационна структура — *енергийно махало*. Тя заживява свой живот и подчинява на законите си хората, включени в създаването ѝ. Защо точно махало?

Защото се люлее толкова по-силно, колкото повече хора - *привърженици* — го хранят с енергията си. Всяко махало има характерна честота на колебанията. Например можете да разлюлеете една люлка само прилагайки усилия с определена честота. Тя се нарича резонансна. Ако броят на привържениците на махалото намалява, колебанията му затихват. А когато изобщо изчезнат, то спира и умира като същност.

Ето няколко примера за махала, които са спрели: древните езически религии, каменните оръдия на труда, древните видове оръжие, старите модни течения, виниловите грамофонни плочи - с други думи, всичко, което е било преди и вече не се използва.

Навярно се чудите - нима всичко това са махала? Да, всички структури със собствени атрибути, създадени от мислената енергия на хората, са махала. И всички живи същества, способни да излъчват енергия в една посока, рано или късно създават енергийни махала. Ето няколко примера от живата природа: колонии от бактерии, популацията на живите същества, стадата от животни, горските масиви, прериите, мравуняците - всички повече или по-малко подредени и еднородни структури от живи организми.

Всеки отделен жив организъм сам по себе си е елементарно махало, тъй като представлява енергийна единица. Когато група единични махала се залюляват в унисон, създават групово махало. То стои над привържениците си като надстройка, съществува като отделна независима структура и установява правила за привържениците си, за да ги задържи заедно и да се сдобива с нови. Подобна структура е независима, в смисъл че се развива самостоятелно, по свои собствени закони. Привържениците не осъзнават, че действат по законите на махалото, а не по собствена воля.

Например бюрократичният апарат се развива като самостоятелна структура независимо от волята на отделния чиновник. Разбира се, един влиятелен чиновник може да взема самостоятелни решения, но те не бива да са в разрез със законите на системата, иначе той ще бъде отхвърлен. Дори човекът в единствено число, също представляващ махало, не винаги си дава сметка за мотивите си. Например енергийният вампир.

Всяко махало по своята природа е *деструктивно*, тъй като отнема енергия от привържениците си и установява своята власт над тях. Деструктивността му се проявява в това, че то не се интересува от съдбата на отделния привърженик. Махалото има една-единствена цел - да получава енергия от него, а дали това ще е от полза за самия

привърженик, няма значение. Попаднал под влияние на системата, човек е принуден да гради живота си съобразно с нейните закони, иначе тя ще го съдвече и изплюе. Под влияние на деструктивното махало можеш лесно да провалиш живота си. И обикновено е много трудно да се измъкнеш без загуби.

Ако на човек му потръгне, намира своето място в системата и се чувства там като риба във вода. Като привърженик той дава енергия на махалото, а то на свой ред му осигурява среда за съществуване. Щом привърженикът започне да нарушава законите на структурата, честотата на излъчването му вече не съвпада с резонансната честота на махалото. Като не получава енергия, то изхвърля или унищожава непокорния привърженик.

А ако човек се е отдалечил от благоприятните за него линии, тогава животът му в структурата на чуждото махало се превръща в концлагер или просто в унило съществуване. Подобно махало става чисто деструктивно за привърженика си. Попаднал под влиянието му, човек губи свободата си. Принуден е да живее по натрапени му закони и да бъде винтче в големия механизъм - независимо дали му харесва или не.

Човек може да попадне под покровителството на махалото и да постигне забележителни резултати. Наполеон, Хитлер, Сталин и подобните им са *фаворити* на деструктивните махала. Но при всички случаи махалото изобщо не се грижи за благополучието на привържениците си, а само ги използва за своите цели. Когато попитали Наполеон дали някога е бил истински щастлив, той изброил едва няколко дни от живота си.

Махалото използва изтънчени методи за привличане на нови привърженици — като нощни пеперуди около лампа. Често пъти хората, подмамани от рекламните му номера, се отдалечават от щастието си, което е било съвсем до тях! Например - отиват в армията и загиват. Или постъпват в учебно заведение и напусто усвояват професия, която не ги интересува. Намират си чужда на същността им, но уж престижна работа и потъват в блатото на проблемите. Свързват живота си с нелюбим човек и после страдат.

Дейността на махалото често става причина привържениците му да съсипят съдбата си, макар че то се опитва да скрие мотивите си под различни добродетелни маски. Главната опасност за поддалия се на влиянието му е, че то отдалечава жертвата си от линиите на живота, където човек би могъл да намери щастието си.

Нека да отбележим отличителните му признаци: - Махалото се храни с енергията на привържениците си и така увеличава колебанията си.

- Махалото се стреми да привлече колкото се може повече привърженици, за да получи повече енергия.

- Махалото противопоставя групата от свои привърженици на всички останали групи. (Ние сме добри, а те са лоши.)

- Махалото агресивно обвинява всеки, непоискар да стане привърженик, и се опитва или да го привлече на своя страна, или да го неутрализира и отстрани.

- Махалото използва благообразни привлекателни маски, скрива се зад високи цели, възползва се от чувствата на хората, за да оправдае действията си и да завоюва колкото се може повече привърженици.

Всъщност махалото е егрегор, но това далеч не е всичко. Понятието „егрегор“ не отразява целия комплекс от нюанси на взаимодействието на човека с енергоинформационните същности. Махалата играят неизмеримо по-голяма роля в човешкия живот, отколкото е прието да се смята.

Ето ви един пример как махалото поглъща енергията на привържениците си. Представете си отговорен футболен мач, стадионът е претъпкан, страстите са нагорещени, запалнянковците бурно реагират. Един играч допуска неппростима грешка, водеща до загуба на отбора. Върху него се стоварва буря от негодуване, запалнянковците са готови да го разкъсат. Представете ли си каква отрицателна енергия се изсипва върху главата на нещастника? От такъв чудовищен удар той би трябвало просто да умре на място. Но това не става, играчът си е жив и здрав, макар и потиснат от чувство за вина. А къде се дяна отрицателната енергия, насочена към него? Глътнало я е махалото. Ако не беше така, обектът на омраза от страна на

тълпата щеше да загива, а кумирът - просто да излита във въздуха.

Не се наемам да съдя дали махалото е живо същество или само енергийна форма. Но това няма никакво значение за техниката на трансърфинга. Най-важното е да се познае махалото и да не се приема играта му без полза за себе си.

Да се познае деструктивното махало е много лесно по един отличителен признак. То винаги си съперничи със себеподобните си в борбата за хората. Целта му е само една - да завладе колкото се може повече привърженици, за да получи колкото се може повече енергия. Колкото по-деструктивно действа то в борбата за привърженици, толкова по-деструктивно е, т.е. представлява опасност за съдбата на отделния човек.

Може би ще възразите: нали съществуват благотворителни организации, дружества за защита на природата, животните и други? Какво деструктивно има в тях? За вас лично деструктивното е в това, че както и да го извъртате, те се хранят с вашата енергия и не се интересуват от щастието и благополучието ви. Призовават ви да бъдете милосърдни към другите, оставайки равнодушни към вас. Ако това ви устройва и наистина се чувствате щастливи, занимавайки се с тази работа. Дори можете да смятате, че сте намерили своето махало. Но трябва да бъдете честни със себе си: дали не носите маската на благодетел? Действително ли искрено давате енергията и парите си за благо на другите или си играете на благотворителност? За да изглеждате по-добър?

Деструктивните махала отучиха хората да избират съдбата си. Защото ако човек е свободен да избира, той ще стане независим. Тогава махалото няма да го привлече за свой привърженик. Нашето съзнание е свикнало, че съдбата е предопределена, и наистина е много трудно да се повярва във възможността просто *да избереш* съдбата, която повече ти харесва. На махалата е изгодно да държат привържениците си под контрол, ето защо изобретяват всевъзможни начини, за да манипулират слугите си. По-нататък ще ви стане ясно как го правят.

Трансърфингът също може да стане махало, ако направим от него култ, движение или школа. Разбира се, различните махала са деструктивни в различна степен. Дори в най-лошия случай обаче трансърфингът ще бъде най-слабо деструктивен, защото служи не на някаква обща странична цел, а изключително за благо на всеки отделен индивид. Ето защо такава махало ще бъде много необичайно - някакво общество от индивидуалисти, заети изключително със своята съдба. Впрочем, ето ви задача за домашно: кои махала можем да наречем конструктивни?

Защо обаче ви разказвам всичко това?

За да ви обясня какво означава да *избереш* съдбата си и как да го направиш. Въръжи се с търпение, драги читателю, нещата не са толкова прости, но постепенно картината ще започне да се прояснява.

ВОЙНАТА НА МАХАЛАТА

Главният отличителен признак на деструктивното махало е, че то агресивно се стреми да унищожи другите махала, за да привлече хората на своя страна. За тази цел то непрекъснато насъсква привържениците си срещу другите: „Ние сме добри, а те са лоши! Лоши!“ Въвлечените в тази борба се отклоняват от пътя си и се стремят към лъжливи цели, които погрешно смятат за свои собствени. Тук се проявява деструктивността на махалата. Борбата срещу чуждите привърженици е безплодна и съсипва живота - както своя, така и чуждия.

Да вземем крайната проява на борбата за привърженици - войната. За да убеди привържениците си да разпалят конфликт, махалото изтъква аргументи, съответстващи на конкретната историческа епоха. Най-примитивният метод, използван в миналото, е просто да се заповяда да отнемеш от другите онова, което им принадлежи. Но тъй като обществото се цивилизова, аргументите стават по-рафинирани. Една нация се обявява за висша, а другите - за нисши. Благовидният предлог е да се издигнат тези недоразвити народи на по-висока степен, а ако се съпротивяват, да се приложи сила.

Съвременните концепции за войната изглеждат горе-долу така. На дърво в гората

виси гнездо. Там живеят диви пчели, правят мед и хранят децата си. Но идва махалото и обявява на привържениците си: „Това са диви пчели, те са много опасни, затова трябва да ги унищожим или поне да разрушим гнездото им. Не вярвате ли? Вижте сами!“ И започва да човърка гнездото с пръчка. Пчелите излитат и жият привържениците. А махалото тържествува: „Виждате ли колко са агресивни! Трябва да ги унищожим!“

С каквито и оправдателни лозунги да се прикриват войните и революциите, същността им е една - това е *битка на махалата* за привърженици. Формите могат да бъдат най-различни, но единствената цел е да се завоюват колкото се може повече привърженици. Пресните сили са жизнена необходимост за махалото, без тях то ще спре, затова битката помежду им е естествена и неизбежна.

След войните и революциите се подреждат по-малко агресивни, но все пак достатъчно жестоки форми на сблъсък. Например борбата за пазари, съперничеството на политическите партии, конкуренцията в икономиката, всевъзможните видове маркетинг, рекламните кампании, идеологическата пропаганда и т.н. Жизнената среда на хората е изградена върху махала, затова всички сфери на дейността им са обхванати от конкуренция. Съперничеството се води на всички равнища, започвайки с държавните спорове и свършвайки със съревнованието между клубните отбори и отделните хора.

Новото, необичайното, непонятното винаги трудно си пробива път. Защо става така?

Нима е виновна само инерцията на мисленето?

Главната причина е, че на старите махала не им отърва появяването на ново махало, защото ще привлече на своя страна привърженици от тях. Например двигателите с вътрешно горене, които години наред замърсяват атмосферата, можеха отдавна вече да са минало. Защото са разработени множество алтернативни, екологично чисти модели. Но те заплашват със смърт махалата на нефтените корпорации, а те все още са прекалено силни, затова не позволяват на някакви си изобретатели просто така да ги изритат от сцената. Стига се дотам, че тези чудовища буквално изкупуват патентите на нови двигатели и ги държат в тайна, като при това обявяват, че изобретенията са с ниска ефективност.

Реализирайки структурата си на материално ниво, махалата укрепват положението си с финансови средства, съоръжения, оборудване и, разбира се, с човешки ресурси. Начело на човешките пирамиди се поставят фаворитите на махалата. Фаворитите са ръководители от всички рангове - от дребни началници до държавни президенти. Съвсем не е задължително да притежават някакви особено забележителни качества. Обикновено това са привърженици, чиито параметри оптимално се вписват в структурата на махалото. Щом те престанат да задоволяват изискванията на системата, той безжалостно бива отстранен.

Битката на махалата е деструктивна за привържениците си, защото на тях им се струва, че изпълнявайки висшата воля, те действат по лично убеждение. А личното убеждение на привържениците в повечето случаи е завладяно от махалата. Щом човек се е настроил на неговата честота, на енергийно ниво възниква взаимодействие между него и махалото. Честотата на излъчване на мислена енергия от привържениците се фиксира и се поддържа от енергията на махалото. Възниква нещо като захват, примка с обратна връзка. Привърженикът излъчва на резонансната честота на махалото, а то на свой ред го подхранва по малко с енергия, за да запази влиянието си.

На ниво материална реализация често наблюдаваме подобни картинки на взаимодействие. Например махалото на политическа партия провежда агитация, улавя на въдицата си привърженик и го подхранва с малко енергия във вид на чувство за правота, за удовлетворение, достойнство. Привърженикът мисли, че има контрол върху ситуацията - той може да избира. Но всъщност него са го избрали, той е под контрол.

Външно изглежда като убеденост на привърженика, че реализира своята воля. Но тази воля изкуствено и незабелязано му е натрапена от махалото. Привърженикът попада в информационното му поле, общува с нему подобните на „горещи“ теми, влиза в енергийна връзка и по този начин фиксира честотата си. Сетне неговите очаквания могат да бъдат излъгани, появяват се мисли срещу бившия кумир и честотата на излъчване се изплъзва от

капана. Силата на примката варира в зависимост от могъществото на махалото. В едни случаи на подобен еретик просто му позволяват да си отиде, а в други го лишават от свобода или дори от живота му.

Обсебването на честотата можем да илюстрираме със следния нагледен пример. Тананиките си някаква мелодийка, но в същия момент чувате друга музика. И щом вече сте чули другата мелодия, ви е много трудно да продължите да си тананиките предишния мотив.

За целите на трансърфинга не е чак толкова важно по какъв начин става взаимодействието между махалото и привърженика на енергийно ниво. Ще изследваме това взаимодействие, използвайки опростен модел. Напълно достатъчно е. Никой не може детайлно и точно да обясни какво и как става *всъщност*, защото тогава възниква въпросът: а какво трябва да се разбира под „всъщност“? И тъй нататък - съобразно с безкрайния процес на познанието.

- Неблагодарна работа. Затова ще се задоволим с малкото. Трябва да се радваме и на това, че все пак сме способни нещичко да разберем. Нека видим как манипулират привържениците си махалата.

КОНЦИТЕ НА МАРИОНЕТКИТЕ

Нека си зададем въпроса: как махалата принуждават привържениците си доброволно да им дават енергия? Големите и могъщите могат да ги принудят да действат по определени правила. Но как го правят слабите?

Когато човек няма властта насила да накара някого да направи нещо, той използва различни доводи - убеждаване, уговаряне, обещания. Но това са слаби методи, присъщи изключително на човешкото общество, отдалечило се от природните сили. Махалата също ги прилагат понякога, ала си имат и много по-мощно оръжие. Те са енергоинформационни същности, ето защо се подчиняват и действат съобразно с могъщите и задължителни закони за съществуване на този свят.

Човек дава енергия на махалото, когато излъчва мислена енергия на неговата резонансна честота. За тази цел не е необходимо съзнателно да насочва мислите си в полза на махалото. Както и сами разбирате, по-голямата част от мислите и постъпките на хората се намира в областта на несъзнателното. Точно това свойство на човешката психика използват махалата. Те се изхитряват да получават енергия не само от привържениците, а и от върлите си противници. Навярно вече се досещате как.

Представете си, че на пейката седят няколко бабички и кълнат на поразия правителството. Те не са привърженици на махалото на правителството, мразят го по редица причини.

Но какво *всъщност* става?

Бабичките ругаят правителството - че е бездарно, продажно, цинично и тъпо. Така те интензивно излъчват мислена енергия на честотата на това махало. Защото на махалото му е напълно безразлично от коя страна ще го залюлявате. Влиза му в работа както положителната, така и отрицателната енергия. Най-важното е честотата на излъчването да е в резонанс с неговата.

И така, главната задача на махалото е да настъпи човека по мазола, да му бръкне в раната - не е важно как, стига да завладее мислите му. С появяването на средствата за масова информация методите на махалата стават все по-префинени. Човек попада в силна зависимост. Забелязали ли сте, че в информационните програми обикновено преобладават лошите новини? Те предизвикват силни емоции - тревога, страх, негодуване, злоба, омраза. Но задачата на кореспондентите е именно да привлекат вниманието. Самите средства за масова информация са махала и са подчинени на други, още по-могъщи. За пред света целта е свободният достъп до всякаква информация. Но фактическата цел е една - с всички възможни средства настройване на подходящите честоти.

Един от любимите начини на махалото да получи достъп до вашата енергия е да ви извади от равновесие. Така вие „се залюлявате“ на неговата честота и залюлявате и него.

Да предположим, че цените са се вдигнали. Вие реагирате негативно - започвате да

негодувате, да се оплаквате, да споделяте информацията с близките си. Напълно нормална и адекватна реакция. Но пък е точно това, което махалото очаква. Вие излъчвате отрицателна енергия в заобикалящия свят на честотата на махалото, то получава енергия и се залюлява още по-силно - ситуацията се задълбочава.

Най-здравото въже, за което ви държи махалото, е страхът. Най-древното и най-силното чувство. Няма значение от какво се страхувате, но ако този страх е свързан с някакъв аспект на махалото, то ще получи вашата енергия.

Тревогата и безпокойството са по-слаби, но все пак достатъчно здрави конци. Тези чувства много добре фиксират излъчването на мислена енергия на неговата честота. Ако нещо ви тревожи, на вас ви е трудно да се съсредоточите върху нещо друго.

Чувството на вина също е един от най-широките канали, по които махалото изсмуква от нас енергия. Вменяват ни го от най-ранно детство. Това е много удобен начин за манипулиране: „Щом си виновен, длъжен си да правиш това, което ти кажа." Много е некомфортно да се живее с чувство на вина, затова хората се мъчат да се отърват от него. Но как? Като понесеш наказание или отработиш вината си. И едното, и другото предполагат подчинение, покорство и мислена работа в определена посока.

Чувството за дълг е частен случай на чувството на вина. Длъжен си, значи с нещо си задължен и послушно изпълняваш. В крайна сметка „виновниците" - и истинските, и измислените - стоят с наведена главичка и дават своята дан на махалото във вид на енергия. Привнесеното, внушено чувство на вина е любимото оръжие на манипулаторите. Пак ще се върнем на него.

Специално трябва да отбележим всевъзможните психологически комплекси. Комплекс за непълноценност: външността ми е непривлекателна, нямам способности и таланти, не ми достига ум или остроумие, не умея да контактувам с хората, недостоен съм. Комплекс за вина: за нещо съм виновен, всички ме осъждат, длъжен съм да нося кръста си. Комплекс на бореца: трябва да бъда твърд, обявявам война на себе си и на всички около мен, ще се боря за място под слънцето, ще постигам всичко със сила. Комплекс на търсача на истината: на всяка цена ще докажа пра-вотата си и ще докажа на другите, че те не са прави. Тези и други комплекси са персонален ключ към енергията на отделните личности. Бръквайки в раната на даден човек, махалото интензивно изсмуква от него енергия.

Вие сами можете да продължите списъка на конците, чрез които махалата задвижват марионетките си: справедливост, гордост, тщеславие, чест, любов, омраза, алчност, щедрост, любопитство, интерес, глад и т.н. Чувствата и интересът позволяват да се фиксира течението на мислите в определена насока. Ако темата не предизвиква нито интерес, нито емоции, трудно се съсредоточаваш върху нея. Ето защо махалата улавят мисления поток, като засягат човешките чувства и потребности.

Обикновено хората реагират стандартно на негативните външни дразнителни. Негативните новини предизвикват недоволство, тревожните - безпокойство или страх, обидата поражда неприязън и т.н. Навикът става стартов бутон за пускане на механизма на улавяне. Например навикът да се дразниш или да се тревожиш по незначителни поводи, да отговаряш на провокации, общо взето, да отговаряш с негативна реакция на негативния дразнител. Човек може и да разбира, че отрицателните мисли и постъпки не носят нищо добро, обаче по навик прави старите грешки.

Така че навиците често създават проблеми и ни принуждават да действаме неефикасно, а е много трудно да се отървем от тях. Те са илюзия за комфорт. Човек повече се доверява на отдавна познатото. Всичко ново предизвиква опасения. Старото, привичното вече се е доказало чрез опита. Също като старото ви кресло, в което седате да си починете след работа. Може би новото е по-удобно, но пък старото е по-комфортно. Комфортът се характеризира с понятия като удобство, доверие, положителен опит, предсказуемост. Новото притежава в значително по-малка степен тези качества, затова се изисква много повече време, за да се превърне новият навик в стар.

И така, в общи линии разгледахме методите на въздействие на махалата върху хората.

Може ли човек да се отърве от влиянието им?

За начините на освобождаване ще говорим по-нататък. Често обаче се случва някой да стане и открито да се обяви против поробилото го махало. В подобен двубой човек *винаги* търпи поражение. Махалото може да бъде победено само от друго махало. Сам човек нищо не може да направи. Ако се е изплъзнал от подчиненото си положение и е започнал да се бори, само ще загуби енергия и в най-добрия случай ще бъде изхвърлен от системата, а в най-лошия ще бъде смазан.

Привърженик, осмелил се да наруши установените от махалото правила, се обявява извън закона. Външно това се проявява като осъждане за постъпката му. Но всъщност вината не е в самата постъпка, а че привърженикът се е изплъзнал от подчиненото си положение, т.е. престанал е да храни махалото с енергия.

Защо „преклонената главичка остра сабя не я сече“? Защото човек, приел в себе си чувството на вина, е напълно готов да се подчинява на властта на махалото. За махалото разкаянието на привърженика за извършената постъпка няма значение. Значение има само възстановяването на загубения контрол. Махалото веднага ще стане по-добро към вас, щом му дадете възможност да ви манипулира. Е, а ако виновникът не се покорява, тогава се отстранява, понеже нищо повече не може да се вземе от него.

По правило истинските мотиви на махалото са завоалирани с морални принципи. Сиреч, разкаялият се за извършеното вече не е такъв злодей.

Вие самите можете да отличите къде действа морален принцип, а къде се засягат интересите на системата, ако винаги помните какво представляват махалата и какви са истинските им цели.

ВИЕ ПОЛУЧАВАТЕ ТОВА, КОЕТО НЕ ИСКАТЕ

Както казахме по-горе, махалата получават енергия както от привържениците, така и от противниците си. Но загубата на енергия е половин беда. Ако махалото е достатъчно деструктивно, то накърнява благополучието и съдбата на човека.

Всеки от нас от време на време се сблъсква с негативна информация или нежелани събития. Това са провокации на махалата. Човек не иска подобни неща да се случват в живота му, но реагира винаги по един от двата начина: ако информацията не го засяга особено, той я пропуска покрай ушите си и бързо я забравя. Но ако провокационната информация го дразни или плаши, т.е. пуска корени в душата му, тогава мислената му енергия е уловена от капана на махалото и човек се настройва на неговата резонансна честота.

По-нататък събитията се развиват по известния ви сценарий. Човек се ядосва, негодува, тревожи се, страхува се, бурно изразява недоволството си, с една дума, активно излъчва енергия на честотата на деструктивното махало. Тази енергия не постъпва единствено в махалото. Според параметрите на мислената енергия човек се прехвърля върху такава жизнена линия, където онова, което иска да избегне, се намира в излишък. Както помните, ако излъчването на мислена енергия се фиксира на определена честота, човек се прехвърля върху съответната жизнена линия. Деструктивната роля на махалото тук се изразява във фиксиране на честотата с помощта на капан.

Да допуснем, че пропускаете покрай ушите си информациите за катастрофи и стихийни бедствия. Защото щом това не ви засяга, за какво да се тревожите излишно? В този случай някъде става катастрофа, но лично вие се намирате на такава жизнена линия, където не сте жертва, а наблюдател. А онази, където сте жертва, е останала настрана. И обратно, ако пускате в себе си информациите за катастрофи и нещастия, ако охкате и ги обсъждате с познатите си, напълно е възможно скоро да се прехвърлите върху линия, където самите вие ще сте жертва.

Излиза, че колкото по-силно е желанието ви да избегнете нещо, толкова по-голяма вероятност има да го получите.

Да се борите активно с онова, което не искате, значи да полагате всички усилия то да дойде в живота ви.

За да се прехвърлите върху нежелани жизнени линии, дори не е задължително да

предприемате някакви действия. Напълно достатъчни са отрицателните мисли, подправени с емоции. Например не искате времето да е лошо и си мислите колко мразите дъжда. Шумните съседи ви пречат и вие постоянно се карате с тях или тихичко ги мразите. Страхувате се от нещо си и то много ви тревожи. Работата ви е омръзнала и вие предъвквате отвращението си към нея.

Навсякъде ви преследва онова, което активно не искате, т.е. страхувате се от него, мразите го и го презирате. От друга страна, съществуват много неща, които също бихте искали да избегнете, но в настоящия момент това не ви вълнува особено. В такъв случай те не се и случват. Но щом пуснете в себе си нежеланото, изпълните се с неприязън и започнете да кътате това чувство, то непременно ще се реализира във вашия живот.

Единственият начин да премахнете нежеланото от живота си е да се освободите от влиянието на махалото, обсебило мислената ви енергия. И занаят да не се поддавате на провокациите му и да не се включвате в играта. Човек може да се измъкне от влиянието на деструктивното махало по два начина: да го *провали* или да го *спре*.

Нека разгледаме по-подробно как се прави това.

ПРОВАЛЯНЕ НА МАХАЛОТО

Безполезно е да се борим с махалото. Както казахме, да се борим с него значи да му даваме енергията си. Първото и най-главно условие на успеха е *отказването от борба* с него. Колкото по-активно се дърпате от досаждащите ви махала, толкова по-активно те ще ви притискат. Можете безкрайно да повтаряте: „Оставете ме на мира! Махнете се от мен!“ Струва ви се, че се дърпате от тях, но всъщност ги храните с енергията си и те се лепят още повече към вас.

Освен това нямате право да осъждате и да променяте нищо в този свят. Трябва да приемате всичко като картини на изложба, независимо дали ви харесват или не. На изложбата може да има много картини, които ви се струват непривлекателни. Но изобщо не ви идва наум да поискате да ги махнат. След като сте признали правото на съществуване на махалото, имате право да се махнете от него и да не се поддавате на влиянието му. Но главното е да не се борите с него, да не го осъждате, да не се ядосвате, да не избухвате, защото това означава да участвате в играта му. Точно обратното, трябва да го приемете спокойно като необходимо, като неизбежно зло, а сетне да си отидете. Проявявайки неприемане в каквато и да е форма, вие давате на махалото енергия.

Преди да разберем какво значи да *избираме*, трябва да се научим да се *отказваме*. Обикновено хората смътно си представят какво искат. Но всички със сигурност знаят какво не искат. Когато се стремят да се отърват от нежелани неща или събития, мнозина постъпват така, че се получава обратното. *За да се откажеш, е необходимо да приемеш.*

„Да приемеш“ тук не означава да го пуснеш в себе си, а да признаеш правото му на съществуване и равнодушно да отминеш. „Да приемеш“ и „да се освободиш“ означава да му позволиш да си отиде и да му помахаш на прощаване. Напротив, „да приемеш“ и „да оставиш“ означава да го пуснеш в себе си, а след това да се привържеш или да се възпротивиш.

Ако ви тормозят мисли какво не ви харесва, то те непременно ще дойдат в живота ви. Представете си, че някакъв човек не обича ябълки. Чак ги мрази, гади му се от тях. Той би могъл просто да не им обръща внимание, но не му се нрави фактът, че в света, в който живее, съществува такава гадост като ябълките. Те го дразнят винаги когато попаднат пред очите му и той активно изразява отвращението си от тях. Това е на материално ниво. Но на енергийно ниво човекът жадно се нахвърля да ги яде, тъпче устата си, силно мляска и крещи, че не ги обича, натъпква джобовете си, дави се и пак се жалва колко са му омръзнали. Изобщо не му идва наум, че може просто да изхвърли ябълките от живота си, щом не ги иска.

Дали обичате нещо или го мразите - няма никакво значение. Главното е, че мислите ви са зациклени върху предмета на вашите чувства, мислената ви енергия е фиксирана на определена честота, затова се оказвате завладени от махалото и се прехвърляте на съответните жизнени линии, където съществува в големи количества предметът на фиксация.

Щом не искате да имате нещо, просто не мислете за него, равнодушно го отминавайте и то ще изчезне от живота ви. *Да изхвърлиш нещо от живота си не означава да го избягваш, а да го игнорираш.* Да го избягваш значи да го допуснеш в живота си, но активно да се мъчиш да се отървеш от него. А да го игнорираш - това е изобщо да не реагираш и следователно то да липсва в живота ти.

Представете си, че сте радиоприемник. Всеки ден се събуждате и слушате омразната ви радиостанция - света, който ви заобикаля. Ами прехвърлете се на друга честота!

Може да ви се стори, че като издигнете желязна завеса между себе си и света, ще се опазите от нежеланите махала. Това е илюзия. Като сте се напъхали в желязна ризница, вие си казвате: „Аз съм стена. Нищо не виждам, нищо не чувам, нищо не зная, нищо няма да кажа. Никой няма достъп до мен.“

За да поддържате подобно енергийно поле, е необходимо да хабите много енергия. Който насила се мъчи да се ограда от света, непрекъснато е в напрежение. Освен всичко друго енергията на защитното му поле е настроена на честотата именно на онова махало, срещу което е издигната защитата. А на него точно това му е нужно. Безразлично му е как му дават енергия - с желание или без.

Но тогава какво ще ви защити от махалото?

Пустотата.

Ако аз съм празен, то няма за какво да се захване. Не влизам в играта му, но и не се опитвам да се защита от него. Просто го игнорирам. Енергията на махалото преминава покрай мен, без да ме засегне, и се разсейва в пространството. Играта му не ме вълнува, не ме трогва. По отношение на него аз съм празен.

Ето ви един груб пример. Подир вас тича лаещо куче. Ако се обърнете, то ще залае още по-силно. Приемете ли го на сериозно и започнете ли да му се карате, то ще бяга още дълго след вас - защото целта му е да намери някого и да се заяжда с него. Но ако го игнорирате, ще се прехвърли върху друг обект. И забележете - дори няма да му дойде наум да ви се обиди, че не сте му обърнали внимание. Твърде е погълнато от целта си да получи енергия, за да мисли за нещо друго. Можем да заменим кучето в примера със скандалджия - моделът пак ще работи.

Ако някой ви досажда, изпробвайте върху него модела на деструктивното махало - сигурно ще му дойде по мярка. Щом не успеете да затворите устата на „лепката“, тогава просто не отговаряйте на провокациите му, игнорирайте го. Той не ще ви остави на спокойствие, докато не престанете да му давате енергия. Вие можете да му я давате както пряко, като влезете в пререкание с него, така и косвено, мълчаливо ненавиждайки го. Да престанете да му давате енергия, значи да не мислите изобщо за него, да го изхвърлите от ума си. Просто си кажете: „Да върви по дяволите!“ -и той ще изчезне от живота ви.

Често обаче се случва така, че не можем просто да игнорираме махалото. Например началникът ви вика, за да ви трие сол на главата. Да му откажете или да се защитавате, означава да изгубите енергия, тъй като и едното, и другото е борба с махалото. В такъв случай се престорете, че влизате в играта му. Главното е да осъзнавате, че влизате в играта само за вид.

Представете си, че някакъв здравеняк замахва срещу вас с тояга да ви удари с всички сила. Вие нямате нищо против, не се защитавате и не нападате. Просто спокойно отстъпвате встрани и здравенякът заедно с тоягата полита в празното пространство. Това означава, че махалото не може да ви улови на въдицата си и се проваля.

Същият принцип е в основата на източното бойно изкуство айкидо. Там буквално става следното. Хващаш нападателя под ръка, тръгваш заедно с него, сякаш го изпращаш, а сетне леко го пускаш да отлети в посоката, накъдето е била насочена енергията му. Цялата тайна е, че отбраняващият се няма нищо против нападението. Той се съгласява с линията на нападателя, върви заедно с него известно време, после го пуска. Енергията на нападателя отлита в пустотата, защото ако отбраняващият се е „празен“, няма за какво да се захванеш в него.

Техниката се състои в това, че вие отговаряте със съгласие на началното нападение на махалото, а сетне дипломатично отстъпвате или лекичко насочвате движението в нужната ви посока. Например възбуденият началник иска да ви натовари с работа и енергично настоява да я изпълните точно както той смята.

Вие знаете, че тя трябва да се извърши по друг начин или изобщо не смятате това за свое задължение. Ако започнете да възразявате, да спорите и да се защитавате, той строго ще ви заповяда да изпълнявате. Защото е взел решение, а вие му се противопоставяте.

Направете обратното. Изслушайте го внимателно, съгласете се с всичко, оставете първият импулс „да изтече“. А сетне спокойно започнете да обсъждате с него подробностите от работата. В този момент сте приели енергията му и излъчвате на неговата честота. Като не срещне съпротива, неговият импулс след известно време заглъхва. Не му казвайте, че по-добре знаете как да се свърши тази работа, не му отказвайте и не спорете. Просто се посъветвайте с него как бихте могли да я изпълните по-бързо и по-добре или може би друг служител ще я направи по-качествено.

Вие се люлеете заедно с махалото, но го правите съзнателно, без да участвате в играта, сякаш я наблюдавате от страни. То се люлее, навлязло дълбоко в играта. Това е неговата игра — то взема решение, а с него се съгласяват и се съветват. Ще видите, че насочената преди към вас енергия ще отmine в друга посока - към друго решение или друг изпълнител. И така, лично за вас махалото ще се провали.

ЗАТИХВАНЕ НА МАХАЛОТО

Има случаи, когато е невъзможно да провалим махалото. Тоест не можем нито да го игнорираме, нито да го отменим.

Имах един приятел - сговорчив, добродушен, но надарен с огромна физическа сила. Веднъж се прибираме късно вечерта с трамвай, а вътре вилнее компания агресивно настроени побойници - истинско деструктивно махало. Много са, подхранват се един друг с отрицателна енергия и се чувстват напълно безнаказани. По правило, за да увеличава енергията си, подобна група трябва постоянно да се заяжда с някого, подхранвайки се отвън.

Започнаха да досаждат на приятеля ми, защото добродушното му и миролюбиво лице не внушаваше никаква опасност. По всякакъв начин се мъчеха да го задяват с подигравки и оскърбления, но той мълчеше и не отговаряше на провокациите, т.е. опитваше се да провали махалото. Аз също не се намесвах, понеже знаех, че него нищо не го заплашва, но пък компанията много рискува. Най-сетне приятелят ми не издържа и тръгна към изхода, обаче пред него застана най-безочливият привърженик. Тогава, поставен на тясно, приятелят ми хвана лигълото за яката и му нанесе чудовищен удар. Лицето му стана на каша.

Останалите герои замръзнаха, смаяни и ужасени. Приятелят ми се обърна и хвана следващия, но той запелтечи с треперещ глас: „Недей... човече, недей... не-е-е...“ Енергията на махалото мигновено беше угасена и привържениците, уплашено промъквайки се покрай нас, се изсипаха от трамвая.

Разбира се, добре са онези, които могат да се защитят. Ами ако не могат, тогава? В случай че наистина няма накъде да отстъпвате, за да спрете махалото, можете да изгърсите нещо необичайно - нещо, което никой не очаква от вас.

Разказаха ми следния случай. Група „храбри“ привърженици на улична банда заобиколили един младеж, смятайки да го пребият. Тогава той се хвърлил към главатаря, опулил безумни очи и креснал: „Какво да ти счупя - носа или ченето?“ Подобен въпрос явно не влизал в сценария и главатарят за миг замръзнал. А момчето с нездрав ентузиазъм възкликнало: „Най-добре да ти откъсна ухото!“

И с всички сили сграбчило ухото му. Главатарят отчаяно завил от болка. Целият спектакъл, който бандата била свикнала да разиграва, бил провален. На главатаря дори наум не му идвало да бие някого, имал си само една грижа - да освободи ухото си. Оставили младежа на мира, мислейки го за луд, затова пък той се отървал.

Та ако попаднете в ситуация със стандартен сценарий за развитие на събитията, направете нещо - няма значение какво, което не се вписва в него. Махалото ще спре. Защото

докато действате по сценария, вие приемате играта му и давате енергията си на същата честота. Но ако вашата честота силно се различава, попадате в дисонанс с него и така нарушавате ритъма му.

Но пък и не бива да тръгвате с рогата напред, щом имате работа с махало, което няма какво да губи. Ако ви нападнат, за да ви оберат, по-добре веднага им дайте парите си. Някои дори специално си носят за такива случаи десет долара. Например ако крадецът е наркоман или луд, лесно може да ви убие дори да сте майстор по бойни изкуства. Затова не бива да се захващате с него - също като с бясно куче. Иначе смъртта ви ще бъде нелепа и неоправдана.

За спиране на махалото може да помогнат чувството ви за хумор и въображението ви. Обърнете раздразнението си в игра. Например дразни ви човешката тълпа по улиците или в транспорта, всеки бърза нанякъде и ви пречи да се придвижвате. Представете си, че сте в Антарктида сред милионите птици. Хората са пингвини, много смешно се клатушкат, суетят се и пълпят насам-натам. А вие? Вие също сте пингвин. След подобна трансформация хората по-ско-ро внушават симпатия и любопитство, отколкото раздражнение.

Разбира се, не е лесно да се съдържате, когато буквално ви се иска да късате и да хвърляте. В такива моменти най-трудно е *да си спомните*, че това е заради махалото - то иска да изсмуче енергия от вас. Не се поддавайте на провокацията. Подобно на вампир то използва нещо като анестезия - навика ви да реагирате негативно на дразнителя. Дори сега, четейки тези редове, можете да отговорите раздражено на нежеланото телефонно обаждане. Но ако си поставите за цел да си създадете навика *да помните*, вие непрекъснато ще имате имунитет срещу провокациите на махалото.

Обърнете внимание: когато се натъкнете на някакво досадно обстоятелство и реагирате раздражено, недоволно, с отрицателни емоции, веднага следва продължение и развитие на негативната ситуация или се появяват нови неприятности. Така се люлее махалото. Самите вие го залюлявате. Постъпете наопаки - или не реагирайте, или реагирайте неадекватно. Например можете да посрещнете неприятностите с фалшив ентузиазъм или с идиотски възторг. Така спирате махалото. Ще се убедите, че продължение няма да последва.

Спомнете си, че навикът да реагирате отрицателно на досадните обстоятелства е пусков механизъм за завладяване на вашата енергия от махалото. Този навик ще избледнее, ако започнете да играете една своеобразна игра, в която нарочно ще направите следната подмяна: ще смените страха с увереност, унието с ентузиазъм, негодуването с равнодушие, раздразнението с радост. Опитайте се да реагирате „неадекватно“ макар и на дребните неприятности.

Какво ще изгубите? Нека да е глупаво, затова пък този стил на игра лишава махалото от всякакви шансове. Този начин ни се струва глупав именно защото махалата са ни научили да играем само изгодните на тях игри. Опитайте се сега да им натрапите своята, тя ще ви достави удоволствие и вие учудено ще откриете колко мощна е тази техника.

Принципът е един: излъчвайки на честота, различна от резонансната, вие сте в дисонанс с махалото, то спира по отношение на вас и ви оставя на мира.

Има още един начин на „меко“ спиране. Ако някой ви досажда, т.е. създава ви проблеми, постарайте се да разберете какво не достига на този човек, от какво се нуждае. Сега си представете, че той има това, което му липсва: здраве, увереност, душевен комфорт. Защото те са основното, което ни е необходимо, за да се чувстваме удовлетворени. Помислете си от какво този човек наистина има нужда сега?

Да допуснем, че началникът ви се е разкрецял. Може би е изморен или си има неприятности в семейството? Тогава му е нужен душевен комфорт. Представете си го - той си почива в удобното си кресло пред телевизора или пред камината, или с въдица на реката, или в банята с халба бира в ръка.

Знаете ли какво обича?

Може неговите началници да са го притиснали и той се бои от отговорност? Тогава му е нужна увереност. Представете си го уверено спускащ се на ски по планинския склон или в спортна кола, или на вечеринка, където е център на внимание.

Може нещо да го боли? Представете си го весел и бодър, къпе се в морето, кара колело, играе футбол.

Естествено най-добре е да си го представите с нещо, което той обича. Но не е задължително да отгатвате, нека това не ви безпокои. Напълно достатъчно е да си представите този човек в ситуация, когато той е доволен.

Какво става? Той се е появил на хоризонта ви с проблем за вас. (А това може да е и крадец.) Отстранете се от проблема. Така още от самото начало няма да пъхнете главата си в примката на завладяване на честотата ви. Представете си този човек, получил онова, от което се нуждае. (Какво иска един крадец? Да хапне, да пийне, да се надрусва.) Визуализирайте картината на задоволеност на този човек. Ако успеете, смятайте, че с проблема е свършено. Защото махалото не се е залюляло просто така. Нещо го е извадило от равновесие. Съзнателно или несъзнателно, то търси онова, което ще му върне равновесието. И ето че вашата мислена енергия на определена честота му го дава, макар и косвено. То веднага ще смени агресията с благосклонност. Какво, трудно ли е да повярвате? Опитайте!

В основата на тази техника е принципът на спиране на махалото. Човекът-махало ви досажда с проблем, а вие го удовлетворявате, но не явно, а на енергийно ниво. Дали сте му енергия, ала съвсем малко в сравнение с онова, което бихте могли да изгубите. Освен това сте извършили добро дело - макар и за кратко, сте оказали помощ на един нуждаещ се. И което е по-интересно - по-късно той ще промени отношението си към вас, ще бъде приятелски настроен. Няма да има и понятие защо се чувства комфортно около вас. Нека това бъде вашата малка тайна.

Тази техника се прилага успешно и в случаите, когато вие самите искате да получите нещо от някого, а той е зает със своите проблеми и не е разположен да ви даде исканото. Например ви е нужен подпис от чиновник. Отначало го „нахранете“ с благотворна визуализация и той ще направи всичко за вас.

И последно. Как мислите, къде се дява енергията на спрялото махало? Тя преминава към вас. След като сте се справили с проблема, вие ставате по-силен. Следващия път това вече няма да е трудно за вас. Нима не е така? А като се борите с проблема, вие давате енергия на махалото, породило самия този проблем.

Практиките за проваляне и спиране на махалото са известни на психолозите и психотерапевтите като професионални методи. В този смисъл казаното дотук не е нещо принципно ново. Затова пък за човек, незапознат с методите на практическата психология, те са ценни, защото предлагат яснота и разбиране как и защо работи психологическата защита.

ПРОСТИ РЕШЕНИЯ НА СЛОЖНИ ПРОБЛЕМИ

Още една практическа полза от провала или спирането на махалото представлява умението да се решават всевъзможни проблеми. Това може да е сложна жизнена ситуация, конфликт, неблагоприятно обстоятелство, затруднение или просто задача.

За всички сложни проблеми съществуват прости решения. Ключът винаги е на повърхността, въпросът е как да го видим. А за това ни пречи махалото, създадо този проблем.

Деструктивното махало има за цел да получи от вас енергия. За това му е необходимо да фиксира честотата на мисленото ви излъчване върху проблема. Най-лесно е да го направи, като ви убеди, че проблемът е сложен. Щом сте приели такива правила на играта, спокойно могат да ви хванат за ръка и да ви поведат в заплетения лабиринт.

Едва по-късно ви идва наум, че работата е от проста по-проста.

Ако човек бъде изплашен, разтревожен, озадачен или се използват комплексите му, той лесно ще се съгласи, че проблемът е сложен и ще се хване на въдицата. За много проблеми е широко разпространено мнението, че нямат прости решения. Всеки човек през целия си живот постоянно се сблъсква с различни затруднения, особено ако е нещо ново и непознато. В крайна сметка всеки има твърдо установения навик да посреща проблемите с опасение, а понякога дори и с благоговееен страх. Вследствие на това те се превръщат в още един конец на марионетката.

Махалото може да действа както чрез привържениците си, т.е. свързаните с този проблем хора, така и чрез неживи предмети. То фиксира излъчването на мислената енергия на определена честота и смуче енергия, докато човек се тюхка над проблема си. Струва ви се, че фиксирането на честотата върху предмет би ви помогнало да се съсредоточите. Как това би попречило на решаването на проблема?

Махалото фиксира мислите ни в много тесен сектор от информационното поле. А решението може да е извън този сектор. Следователно човек мисли и действа в границите на тесен коридор и няма възможност за по-широк поглед. Нестандартните и интуитивните решения идват винаги когато човек се освободи от махалото и придобие свободата да мисли в друга насока. Защото тайната на гениите е там, че те са свободни от влиянието на махалата. Докато мислените честоти на обикновените хора са завладени от махалата, тези на гениите са способни свободно да се прехвърлят и да навлизат в непознати области на информационното поле.

Но как трябва да постъпваме, за да не попаднем в клопката? Не бива да потъвате в проблема, не позволявайте на махалото да ви въвлече в играта си. *Отдайте се под аренда.* Действайте както обикновено в подобни ситуации, но не като *участник* в играта, а като *страничен наблюдател*. Погледнете на ситуацията отгоре. Помнете, че искат да ви хванат за ръка и да ви отведат в лабиринта. Не позволявайте проблемът да ви изплаши, да ви обсеби, да ви обезпокои и озадачи. За начало си спомнете, че винаги съществува много просто решение, и не приемайте натрапеното ви.

Ако сте се сблъскали с проблем или пречка, осъзнайте отношението си към него. Той може да поражда у вас страх, объркване, негодуване, униние и т.н. Необходимо е да смените обикновеното си отношение към възникналата трудност с напълно обратно и тя сама ще се ликвидира или ще я решите бързо и лесно. Въпреки стереотипите и навиците посрещайте всеки проблем не като пречка, изискваща преодоляване, а като част от пътя, който трябва да измените. Не оставяйте в себе си място за проблема, бъдете празен за него.

Когато ви предстои да решите някаква задача, изискваща да помислите, не се хвърляйте веднага в логически разсъждения. Подсъзнанието ви е в пряка връзка с информационното поле. Там вече съществува решението на всяка задача. Затова първо се отпуснете, изгонете и най-слабия страх и безпокойство. Защото знаете, че решение има. Разхлабете се, спрете мислите си, съзерцавайте пустотата. Твърде вероятно е решението да дойде тутакси. Ако не се получи, не се тюхкайте, а включете мисловния си апарат. Следващия път ще стане. Подобна практика развива способността ви да получаваме достъп до интуитивните знания. Само е необходимо да я превърнем в навик.

Този метод наистина работи, ако успеете да се освободите от махалото и „да се отдадете под аренда“. Това обаче е по-лесно да се каже, отколкото да се направи. По-нататък от книгата ще научите нови начини за общуване с махалата. Защото ние сме едва в началото.

А не ви ли се струва, че и аз съм ви хванал за ръчичка и ви вода в лабиринта? Правилно, бъдете свободни дори от тези, които философстват за свободата ви.

ВИСЯЩО СЪСТОЯНИЕ

Освободили се от влиянието на деструктивните махала, вече можете да се сдобиете със свобода. Но свободата без цел е *висящо състояние*. Ако сте се увлекли да провалите и да спирате заобикалящите ви махала, рискувате да се окажете във вакуум. Предишните конфликти някъде са изчезнали, измъчващите ви грижи отстъпват, все по-рядко се случват неуредици, тревогата и безпокойството тихо се стопяват. Всичко става незабелязано, сякаш бурята бавно утихва.

Скоро обаче ще откриете, че всичко си има и обратна страна. Преди сте били в центъра на събитията, а сега те ви подминават. За околните преставате да имате предишното значение и те все по-малко ви обръщат внимание. Грижите ви намаляват, но и нови желания не се появяват. Натискът на външния свят отслабва, само че това не ви носи полза. Проблемите ви стават по-малко, но и нови постижения нямате.

Какво става?

Работата е там, че цялата среда на съществуване на човека е изградена върху махала, ето защо, ако напълно се изолира от тях, самият той ще се окаже в пустиня. Висящото състояние не е много по-добро от зависимостта от махалото. Например презадоволените деца се измъчват, защото „няма какво повече да искат“. И самите те се мъчат, и изтормозват околните с капризите си. Човек е устроен така, че винаги му е необходимо да се стреми към нещо.

Свободата представлява независимост от чуждите махала. Но съществуват и такива, които ще са полезни именно на вас. Това са *вашиите махала*. С други думи, необходимо е да разпознавате натрапените цели, в тичане след които вие все повече се отдалечавате от щастливия си живот. Задачата е, оставяйки свободни, да си изберете такава жизнена линия, на която ви очакват истински успех и лично щастие.

Махалата не са абсолютно зло за човека, ако той действа осъзнато. Той не може да се освободи напълно от тях. Въпросът е само как да не се поддава на тяхното влияние, а съзнателно да ги използва в свой интерес. Трансърфингът предлага конкретни методи как да се направи това. Не е възможно човек да се освободи напълно от влиянието на махалата, пък и не е нужно. Напротив, именно те в крайна сметка превръщат мечтата му в реалност.

РЕЗЮМЕ

Махалото се създава от енергията на хората, които мислят в една насока.

Махалото е енергоинформационна структура.

Махалото фокусира мислената енергия на привърженика си на своята честота.

Между махалата се води жестока битка за привърженици.

Деструктивното махало натрапва на привържениците си чужди за тях цели.

Махалото използва чувствата на хората, примамвайки ги в мрежите си.

Ако активно не искате нещо, то ще дойде в живота ви.

Да се освободите от махалото, значи да го изхвърлите от живота си.

Да го изхвърлите не означава да го избягвате, а да го игнорирате.

За да спрете махалото, е необходимо да нарушите сценария на играта.

Благотворната визуализация „меко“ спира човека-махало.

Енергията на спрялото махало преминава във вас.

Проблемите се решават чрез проваляне или спиране на създалите ги махала.

За да решите проблемите си, отдайте се под аренда.

За да избегнете висящото състояние, намерете вашите махала.

Необходимо е да си изработите навика да помните всичко това.

ГЛАВА III ВЪЛНА НА УСПЕХИ

Метафорите „ синята птица ” и „колелото на Фортуна” имат напълно материална основа. Известно е, че успех и неуспех следват един след друг като бели и черни периоди. Как да изключим черните периоди от живота си?

Мислите ви се връщат обратно при вас като бумеранг.

АНТИПОД НА МАХАЛОТО

сега да проверим домашното ви.

Кои махала можем да наречем конструктивни?

Отговор: няма такива.

Звучи парадоксално, но е факт. Не се обиждайте, уважаеми читателю, въпросът беше провокативен. Главната и единствена цел на *всяко* махало е само да получи енергия от привържениците си. Ако тя не идва, то спира.

Махалото е конструктивно само към себе си, но не и към вас. Какво конструктивно и съзидателно има в това, че ви се отнема енергия? Разбира се, различните махала са

деструктивни и агресивни в различна степен. Например трудно е да си представим, че клубът по плажен волейбол ще се опълчи срещу клуба по моржуване. Или че - членуването в клуба по плажен волейбол ще съсипе живота ви. Но това махало също се храни с енергията на привържениците си и ако им омръзне да се занимават с волейбол, клубът ще загине. Това обаче е нищо в сравнение с членуването в бандитска групировка, където можете да се лишите от свободата и дори от живота си.

Някой ще възрази: ако посещавам фитнес клуб, където се занимавам изключително със себе си, как така ще давам енергията си на махалото на клуба? Дори да се занимавате само със себе си, вие сте длъжни да спазвате определени правила. Вкъщи можете да правите каквото си поискате, но в клуба всички членове действат в една посока, изпълняват установените правила на системата и така дават колективната си енергия на махалото. Ако всички членове си отидат, махалото няма повече да се подхранва и ще спре.

Въпросът може да се постави и по друг начин: съществуват ли енергийни структури, които не се нуждаят от вашата енергия? Излиза, че съществуват. Една от тях е *вълната на успехи* или благоприятното стечение на обстоятелствата лично за вас. Всеки човек си има свои вълни на успехи. Понякога се случва да успеете в нещо, а сетне следва поредица от други приятни преживявания. Сякаш е настъпил бял период в живота ви. Подобна поредица не се случва често, а задължително само ако първият успех ви е зарадвал и ви е създал приповдигнато настроение.

„Колелото на Фортуна" или „синята птица на щастието" не са само абстрактни метафори. Вълната на успехи се образува като струпване на благоприятни за вас жизнени линии. В пространството на варианти има всичко, включително и такива златоносни жили. Ако сте попаднали върху крайната линия на подобно струпване и сте уловили късмета, можете по инерция да се плъзгате и върху другите линии, където следват нови щастливи обстоятелства. Но ако след първия успех последва черен период, значи ви е уловило деструктивно махало и ви е отдалечило от златоносната жила. Вълната на успехи носи щастие, като не ви отнема енергия. Можем да я сравним с морска вълна, която изхвърля на брега изтощен плувец. Вълната на успехи ви пренася върху щастливи жизнени линии. Също като махалото и тя не се интересува от съдбата ви, но и няма нужда от вашата енергия. Ако искате, легнете върху нея и плувайте, ако не искате — тя без съжаление ще ви отмине. Вълната на успехи е временно образуване, тя не завладява чужда енергия, затова в крайна сметка затихва, както морските вълни, разбиващи се на брега.

Вълната на успехи може да се прояви като добри новини. Тя носи информация от други жизнени линии. Тези отгласи върху текущата линия се възприемат като добри новини. Задачата е да се хванете за това въженце и да се изтеглите върху линията, откъдето идват те. Там ще се превърнат в късмет.

Може да ви се стори, че тя идва и си отива. Всъщност вълната на успехи не се движи, не се засилва и не отслабва. В настоящия модел сме възприели термина „вълна" за удобство. Както вече казахме, вълната на успехи съществува стационарно в пространството на варианти като струпване на благоприятни линии. Вие сте тези, които, движейки се по жизнените линии, се сблъсквате с нея, пускайки я в живота си, или се отдалечавате от нея, увлечени от махалото.

Вълната не се интересува от вас, затова е лесно да я изгубите - тя ще ви отмине и няма да се върне. Оттук и всеобщото убеждение, че е трудно да се улови птицата на щастието. А всъщност не е нужно да полагаме усилия, за да я хванем вълната на успехи. Това е само въпрос на избор. Приемете ли я в живота си, тя ще е с вас. Ако се поддадете на влиянието на деструктивното махало и се проникнете от неговата отрицателна енергия, вие се отдалечавате от вълната на успехи. Хората винаги правят така - „не пазим това, което имаме, а като го изгубим, плачем". Птицата на щастието няма нищо против да покълве зрънца от ръката ви. Няма нужда да я уловите. Напълно достатъчно е просто да не я прогоните.

Това е един от най-парадоксалните аспекти на *свободата на избора*. Хората действително могат да си изберат щастие и успехи. И същевременно те не са свободни от

махалата, които ги отклоняват от вълната на успехи. Отново се връщаме на предишната тема. За да си извоюваме свобода на избора, трябва да се откажем от зависимостта.

Ние имаме и правото да сме свободни от влиянието на чуждите махала. Остава само да си изясним как да си вземем тези права.

БУМЕРАНГЪТ

Обикновено в главите на хората постоянно се въртят някакви мисли. Ако този процес не бъде контролиран, много често вземат връх негативните преживявания. Най-много ни вълнува онова, което ни плаши, тревожи, безпокои, потиска или предизвиква недоволство. Така в продължение на хилядолетия се е формирала човешката психика под въздействието на деструктивните махала, които имат изгода да държат хората в страх, за да ги манипулират успешно. Точно затова хората смътно си представят какво наистина искат, но със сигурност знаят какво не искат.

Да се дава воля на негативната мислелъчка означава да се приеме играта на деструктивното махало и да се излъчва енергия на неговата честота. Това е много неизгоден навик.

Във ваш интерес е да го смените с друг - съзнателно да контролирате мислите си. Всеки път, когато разумът ви не е зает с нещо особено - например пътувате с градския транспорт, разхождате се или се занимавате с работа, която не изисква концентрация на вниманието ви, включете позитивни мисли. Не мислете какво не сте постигнали - мислете какво искате да постигнете и ще го получите. Да допуснем, че не ви харесва жилището ви. Вие си казвате: „Безумно ми е омръзнала тази къща. Всичко тук ме дразни. Когато се преместя на ново място, ще се радвам, а засега не мога нищо да направя - мразя я!“

Имайте предвид, че с подобни мисли не е възможно да получите онова, което желаете. Дори преместването ви в ново жилище да е решено, там ви очакват маса разочарования.

Добре, ще кажете, ама аз напускам тази барака и се премествам в разкошна къща! Какви разочарования могат да ме очакват там? Хич не се тревожете за това. Колкото по-силна неприязън изпитвате към приютилата ви къщичка, толкова по-неприятни преживявания ви очакват в новия ви палат. И то най-различни. Крановете ще се чупят, боята ще се люпи, стените ще се рушат, съседите ще ви досаждат -изобщо ще има всичко, което да запази параметрите на негативното ви излъчване.

Нова къща или стара - каква е разликата? Винаги ще се намерят жизнени линии с всички удобства, където по-старому ще бъдете недоволни. В пространството на варианти има множество разкошни къщи, където ще се чувствате като в ада.

Или засега няма къде да се преместите - тогава ще си останете да живеете в опротивялата ви обстановка. Защото не сте настроени на честотата на жизнената линия, където ви очаква домът на мечтите ви. В настоящия момент мислите само какво не ви харесва, излъчвате отрицателна енергия, а тя подхожда на линията, на която се намирате. Затова ще се наложи да си висите на нея, докато не промените честотата на излъчването си. А това не е толкова трудно да се направи.

Първо, примирете се и се откажете от недоволството и неприязънта. Винаги и навсякъде могат да се открият добри страни и поводи за малки радости. Нека къщата да не ви харесва, но поне ѝ бъдете благодарни, че ви е приютила. Навън духа, вали дъжд... Къщата поема върху себе си всичко това, а вас ви пази и ви топли. Нима не заслужава признателност? Ако сега сте благодарни за онова, което имате, ако изпитвате любов към всички неща, които ви заобикалят и ви помагат да съществувате, вие излъчвате положителна енергия. Тогава напълно можете да се надявате на подобряване на условията. А когато се премествате, непременно благодарете на всичко, което ви е заобикаляло. Дори нещата, които изхвърляте, заслужават благодарност. В такива моменти *транслирате* в околния свят положителни колебания и те задължително ще се върнат към вас.

Второ, мислете точно за дома, който искате да имате. Това е по-сложно, отколкото да се дразните от заобикалящите ви вещи. Но пък си струва. Какво е по-добре - да реагирате

както винаги като мида на външните дразнителни или малко да се напънете и да промените навичките си? Разглеждат рекламни проспекти със снимки на къщи, ходете по магазините да търсите предмети за обзавеждане, изобщо насочете мислите си към това, което искате. Постоянно има неща и ситуации, които владеят мислите ни. *Нашите мисли винаги се връщат обратно към нас като бумеранг.*

Можем да приведем още много примери как отрицателното отношение вгорчава живота.

Да предположим, че се каните да прекарате отпуска си на юг. Но тук сега времето е отвратително. Вървите по улицата, настръхнали от студения вятър и мокри от дъжда. Естествено, трудно е да се изпитва радост от такова време. Тогава бъдете поне неутрални, за да игнорирате деструктивното махало. А ако активно изразявате недоволството си от времето, значи приемате махалото и го разлюлявате още по-силно.

Казвате си: „Скоро ще бъда на юг и ще се радвам на слънцето и на топлото море. А това бласто нека бъде проклето!“ Но при такова отношение вие не сте настроени на жизнената линия, където ви очаква райско наслаждение. Затова няма да попаднете там. Ама имате билет. И какво от това? Ще отидете на мястото, но там ще ви чакат лошо време или други неприятности. Макар че всичко би могло да се оправи, стига да се настроите на позитивна честота.

Очевидно, не е достатъчно *да не допускате* в себе си отрицателна енергия. Необходимо е и сами *да не я излъчвате*.

Например в яда си сте нарушили някого. Можете да бъдете уверени, че веднага ще ви се случи някаква неприятност или проблем. В този случай параметрите на вашето излъчване отговарят на жизнената линия, където изпитвате гняв. Точно там се и пренасяте. На тези линии плътността на неприятностите са над средното ниво. Не е нужно да се успокоявате с оправданията, че не е могло да избегнете този горчив хап. Няма нужда да ви убеждавам или да ви доказвам нещо. Просто наблюдавайте как веднага след всяка ваша отрицателна реакция следват нови досадни неща.

Изводът е много прост и понятен: винаги се намирате върху онези жизненни линии, чиито параметри са в унисон с вашето енергийно излъчване. Пускате ли в себе си отрицателна енергия - в живота ви ще се случват неприятности. Излъчвате ли отрицателна енергия - тя ще се върне към вас като бумеранг.

ТРАНСЛИРАНЕ

Вместо да приемате играта на деструктивните махала, търсете такива, чиято игра ще бъде във ваша полза. Това означава да си създадете навика да обръщате внимание на всичко добро, позитивно. Щом видите, прочетете или чуете за нещо хубаво, приятно, обещаващо, фиксирайте го в мислите си и се порадвайте. Представете си, че вървите през гората - има красиви цветя, но има и отровни тръни.

Какво ще изберете?

Ако сте набрали цветове от бърз, занесли сте ги у вас и сте ги поставили във ваза, скоро ще ви заболи главата. Нима ви е необходимо това? По същия начин е вредно да реагирате на деструктивните махала. По-добре откъснете цветче жасмин, полюбувайте му се и се насладете на аромата му. Пускайте у себе си всичко позитивно и тогава по пътя си ще срещате все повече добри новини и благоприятни възможности.

Да речем, че сте почувствали вдъхновение и радост. Но после пак потъвате във всекидневната рутина. Празникът отминава и настъпва делникът. Как да съхраним у себе си празничното настроение? Първо, трябва да помним за него. По навик потъваме в еднообразното всекидневие, забравяме за хубавите неща и те престават да ни радват. Това е лош навик. А да забравяме ни карат махалата.

Нужно е да поддържате празничната искра, да се отнасяте грижовно към това усещане. Да наблюдавате как животът ви се променя към по-добро, да се хващате за всяка сламчица радост, да откривате във всичко положителни знаци. Поне това не е скучно. Необходимо е всеки миг *да помните*, че се занимавате с транссърфинг, че съзнателно се

приближавате към мечтата си, следователно управлявате съдбата си. Дори само това ще ви успокои, ще ви даде увереност и радост, затова празникът винаги е с вас. Когато празничното усещане стане навик, тогава постоянно ще сте на гребена на вълната на успехи.

Радвайте се на всичко, което имате в дадения момент. Това не е празен призив. Понякога обстоятелствата са такива, че е много трудно да бъдеш доволен. Но от чисто практическа гледна точка не е твърде изгодно да изразявате недоволство. Нали искате да попаднете на жизнените линии, където всичко ви харесва? Но как ще стане това, щом излъчването ви е изпълнено с недоволство? И обратното, честотата на това излъчване съответства именно на линиите, където се чувствате зле. Добрите линии се отличават с това, че върху тях ви е добре и мислите ви са изпълнени с радост и удовлетворение.

Добрите новини не са толкова вълнуващи и бързо се забравят. Напротив, лошите предизвикват жив отклик, защото носят потенциална заплаха. Не пускайте лошите новини в сърцето си. Затваряйте се за лошите и се отваряйте за добрите. Необходимо е да забелязвате каквито и да са позитивни промени и грижливо да ги пазите. Те са предвестници на вълната на успехи. Щом чуете и най-малките обнадеждаващи новини, не ги забравяйте веднага, както правехте преди. Наслаждавайте им се, обсъждайте ги, ловете ги. Обмисляйте ги от всички гледни точки, градете прогнози, чакайте по-нататъшно подобрене.

Така вие мислите на честотата на вълната на успехи и се настройвате на нейните параметри. Добрите новини ще стават все повече, животът ви ще се подобрява. Това не е мистика и не е свойство на човешката психика да пресява информацията, когато песимистът гледа на света през черни очила, а оптимистът - през розови. Такава е реалността: вие се прехвърляте върху жизнените линии, съответстващи на параметрите на мислената ви енергия.

Когато сте в добри отношения със себе си и с околния свят, вие *транслирате* хармонично излъчване в него. Създавате около себе си област на хармонични колебания, където всичко се развива успешно. Положителната настройка винаги води до успех и съзидание.

За разлика от негативизма, който винаги е деструктивен и е насочен към разрушение. Например има една категория хора, които *търсят проблемите, а не техните решения*. Те винаги са готови да обсъждат оживено усложненията и да откриват все нови пречки. Такива хора обикновено се затрудняват да предложат реален изход, защото по принцип са настроени не да търсят решения, а трудности. Настройката към търсене на проблеми ги предлага в изобилие. Готовността за търсене и критикуване на отрицателните страни също винаги донася съответните плодове - предостатъчно вреда и никаква полза. Огледайте се и непременно ще намерите подобни хора сред вашите познати. Те не са нито добри, нито лоши. Просто здраво са налупали въдицата на деструктивните махала.

Повечето хора посрещат на нож всяко нежелано събитие в живота си. Обикновено нежелано за нас е онова, което не се вписва в съставения от нас сценарий. И напротив, приемаме за успех само онова, което съответства на нашите очаквания. Случва се човек да закъснява за самолета, на който е съдено да падне, и е много разстроен от това. И обратното, изпуска уникален шанс, защото това не е влизало в плановите му.

Колкото по-лошо мисли човек за околния свят, толкова по-лош става светът към него. Колкото повече се разстройва от неуспехите, толкова по-охотно го засипват все нови и нови. „Каквото повикало, такова се обадило.“ Ако човек е избрал подобен начин на съществуване, значи всеки ден практикува обратен трансърфинг - плъзга се върху жизнените линии, където го очаква същински ад. Заемете диаметрално противоположната позиция: напук се радвайте на неуспехите, откривайте в тях и най-малката полза - винаги е възможно. Чашата не е наполовина празна, а наполовина пълна. Баналната поговорка „Щом работата не става, значи така трябва“ работи безотказно, ако това е вашето кредо. Необходимо е твърдо да се придържате към нагласата за хубавите неща, да се откажете от стария навик да се разстройвате и да се тюхкате по всеки повод.

От всеки неуспех най-малкото може да се извлече полезен урок, той ви прави по-

силни и по-опитни. Радвайте се на всяка проява на вашия свят и той ще се превърне в рай. Това, разбира се, е доста необичайно поведение. Но пък и целта е необичайна - да осъществите своите желания. Нима е възможно това да се постигне с обичайните методи?

Отначало ще ви е трудно, защото старият навик да реагирате негативно на нежеланото се е вкоренил дълбоко и здраво. Главното е да се научите *да помните* при всяко досадно обстоятелство, че махалото се опитва да ви хване на въдицата. Щом си го спомните, можете да направите съзнателен избор: да му дадете енергия, като излеете отрицателните си емоции, или да го оставите с празни ръце и така да удържите победа.

Щом си *спомните*, вече никак не е трудно да провалите или да спрете махалото. Ние винаги му даваме енергия несъзнателно. Както казахме преди, махалата си играят с нас като с кукли на конци - конците са нашите чувства. А пусковият бутон на механизма за завладяване на мислите ни са нашите навици. Дори след като прочетете тази глава и си поставите за цел да *помните*, отново ще реагирате негативно на нежеланото. Сетне, разбира се, ще осъзнаете, че в момента просто сте *забравили* и сте действали несъзнателно, по навик. Но щом си *спомните навреме*, ситуацията ще се окаже под ваш контрол.

Ще се усмихнете под мустак: „А, ти ли си, махало? Аха, сега няма да ме хванеш толкова лесно!“ Повече не сте марионетка, вие сте свободен съзнателно да приемете или да отблъснете махалото.

Ако упорито практикувате тази техника, с времето старият навик ще бъде сменен от нов. Но докато това стане, махалата ще се мъчат по всякакъв начин да ви докопат. Ще забележите, че сякаш нарочно върху вас се стоварват множество досадни проблеми. Не се отчайвайте, повечето ще бъдат само дребни неприятности. Ако не се предадете и се научите *да помните*, победата ви ще бъде смайваща, ще видите.

И може да се получи следният резултат: когато следващия път срещнете вълната на успехи, махалото не ще ви отклони. Така птицата на щастието ще остане в ръцете ви. А за да я прилъжете, необходимо е да транслирате наоколо положителна енергия. Тоест не само да бъдете изключително позитивен приемник, а и транслятор. Вследствие на това околният свят много бързо ще се промени към по-добро. Много лесно ще се плъзгате върху все по-успешни жизнени линии. И накрая ще ви доближи вълната на успехи, ще ви подхване и стремително ще ви понесе към сполука.

Но не си мислете, че трансърфингът се ограничава само с плъзгане по вълната на успехи. Това са едва първите крачки. По-нататък ви очакват множество удивителни открития.

МАГИЧЕСКИ РИТУАЛИ

В заключение на тази глава нека разгледаме един частен случай на техниката за настройване на честотата на вълната на успехи.

В различни ситуации хората понякога несъзнателно се стремят да се настроят на тази честота. Например в началото на деня търговците са готови да направят значителна отстъпка на първия купувач. Те интуитивно чувстват, че първият купувач е много важен - необходимо е да се направи сефтето, да се започне търговията. На езика на трансърфинга това означава да се настроят на честотата на успешната търговия. Само да съсредоточиш мислите си е трудно. А първият купувач дава реална надежда и вяра, ето защо настройването става от само себе си. Търговецът яхва вълната на успешната търговия и излъчва мислена енергия със съответните параметри. Самият той вярва, че ще продаде лесно стоката си, и щом само спомене това пред купувача, последният веднага е „завладян“ от излъчването и послушно купува, убеден, че днес му е провървяло.

Ето още един пример. Търговците на пазара понякога използват своеобразен магически ритуал - потъркват с банкнота стоката си. Разбира се, само по себе си това действие няма никаква сила, ето защо всъщност няма и никаква магия. Ако обаче търговецът вярва в силата на ритуала, той му помага да се настрои на честотата на линията за успешна търговия. Настройването става на подсъзнателно равнище. С ума си човек осъзнава само външната страна - ритуалът работи по някакъв необясним начин. И той действително работи,

но само като театрален реквизит. А главна роля играе мислената енергия на актьора.

За различните професии в различни ситуации съществуват множество подобни „магически“ ритуали. Хората вярват в тях и успешно ги прилагат, за да се настроят на честотата на успешната жизнена линия и да оседаят вълната на успехи. По принцип няма значение в какво ще вярват - в магическите свойства на ритуала или в настройването на честотата на линиите. Както и сами разбирате, важен е само практическият резултат.

РЕЗЮМЕ

Вълната на успехи представлява струпване на благоприятни линии в пространството на варианти.

Водопад от успехи следва само в случай, че се проникнете от първия успех.

Деструктивните махала ви отклоняват от вълната на успехи.

Премахвайки зависимостта си от махалата, вие получавате свобода на избора.

Приемайки и транслирайки отрицателна енергия, вие създавате своя ад.

Приемайки и транслирайки положителна енергия, вие създавате своя рай.

Мислите ви винаги се връщат обратно при вас като бумеранг.

Махалата няма да ви свалят от вълната, ако имате навика да помните.

Навикът да помните се изработва със системна работа.

ГЛАВА IV РАВНОВЕСИЕ

Хората сами си създават проблеми и пречки, а сетне хабят сили да ги преодоляват. Обратно на общоприетата гледна точка, трансърфингът показва, че причините за проблемите се намират в съвсем друга плоскост. Как да ги изключим от живота си?

Бъдете загрижени, без да се тревожите.

ИЗЛИШНИТЕ ПОТЕНЦИАЛИ

Всичко в природата се стреми към равновесие. Разликата в нивата на атмосферното налягане се изравнява от вятъра, а в температурната се компенсира от топлообмена. Където и да се появи *излишен потенциал* на каквато и да е енергия, възникват *равновесни сили*, насочени да изравнят дисбаланса.

Толкова сме свикнали с това, че дори не си задаваме въпроса: защо трябва да бъде именно така? Защо действа законът за равновесието? Няма отговор.

Законите не обясняват нищо, а само констатира фактите. Природните закони са вторични, производни от закона за равновесието. А той е първичен (поне така ни се струва), ето защо е невъзможно да се обясни откъде накъде в природата трябва да съществува равновесие. По-скоро откъде се вземат равновесните сили и защо изобщо съществуват? Защото това, че сме свикнали с нещо, не означава, че трябва да бъде точно така.

Можем само да гадаем какъв би бил светът без закона за равновесието - дали ще се превърне в някакво аморфно желе или в агресивен пъкъл? Непривлекателността на подобен свят обаче не може да бъде единствената причина за съществуването на закона за равновесието. Затова ни остава само да го приемем като факт и възторжено да се дивим на съвършенството на околното пространство, както и да се губим в догадки кой точно управлява всичко това.

Свикнали сме в живота да се редят бели и черни периоди, успехът да се сменя с поражение. Това е проява на закона за равновесието. Защото и успехът, и неуспехът са нарушаване на баланса. Пълно равновесие има, когато изобщо нищо не става, а абсолютно няма. Във всеки случай никой не е успял да наблюдава такова нещо. В света постоянно съществуват колебания: ден - нощ, прилив — отлив, раждане - смърт и т.н. Дори във вакуума непрекъснато се редуват раждане и анихилиране на елементарните частици.

Целият свят може да се представи във вид на махала, които се люлеят, затихват и си

взаимодействат. Всяко махало поема тласъци от съседните и им предава свои. Един от основните закони, управляващ тази сложна система, е законът за равновесието. В крайна сметка всичко се стреми към равновесие.

Самите вие сте своего рода махала. Ако решите да нарушите равновесието и рязко да се залюеете на едната страна, ще засегнете съседните махала и по този начин ще създадете смущение, което после ще се обърне срещу вас.

Равновесието може да се наруши не само чрез действия, но и с мисли. И не само защото мислите са последвани от действия. Както ви е известно, те излъчват енергия. В света на материалната реализация всичко си има енергийна основа. И всичко, което става на невидимо равнище, се отразява в света на видимите материални обекти. Може да ви се стори, че мисловната ни енергия е твърде слаба, за да оказва влияние върху заобикалящия ни свят. Но така всичко щеше да бъде много по-просто.

Впрочем нека не гадаем какво става на енергийно равнище, за да не се объркаме окончателно. За нашата цел е напълно достатъчно да приемем опростен модел на равновесието: щом се появява излишен енергиен потенциал, възникват равновесни сили за неговото премахване.

Излишният потенциал се създава от мислената енергия тогава, когато на някакъв обект се придава твърде голямо значение.

Да сравним две ситуации: едната - вие стоите на пода във вашия дом, втората - вие стоите на ръба на пропаст. В първия случай изобщо не се вълнувате. Във втория ситуацията има огромно значение - ако направите едно-единствено невнимателно движение, ще се случи непоправимото. На енергийно равнище фактът, че просто стоите, има еднакво значение и в първия, и във втория случай. Но когато сте над пропастта, със своя страх вие нагнетявате напрежение, създавате нееднородност в енергийното поле и веднага възникват равновесни сили, насочени към премахване на излишния потенциал. Дори реално бихте могли да усетите действието им: от една страна, необяснима сила ви тегли надолу, а от друга - ви дърпа настрани от ръба. Защото за да отстранят излишния потенциал на вашия страх, равновесните сили трябва или да ви дръпнат от ръба, или да ви тласнат долу и да приключат с цялата работа. Точно това тяхно действие усещате.

На енергийно равнище всички материални обекти имат еднакво значение. Ние сме тези, които ги надаряваме с определени качества: хубаво - лошо, весело - тъжно, привлекателно - отблъскващо, добро - зло, просто - сложно и т.н. Ние преценяваме всичко в този свят. Самата оценка не създава нееднородност в енергийното поле. Седите си вкъщи в креслото и преценявате: да си седя тук е безопасно, но да стоя на ръба на пропастта е опасно. В този момент обаче това не ви тревожи. Вие просто давате оценка, ето защо равновесието не се нарушава.

Излишен потенциал се появява само когато на оценката се придава излишно голямо значение.

Величината на потенциала ще нарасне, ако оценката с голямо значение освен това силно изкривява действителността. Въобще щом за нас предметът е много важен, не можем обективно да преценим качествата му. Например на предмета за поклонение винаги му се придават допълнителни достойнства, на предмета на омразата ни - недостатъци, на предмета на страха ни - плашещи качества. Излиза, че мислената енергия се стреми изкуствено да възпроизведе определено качество там, където го няма. В такива случаи се създава излишен потенциал, предизвикващ вятър на равновесните сили.

Изместването на оценката, изкривяваща действителността, има две насоки: на обекта се придават или излишни отрицателни, или излишни положителни качества. Но самата грешка в преценяването не играе никаква роля. Още веднъж обърнете внимание - изместването на оценката поражда излишен потенциал само в случай че тя има голямо значение. Единствено *значението* ѝ конкретно за вас дава на оценката вашата енергия.

Излишните потенциали са невидими и неосезаеми, но играят значителна, и то коварна роля в човешкия живот. Действията на равновесните сили за отстраняване на тези

потенциали пораждат огромната част от проблемите. Коварството е там, че човек често получава диаметрално противоположен резултат от очакваното. Като изобщо не разбира какво става. Оттук и усещането, че действа някаква необяснима зла сила, нещо като „закон на подлостта“. Вече засегнахме този въпрос, когато обсъждахме защо получаваме онова, което активно не искаме. От следващия пример ще видим как ни се изплъзва желаното.

Съществува погрешното мнение, че ако се посветиш изцяло на работата си, ще постигнеш изключителни резултати. От гледна точка на равновесието е очевидно, че „да потънеш в работата си“, значи да поставиш на едното блюдо на везните работата си, а на другото - всичко останало. Равновесието се нарушава и последиците няма да закъснеят. Резултатът ще е обратен на очакваното.

Ако за вас да работите повече означава да получавате повече пари или да повишите квалификацията си, разбира се, е необходимо да положите известни усилия и няма да последва нищо страшно. Но във всичко трябва да има мярка. Ако чувствате, че се преуморявате, че работата е станала мъчение за вас, необходимо е да намалите темпото или изобщо да я смените. Прекомерните усилия непременно ще доведат до отрицателен резултат.

Да видим как става това. Освен работата вие имате определена ценностна система - дом, семейство, развлечения, свободно време и т.н. Ако сте противопоставили всичко това на работата си, значи сте създали на нейно място много силен потенциал. Всичко в природата се стреми към равновесие, следователно независимо от вашата воля ще възникнат сили, които ще действат за намаляване на излишния потенциал. И то ще го правят по най-различен начин.

Например ще се разболеете и тогава няма да става и дума за някакви приходи. Можете да изпаднете в депресия - нали се принуждавате да вършите неща, които са ви в тежест! Разумът ви казва: „Давай, трябва да печелиш пари!“ А душата (подсъзнанието) се чуди: „Нима за това съм дошла на този свят, да страдам и да се мъча? За какво ми е всичко това?“ В крайна сметка ще получите хронична умора, при която за никаква производителност не може и дума да става. Ще имате чувството, сякаш се мъчите като грешен дявол, а полза никаква.

Същевременно можете да забележите как други хора постигат повече, като хаят много по-малко усилия. Излиза, че след достигането на определена степен значението, което придавате на своята работа, заикля. Колкото по-голяма тежест има за вас работата, толкова повече проблеми ще възникват. Ще ви се струва, че това е нормално, тъй да се каже, в процеса на работата е така. А всъщност те ще са значително по-малко, ако свалите летвата.

Изводът е един: нужно е съзнателно да преразгледате отношението си към работата, за да отстраните излишния потенциал. Непременно трябва да имате свободно време, през което ще се занимавате с нещо, което ви харесва извън работата.

Който не умее да си почива, не умее и да работи.

Идвайки на работа, *отдайте се под аренда*. Отдайте ръцете и главата си, но не и сърцето. На махалото на работата ви му е нужна цялата ви енергия, но вие сте дошли на този свят не само за да работите за него, нали? Ефективността ви забележимо ще нарасне, когато ликвидирате излишните си потенциали и се освободите от махалата.

Когато се отдавате под аренда, действайте безупречно. Не допускайте дребни грешки, за които могат да ви обвинят в елементарна небрежност. Безупречността се отнася до задълженията ви. Да се отдадете под аренда не означава да сте разхайтен или безотговорен, а да действате съсредоточено, без да създавате излишни потенциали, но да изпълнявате акуратно задълженията си.

В противен случай могат да възникнат неприятности. Например в обкръжението ви винаги ще се намерят хора, които за разлика от вас изцяло са отдадени на работата си. Подсъзнателно те ще почувстват, че сте се отдали под аренда, т.е. не полагате особени усилия, но същевременно действате ефективно. Тези старателни личности интуитивно ще търсят повод да открият някакъв ваш пропуск и веднага ще се нахвърлят върху вас. Грешката ще е елементарна и именно затова досадна. Например ще закъснеете, ще забравите

или ще пропуснете нещо. Ако вие сте отдаден изцяло на работата си, те биха могли да си затворят очите за пропуската ви. Но при това положение ще ви обвинят, че се отнасяте лековато към задълженията си.

Подобни ситуации могат да възникнат не само на работата, но и в семейството или в приятелския кръг. Затова е необходимо навсякъде, където се отдавате под аренда, да изпълнявате акуратно задълженията си, за да не могат да ви упрекнат. За вашата безупречност трябва да следи вътрешният ви наблюдател - *Надзирателя*. Иначе отново ще потънете в играта. Вътрешният *Надзирател* няма нищо общо с раздвоението на личността. Просто намирайки се във *фонов режим*, забелязвате какво и как го правите. В следващите глави ще се върнем към това.

Може би ще възразите: нали е прието „да влагаш душата си в работата“?

Зависи каква работа.

Отдаването на работата е оправдано само в един случай — ако тя е вашата цел. А какво представлява *вашата* цел, ще поговорим по-късно. В конкретния случай работата е тунел, който ви води към успеха. Тя ви изпълва с енергия, дава ви радост, вдъхновение и удовлетворение. Ако вие сте от редките щастливци, които уверено могат да кажат това за своята работа, значи няма за какво да се безпокоите.

Всичко, изложено дотук, в пълна мяра важи и за учението. По-нататък в тази глава ще разгледаме и други жизнени ситуации, в които се създават излишни потенциали, както и какви последици предизвикват действията на равновесните сили.

НЕДОВОЛСТВО И КРИТИКУВАНЕ

Да започнем с недоволството от себе си.

То се проявява в неудовлетвореност от личните постижения и качества, както и в неприемането на собствените ни недостатъци. Можем да си даваме сметка за тях, но в никакъв случай да не се комплексираме. Ако обаче недостатъците ни не ни дават мира и придобиват голямо значение за нас, се създава излишен потенциал. Равновесните сили тукаткисе включват да го премахнат.

Действието им може да бъде насочено или към развиване на качества, или към борба с недостатъците. Съответно човек залита или в едната, или в другата посока. Най-често обаче избира борбата и тази позиция се обръща срещу него. Безполезно е да скриваме недостатъците си, а да ги отстраним е трудно. Получава се точно обратният резултат и ситуацията се задълбочава.

Например опитвайки се да скрие своята свенливост, човек става още по-закрепостен или, обратното, прекалено разпасан.

Ако човек не е удовлетворен от постиженията си само до степен това да го подтикне към самоусъвършенстване, равновесието не се нарушава. Околният свят не е засегнат, а вътрешното изместване на равновесието се компенсира с положителни действия. Ако обаче човек започне да се би-чува, сърди се на себе си или още по-лошо - самонаказва се, тогава възниква опасен случай на разпра между душата и разума. А душата не е заслужила подобно отношение. Защото всички ваши недостатъци не са нейно притежание, а на разума.

Впрочем това е толкова голяма и сложна тема, че е достойна за отделна книга. Тук само ще отбележим, че да се караш със самия себе си е неизгодно. Душата ще се затвори в себе си, а разумът „ще възтържествува“, вследствие на което ще настъпи пълен хаос в живота ви. За да не се наложи после да посещавате психоаналитик, преди всичко се освободете и си простете собствените недостатъци. Ако засега не можете да се обикнете, поне престанете да се борите със себе си и се приемете такъв, какъвто сте. Само в този случай душата ще стане съюзник на разума.

А тя е много могъщ съюзник!

Добре, ще кажете вие, ще оставя на мира всичките си недостатъци, но как да се сдобия с достойнства? Защото трябва да се развивам? Разбира се, развивайте качества си колкото искате. Само престанете да воювате с недостатъците си. В подобна война хабите енергия за поддържане на не само безполезен, но и твърде вреден излишен потенциал.

Когато най-сетне се откажете от тази борба, освободилата се енергия ще се насочи към развитие на качествата ви.

Въпреки че всичко звучи банално просто, твърде много хора харчат колосална енергия за борба със себе си и скриване на недостатъците си. Също като титани те са се обrekli цял живот да носят този товар. Но щом си позволят да бъдат самите себе си и да захвърлят тежкото бреме, животът им веднага ще стане забележимо по-лек и по-прост. Енергията ще бъде пренасочена от борба с недостатъците към развиване на качества. Освен това параметрите на подобно излъчване съответстват на жизнените линии, където качествата преобладават над недостатъците.

Помислете си например как бихте могли да се пренесете върху жизнена линия, където притежавате добра физическа форма, ако всичките ви мисли непрекъснато се въртят около телесните ви недостатъци? Получавате онова, което активно не искате.

Когато недоволствате от себе си, вие влизате в конфликт с душата си, но когато недоволствате от света, се конфронтирате с голям брой махала. Известно ви е, че не ви очаква нищо хубаво, ако се поддадете на влиянието им. А за война с тях и дума не може да става.

Недоволството е напълно материално излъчване, чиято честота съответства на жизнените линии, където онова, от което сте недоволни, се проявява още по-ярко. Усещайки, че те ви притеглят, ставате още по-недоволни и така продължава, докато не стигнете линията, където вие сте стар и болен човек, безсилен да промени нещо. Остава ви да намирате утешение в мърморене срещу този свят заедно със себеподобните си и в спомени колко хубаво е било всичко преди.

Всяко поколение е убедено, че животът е станал по-лош. Не, животът е станал по-лош само за всяко дадено поколение, и то конкретно за онези, които са свикнали да се тръшкат, че са недоволни от света. Иначе човечеството (след известно число поколения) просто би пропаднало в същински ад.

Потискаща картина, нали?

Това е първият аспект на недоволството от света, който води до все по-голямо влошаване на живота.

Но има и друг аспект на вредния навик да се проявява неприемане - нарушаването на равновесното състояние. Недоволството ви създава излишен потенциал в околното енергийно пространство независимо дали е справедливо или не. А потенциалът поражда равновесни сили, които ще се стремят да възстановят равновесието. Щеше да бъде пре-красно, ако те действаша така, че да променят ситуацията към по-добро. Но за съжаление често става обратното. Равновесните сили ще се постараят да ви дръпнат юздите, така че претенциите ви към света да имат колкото се може по-малка тежест. Това за тях е много по-лесно, отколкото да променят всичко, от което сте недоволни.

Представете си какво ще стане, ако някой управник започне активно да изразява недоволството си от ставащото в държавата, като не е важно дали има добри намерения или не. Той ще бъде отстранен или физически унищожен. Цялата история го потвърждава.

Най-общо казано, действието на равновесните сили ще е насочено към варианта, при който се намалява влиянието ви върху околния свят. Това може да се направи много лесно и по най-различни начини - работата ви, длъжността, заплатата, домът, семейството, здравето и т.н. Ясно ли ви е как стигат до такъв живот по-старите поколения?

Сега да погледнем въпроса от друга страна. Може да ви се струва, че ако се радвате на околния свят, по аналогия равновесните сили ще се мъчат да развалят всичко и ще ви натикат в ъгъла. Но така не става, освен ако радостта ви не е „телешка“. Първо, по закона на трансърфинга вие транслирате съзидателна енергия, която ви пренася върху положителни жизнени линии.

И второ, тя не създава деструктивния потенциал, който равновесните сили се стремят да премахнат. Не току-така и философските, и религиозните доктрини са на едно мнение, че любовта е съзидателната сила, сътворила света. Съществува любов в общия смисъл на

думата. Ясно е, че равновесните сили са родени от силата, сътворила света. Те се стремят да поддържат реда в света и не могат да се обърнат срещу създалата ги енергия.

От гледна точка на трансърфинга излиза, че ужасно ни пречи вредният навик да проявяваме недоволство за разни дреболии. И обратното, навикът да изпитваме малки радости по различни, дори незначителни поводи е много полезен. Изводът е един: необходимо е да сменим стария навик с нов.

Всички сме гости на този свят.

Никой няма право да осъжда онова, което не е създадено от него.

Трябва да помним това твърдение в светлината на отношенията с махалата. Както казахме, ако се противопоставите на деструктивното махало, предизвикващо вашето недоволство, само ще си навредите. Не е необходимо да бъдете овчица, но и да влизате в открита конфронтация с околния свят също не бива. Ако махалото лично ви засяга, можете да приложите метода на провалянето и спирането. Когато то се опитва да ви въвлече в борба с друго махало, постарайте се да си дадете сметка дали това е необходимо лично на вас.

Да се върнем още веднъж на примера с експозицията на картини, която не ви е харесала. Чувствайте се като у дома си, но не забравяйте, че сте на гости. Никой няма право да осъжда, но всеки има свобода на избора. На махалото е изгодно вие да изразявате активно недоволството си. А на вас ви е изгодно просто да си тръгнете и да изберете друга изложба.

Предвиждам въпроса ви: а ако няма къде да отидем?

Тази заблуда ви е внушена от махалата. Настоящата книга е посветена тъкмо на това как да се отървем от подобно измамно ограничение.

ОТНОШЕНИЯ НА ЗАВИСИМОСТ

Идеализирането на света е обратната страна на недоволството.

Гледаме през розови очила и много неща ни се струват по-хубави, отколкото са всъщност. Както знаете, когато си въобразяваме, че някъде има нещо, а всъщност го няма, възниква излишен потенциал.

Да идеализираме - означава да надценяваме, да издигаме на пиедестал, да се прекланяме, да си създаваме кумир. Съзидателната и управляващата света любов се отличава от идеализацията по това, че тя в същината си е безстрастна, колкото и парадоксално да звучи. *Безусловната любов* е чувство без право на притежание, възхищение без преклонение. С други думи, тя не създава *отношения на зависимост* между онзи, който обича, и предмета на неговата любов. Тази проста формула ще ви помогне да определите къде свършва чувството и къде започва идеализацията.

Представете си, че се разхождате по планинска долина, потънала в зеленина и цветя. Любувате се на чудесния пейзаж, вдъхвате аромата на свежия въздух, вие сте изпълнен с щастие и умиротворение. Това е любов.

Сетне обаче започвате да късате цветята и да ги мачкате, без да ви дойде наум, че и те са живи. После се сецате, че от тях може да се произвежда козметика и парфюми или просто да ги продавате, или да създадете култ към цветята и да им се покланяте като на идол. Това е идеализиране, защото във всеки от тези случаи се създават отношения на зависимост между вас и предмета на вашата бивша любов - цветята. От онази любов, която сте изпитвали, когато просто сте се наслаждавали на гледката на цветната долина, не е останала и следа.

Усещате ли разликата?

И така, любовта генерира положителна енергия, която ще ви прехвърли върху съответната жизнена линия, а идеализирането създава излишен потенциал, пораждащ равновесни сили, които се стремят да го премахнат. Действието на равновесните сили във всеки отделен случай е различно, но резултатът е един. В общи линии то може да се определи като „развенчаване на митовете“. Така става винаги и в зависимост от предмета и степента на идеализиране получавате силен или слаб, но непременно отрицателен резултат. Така равновесието ще бъде възстановено.

Щом любовта се превръща в отношения на зависимост, неизбежно се поражда излишен потенциал. Желанието да имате нещо, което ви липсва, създава енергийна „разлика

в налягането". Отношенията на зависимост се определят от условието „Ако ти така, аз пък така...". Можем да посочим безброй примери: „Ако ме обичаш, ще захвърлиш всичко и ще дойдеш с мен на края на света. Ако не се ожениш (не се омъжиш) за мен, значи не ме обичаш. Щом ме хвалиш, ще бъда приятел с теб. Ако не ми дадеш лопатката, ще те изгоня от пясъка." И така нататък.

Равновесието се нарушава и когато нещо се сравнява или се противопоставя на друго. „Ние сме такива, а те са други!" Например националната гордост: в сравнение с кои нации? Чувството за непълноценност: в сравнение с кого?

Щом има противопоставяне, равновесните сили задължително се включват, за да отстранят потенциала - както положителния, така и отрицателния. А тъй като вие го създавате, действието на силите ще бъде насочено преди всичко срещу вас. Действието е насочено или да раздели субектите на противоречието, или да ги обедини - за взаимно съгласие или за стълкновение.

Всички конфликти се базират на сравняване и противопоставяне. Отначало се прави основното твърдение: „Те не са като нас". После се развива: „Те имат повече от нас - трябва да им го вземем", „Те имат по-малко от нас - длъжни сме да им дадем", „Те са по-лоши от нас — трябва да ги променим", „Те са по-добри от нас - трябва да се борим с тях", „Те не постъпват като нас - трябва да направим нещо".

Всички тези съпоставки в различни вариации така или иначе водят до конфликт - започвайки от личния душевен дискомфорт и завършвайки с войни и революции. Равновесните сили се стремят да отстранят възникналото противопоставяне чрез помиряване или конфронтация. Но тъй като в подобни ситуации винаги можеш да си похапнеш енергия, махалата най-често довеждат работата до конфронтация.

А сега ще разгледаме примери за последните от идеализирането.

ИДЕАЛИЗИРАНЕ И НАДЦЕНЯВАМЕ

Надценяването е приписване на качества, които човек всъщност не притежава. На ментално ниво това се проявява във вид на илюзии - сякаш безобидни. Но на енергийно ниво възниква излишен потенциал. Той се създава навсякъде, където има разлики в количеството или качеството.

Надценяването е мислено моделиране и концентриране на определени качества, където те всъщност липсват. Съществуват два варианта. Първият - когато мястото е запълнено, т.е. има конкретен човек, комуто приписват несвойствени за него качества. За да отстранят възникналата нееднородност, равновесните сили трябва да създадат противовес.

Например романтичен и мечтателен юноша рисува във въображението си своята възлюбена като чист ангел. А всъщност се оказва, че тя е много земна, обича да се весели и съвсем не е склонна да споделя мечтите на влюбения юноша. Във всеки случай, когато човек си създава кумир и го възкачва на пиедестал, рано или късно митовете се развенчават.

Във връзка с това заслужава внимание историята на Карл Май, автор на знаменитите романи за Дивия запад и създател на герои като Винету и Поразяващата ръка. Всичките си произведения Карл Май пише от свое име, затова се създава впечатлението, че той е участвал реално в описваните събития и е бил наистина забележителна и заслужаваща възхищение личност. Четеш книгите му и сякаш гледаш филми. А сюжетът им е толкова завладяващ, че кръщават Карл Май „германския Дюма".

Многобройните му поклонници са абсолютно убедени, че именно Карл Май е знаменитият уестмен - Поразяващата ръка, за какъвто се представя в книгите си. "Те не допускат, че е другояче. Какво е учудването им, когато става известно, че Карл Май никога не е бил в Америка, а някои от произведенията си дори създава в затвора. Митът се развенчава и поклонниците се превръщат в ненавистници. Но кой им е виновен? Сами са си сътворили кумир и са установили отношения на зависимост: „Ти си нашият герой, при условие че всичко е истина."

При втория вариант, когато на мястото на изкуствено създаваните илюзорни качества изобщо няма никакъв обект, възникват розови мечти и въздушни кули. Мечтателят витае в

облаците, опитвайки се да избяга от непривлекателната реалност. По този начин той създава излишен потенциал. За да разрушат въздушните кули, равновесните сили непрекъснато ще сблъскват подобен романтик със суровата действителност. Дори и да успее да увлече с идеите си маса хора и да създаде махало, утопията му е обречена, защото излишният потенциал е възникнал на празно място и равновесните сили рано или късно ще го спрат.

Ето ви още един пример, при който предметът на надценяване съществува само като идеал.

Да допуснем, че някаква жена рисува във въображението си портрета на идеалния мъж. Колкото по-твърдо е убедена, че той трябва да бъде точно такъв, толкова по-силен е създаваният потенциал. А да го премахне може само субект със съвършено противоположни качества. После ѝ остава само да се тюхка: „Ама къде ми бяха очите?“ И обратно, ако жената активно ненавижда пиянството и грубостта, тя сякаш попада в капан и си намира алкохолик или грубиян.

Човек получава онова, което активно не иска, защото излъчва мислена енергия на честотата на своята омраза, а отгоре на всичкото създава излишен потенциал. Животът често събира съвършено различни хора, които сякаш съвсем не си подхождат. Така равновесните сили, сблъсквайки хора с противоположни потенциали, се стремят да ги уравновесят.

Действието на тези сили се проявява особено ярко при децата, защото те са почувствителни енергийно от възрастните и се държат естествено. Ако прекалите с похвалите, детето на инат ще вземе да прави бели. А ако му се подмилквате, то ще започне да ви презира или поне няма да ви уважава. Стремите ли се с всички сили да го направите благовъзпитано и послушно, то най-вероятно ще се захване "с лоша компания. Ако се опитвате да го превърнете във вундеркинд, то ще изгуби всякакъв интерес към учението. И колкото по-активно стоварвате върху него всевъзможни кръжоци и школи, толкова по-вероятно е то да израсне като безличен човек.

Най-добрият принцип за възпитание и отношение към децата (и не само), при който не се създава излишен потенциал, е да се отнасяме към тях като към гости - да им оказваме внимание, уважение и свобода на избора, без да им позволяваме да ни се качват на главата. Отношението трябва да се базира на аналогията, че ние самите не сме нищо повече от гости на този свят. Ако приемете правилата на играта и не се хвърляте в крайности, ви е позволено да избирате всичко, което съществува в този свят.

Положителното отношение на едни хора към други е също толкова разпространено, както и отрицателното. В този случай съществува известно равновесие. Има омраза, има и любов. Равното, без изхвърляне добро отношение не предизвиква излишни потенциали. Това се случва при явно изкривяване на преценката относно номиналната величина. За нулева точка в координатната система на изкривяването можем да смятаме безусловната любов. Както знаете, при нея не възникват отношения на зависимост и тя не създава излишен потенциал. Но такава любов рядко се среща в чист вид. Към чистата любов се прибавят примеси главно от правото на притежание, зависимост и надценяване. От правото на притежание е трудно да се откажеш - да притежаваш предмета на любовта си е напълно естествено и, общо взето, нормално, докато не премине в две крайности.

Първата крайност е желанието да притежавате предмета на любовта си, а той изобщо не ви принадлежи и дори не подозира за вашето желание. (Разбира се, на вас ви е ясно, че имам предвид не само физическия аспект на притежанието.)

Това е класическият случай на несподелената любов. Тя винаги е пораждала много страдания. Но тук механизмът не е толкова прост, колкото може би ви се струва.

Да си спомним примера с цветята.

Вие обичате да се разхождате сред тях и да им се любувате, но навярно никога не се замисляте дали те ви обичат.

Сега си представете - какво мислят цветята за вас?

Появяват се разни гаднички предположения: страх, опасение, неприязън, равнодушие. А и защо трябва да ви обичат?

Или пък изгаряте от желание да ги подържите в ръка, а не бива - или растат в чужда градина, или се продават твърде скъпо.

Край, това вече не е любов, а отношение на зависимост и във вас вече се зараждат отрицателни емоции.

И така, на едно място се намира предметът на любовта ви, а на друго - вие, и искате да го притежавате, т.е. създавате енергиен потенциал. Може да се предположи, че този потенциал ще привлича желанния предмет към вас, също както въздушните маси от област с високо налягане се устремяват към област с ниско. Да, ама не!

На равновесните сили им е безразлично как ще бъде достигнато равновесието, затова могат да изберат друг път - да отдалечат още повече предмета на вашата любов, а вас да неутрализират, т.е. да разбият сърцето ви. На всичкото отгоре при най-малките неуспехи още повече ще драматизирате ситуацията („той/тя не ме обича!“), ето защо подобни мисли ще ви прехвърлят върху такава жизнена линия, където ще сте твърде далеч от взаимната любов.

Колкото по-силно е желанието за притежаване или за споделена любов, толкова по-голямо е действието на равновесните сили. Разбира се, ако те изберат насока, сближаваща ви с възлюбения/възлюбената, историята ще има щастлив край. Още със зараждането на любовта може лесно да се определи посоката на действие на равновесните сили: ако нямате търпение да постигнете взаимност, а от самото начало нещо не върви, значи наложително е рязко да смените тактиката. А именно - да обичате, без да търсите награда, тогава можете да примамите неустойчивите колебания на равновесните сили и да ги накарате да работят за вас. В противен случай ситуацията лавинообразно ще излиза от контрол и ще бъде почти невъзможно да се промени нещо.

Изводът е: желаяйки взаимност, трябва просто да обичате, а не да се мъчите да бъдете обичани. В този случай, първо, не се създава излишен потенциал и значи не се появяват онези 50 процента вероятност, че равновесните сили ще действат срещу вас. Второ, ако вие не се стремите да получите взаимност, няма да възникнат и неконтролируеми драматични мисли за несподелена любов и излъчването ви няма да ви завлече върху съответните жизнени линии.

И обратният вариант, ако просто обичате без право на притежаване, параметрите на излъчването ви ще съответстват на линиите, където съществува взаимност. Защото при взаимната любов също няма отношения на зависимост. Представяте ли си колко ще се повишат шансовете ви само защото се отказвате от правото на притежание! Пък и безусловната любов е голяма рядкост и дори само това предизвиква жив интерес и симпатия.

Нима на вас няма да ви е приятно, ако някой ви обича просто така, без да претендира за нищо?

Втората крайност на правото на притежаване е, разбира се, ревността. В този случай равновесните сили също имат два варианта на действие. Ако предметът на любовта

ви вече ви принадлежи, първият вариант е още повече да ви сближат. И наистина на някои дори им харесва да ги ревнуват.

Другият вариант е равновесните сили да разрушат онова, което е породило ревността, т.е. самата любов. При това колкото по-силна е любовта, толкова по-дълбок гроб за любовта изкопават. Също както от наслаждаването от аромата на живите цветя преминаваш към производството на парфюми от тях.

Всичко казано дотук се отнася еднакво и за мъжете, и за жените. Но това още не е краят. Ще се върнем към този въпрос, когато говорим за другите концепции на транссърфинга. Всичко е просто и същевременно сложно.

Сложно е, защото влюбеният губи способността да разсъждава трезво и най-вероятно нашите препоръки ще отидат нахалост.

Е, аз няма да се разстройвам, тъй като се отказвам от правото да притежавам вашата признателност.

ПРЕЗРЕНИЕ И ВИСОКОМЕРИЕ

Много силно нарушаване на равновесието е критикуването на други хора, особено

презрението. В енергиен план няма добри или лоши хора. Има само такива, които се подчиняват на природните закони, и такива, които внасят смут в установеното „статукво“. Последните в крайна сметка винаги са подложени на въздействието на силите, които се стремят да върнат нарушеното равновесие.

Разбира се, често възникват ситуации, когато човек заслужава осъждане.

А няма точно от вас?

Въпросът не е случаен. Ако човекът е навредил именно на вас, с това той преди всичко е нарушил равновесието и вие не сте източник на нездрав потенциал, а оръдие на силите, които се стремят да върнат равновесието. Смутите-лят на спокойствието ще си получи заслуженото, ако си кажете всичко, което мислите за него, и дори предприемете определени действия в разумни граници. Но щом предметът на вашето осъждане не е направил нищо лошо конкретно на вас, значи не сте вие този, който трябва да го съди.

Да разгледаме въпроса чисто меркантилно. Съгласете се, съвсем безсмислено е да мразите вълка, удушил овцата. Чувството за справедливост постоянно ви кара да съдите различни хора. Това обаче скоро ви става навик и мнозина с годините се превръщат в професионални обвинители. В повечето случаи си нямате и представа какво е накарало човека да постъпи именно така. Може би на негово място вие бихте постъпили още по-зле?

И така, вследствие на подобно осъждане вие създавате излишен потенциал около собствената си персона. А как иначе - получава се, че колкото по-лош е подсъдимият, толкова по-добри трябва да сте вие. Щом са му пораснали рога и копита, значи вие сигурно сте ангел. Но тъй като крилца още не са ви поникнали, влизат в действие силите, които се стремят да върнат равновесието. Методите им ще бъдат различни във всяка конкретна ситуация. Ала резултатът в същността си ще бъде еднакъв — ще ви пернат по носа. В зависимост от силата и формата на осъждането това първане може да е или незабележимо, или толкова силно, че ще се окажете на една от най-лошите жизнени линии.

Сами можете да си съставите дълъг списък на видовете осъждане и техните последици, но за по-голяма яснота ще ви дам няколко примера.

Никога не презирайте хората за каквото и да било. Това е най-опасният вид осъждане, понеже поради въздействието на равновесните сили можете да се окажете на мястото на оновова, когото презирате. За силите това е най-прекият и прост начин да възстановят нарушената хармония. Презирате ли бедните и клошарите? Самите вие можете да изгубите дома и парите си и балансът ще бъде възстановен. Презирате ли хората с физически недостатъци? Няма проблеми - и за вас ще се намери нещастен случай. Презирате ли алкохолиците и наркоманите? Много лесно можете да се окажете на тяхно място. Защото човек не се ражда, а става такъв вследствие на различни жизнени обстоятелства. Тогава защо те би трябвало да ви подминат?

Никога не критикувайте колегите си за каквото и да било. В най-добрия случай ще извършите същите грешки. А в най-лошия може да възникне конфликт, който няма да ви донесе нищо добро. Дори да сте абсолютно прави, можете да излетите от работа.

Ако критикувате някого само защото не ви харесва как е облечен, вие самите слизате по стълбицата „добър -лош“ на по-ниско от него стъпало, защото излъчвате отрицателна енергия.

Ако човек се гордее с успехите си или е самовлюбен, няма нищо лошо. Абсолютната любов към себе си е само-достатъчна, затова не пречи на никого. Равновесието се нарушава само в случай че на по-високата самооценка се противопоставя презрително отношение към чуждите слабости, недостатъци или просто скромни постижения. Тогава любовта към себе си се превръща в самолюбие, а гордостта - във високомерие. Резултатът от действието на равновесните сили пак ще бъде първане по носа.

Презрението и високомерието са пороци на хората. Животните не знаят какво значи това. Те се ръководят от целесъобразни намерения и така изпълняват волята на съвършената природа. Дивата природа е много по-съвършена от разумния човек. Вълкът, както и всеки хищник, не изпитва нито омраза, нито презрение към жертвата си. (Опитайте се да изпитате

омраза и презрение към пържолата си.)

А хората постоянно изграждат своите взаимоотношения върху излишни потенциали. Величието на животните и растенията е в това, че те не го осъзнават. Съзнанието е донесло на човека както предимства, така и вреден боклук като високомерие, презрение, комплекс за вина и непълно-ценност.

ПРЕВЪЗХОДСТВО И НЕПЪЛНОЦЕННОСТ

Чувството за превъзходство или непълноценност е отношение на зависимост в чист вид. Съпоставяте качествата си с качествата на другите, затова неизбежно се създава излишен потенциал. На енергийно ниво няма значение дали изразявате превъзходството си публично или просто тайничко се поздравявате при сравняването си с другите. Няма нужда от доказване, че явното изразяване на превъзходство няма да ви донесе нищо, освен неприязънта на околните. Сравнявайки се с другите в своя полза, човек се стреми изкуствено да се самоутвърди за чужда сметка. Това винаги създава потенциал, дори да е само сянка на високомерие без външна изява. Действието на равновесните сили в този случай ще се прояви като перване по носа.

Ясно е, че сравнявайки се с околния свят, човек се опитва да докаже своето значение. Но самоутвърждаването чрез сравняване е илюзорно.

Така мухата се мъчи да излезе през стъклото, без да забелязва, че има отворен прозорец.

Когато човек се стреми да обяви на света своето значение, енергията му се изразходва за поддържане на изкуствено създадения излишен потенциал. Напротив, самоусъвършенстването развива реални достойнства и тогава енергията не се хаби напразно и не поражда вреден потенциал.

Сигурно ви се струва, че изразходваната за съпоставяне енергия е нищожно количество. А всъщност тя стига в излишък за поддържане на достатъчно силен потенциал.

Главна роля тук играе намерението да се насочи енергията в една или друга посока. Ако човек има за цел да придобие достойнства, намерението му го тласка напред. Но в случай че целта му е да демонстрира пред света качествата си, той буксува на място, тъй като създава нееднородност в енергийното поле.

Светът ще бъде „потресен“ от блестящите му качества и равновесните сили ще се задействат. Те нямат голям избор: или ще съживят потъмнелите краски на околния свят, или ще угасят блясъка на неуместната звезда. Естествено първият вариант е много трудоемък. Остава вторият. Равновесните сили имат предостатъчно начини да го извършат. Не е задължително да лишат честолубеца от качествата му. Достатъчно е да му поднесат каквато и да е досадна неприятност, за да му смачкат фасона.

Често възприемаме всякакви неприятности, проблеми и пречки като задължителни свойства на нашия свят. Никой не се учудва, че всички - от най-дребните до най-големите, са непремени спътници на всеки човек през целия му живот. Всички са свикнали, че такъв е нашият свят. А всъщност неприятностите са аномалия, а не нормално явление. Откъде се вземат и защо се случват именно на вас, често е невъзможно да се определи по логически път.

И така, повечето неприятности са предизвикани от действието на равновесните сили за отстраняване на излишните потенциали, създадени от вас или от хората от вашето обкръжение. Вие не си давате сметка, че създавате излишни потенциали, и приемате неприятностите като неизбежно зло.

Можете да се отървете от повечето неприятности, като прекратите титаничните си усилия за поддържане на излишните потенциали. Огромната енергия не само се изразходва напразно, но и обръща равновесните сили така, че се получава диаметрално противоположен резултат. Ето защо е необходимо просто да престанете да се блъскате като муха в стъкло и да пренасочите намерението си към развиване на качествата си, без да се интересувате за положението си върху стълбицата на превъзходството. Като хвърлите от плещите си товара на загрижеността за повишаване на собственото си значение, ще се освободите от

въздействието на равновесните сили. Проблемите ще намалеят, а след това ще нарасне увереността ви в собствените сили.

От друга страна, необходимо е да прогонвате всички мисли, че сте в състояние да контролирате околния свят. Независимо от положението ви върху социалната стълбица с такава позиция непременно ще изгубите. Опитите да се промени околният свят нарушават равновесието. Активната намеса в устройството на света в една или друга степен засяга интересите на множество хора. Трансърфингът позволява да се избере съдба, без при това да се засягат ничии интереси. Това е много по-ефикасно, отколкото да се действа безогледно, преодолявайки препятствията.

Съдбата наистина е във ваши ръце, но единствено в смисъл, че ви е дадено да избирате, а не да я променяте. Действайки от позицията на творци на съдбините си в буквалния смисъл, мнозина претърпяват крах. В трансърфин-га няма място за борба, затова можете с облекчение „да заровите томахащата“.

Трябва да кажем и че отказването от превъзходство няма нищо общо със самоунижението. Принизяването на собствените достойнства е превъзходство с обратен знак. На енергийно ниво знакът няма значение. Величината на възникващия потенциал е право пропорционална на значението на изкривената оценка. Сблъсквайки се с надутост, равновесните сили действат така, че да я свалят от пиедестала. А в случая с комплекса за непълноценност те принуждават човека да се опитва по всякакъв начин да повдигне изкуствено занижените си достойнства.

Равновесните сили обикновено действат направо, без да се грижат за тънкостите на човешките отношения. Ето защо човек се държи неестествено, като още повече подчертава онова, което се опитва да скрие.

Например тийнейджърите имат дръзко поведение, като по този начин прикриват неувереността в себе си. Стеснителните се държат разпасано, за да скриват своята свенливост. Желаяйки да се покажат от най-добрата си страна, хората с ниска самооценка постъпват сковано или странно. И тъй нататък. Във всички случаи борбата със собствените комплекси носи още по-неприятни последици от самите тях.

Както разбирате, всички тези опити са напразни. Безполезно е да се борите с комплекса за непълноценност. Единственият начин да се избегнат последиците от него е да се премахне самият комплекс. Да се отървете от него обаче е твърде сложно. Безполезно е и да се убеждавате, че всичко ви е наред. Не ще успеете да се излъжете. Тук може да помогне техниката на слайдовете, с която ще се запознаем по-късно.

На този етап е достатъчно да си изясните, че загрижеността за собствените недостатъци, сравнявайки ги с достойнствата на другите, работи по същия начин, както желанието да покажете превъзходството си. Резултатът ще е противоположен на намерението. Не си въобразявайте, че всички наоколо придават на недостатъците ви същото значение, както вие самите. Всъщност всеки е загрижен само от своята персона, затова можете спокойно да хвърлите от себе си титаничния товар. Излишният потенциал ще изчезне, равновесните сили ще престанат да влошават положението, а освободилата се енергия ще се насочи към развиване на качествата ви.

Става дума да не се борите със своите недостатъци и да не се опитвате да ги криете, а да ги компенсирате с други качества. Липсата на красота може да се компенсира с обаяние. Някои хора са с твърде непривлекателна външност, но щом заговорят, събеседникът изцяло е очарован от тях. Физическите недостатъци се компенсират с увереност в себе си. Колко велики хора в историята са били с невзрачна външност!

Неумението да контактуваш свободно може да се замени с умение да слушаш. Има поговорка: „Всички лъжат, но няма значение - никой никого не слуша.“ Красноречието ви може да интересува хората, но едва на последно място. Всички, включително и вие, са заети изключително със себе си, със своите проблеми, затова добрият слушател, пред когото можеш всичко да си излееш, е истинско съкровище.

На срамежливите ще дам един съвет: пазете това свое качество като съкровище!

Повярвайте ми, свенливостта притежава скрито обаяние. Когато се откажете от борбата със своята срамежливост, тя ще престане да изглежда недодялана и ще забележите, че хората изпитват симпатия към вас.

Ето още един пример за компенсиране.

Измислената потребност „да бъдеш твърд“ често кара хората да подражават на някого, който си е спечелил званието „твърд“. Лекомисленото копиране на чужд сценарий не е нищо повече от пародия. Всеки си има сценарий. Достатъчно е да си изберете кредо и да живеете в съответствие с него.

Да подражавате на други, за да се сдобие с статут на „твърд“, значи да прилагате метода на мухата, която се блъска в стъклото.

Например в групата от юноши лидер става онзи, който живее според своето кредо. Водачът затова е станал такъв, защото сам се е освободил от задължението да се съветва с другите как да постъпва. Не му е необходимо да подражава някому, той просто сам си е дал достойна преценка, знае какво да прави, пред никого не угодничи, не се опитва никому нищо да доказва. По този начин е свободен от излишни потенциали и получава заслужено предимство.

Във всички групи лидери стават онези, които живеят според своето кредо. Щом човек се е отървал от товара на излишните потенциали, няма какво да доказва - той е свободен вътрешно и има повече енергия. Тези негови предимства пред останалите членове на групата го правят лидер.

Виждате ли къде е отвореният прозорец?

Може би си мислите: „Всичко това не се отнася до мен, аз не страдам от това заболяване“.

Не се самоизмамвайте. Всеки човек в една или друга степен е склонен да създава излишни потенциали около личността си. Но ако се придържате към принципите на трансърфинга, комплексът за непълноценност или за превъзходство просто ще изчезне от живота ви.

ЖЕЛАНИЕТО ДА ИМАШ И ДА НЯМАШ

„Ако много искаш, малко ще получиш.“

Тази детска игра си има обективна психологическа основа, само че аз бих я перифразирал така: „Колкото по-силно искаш, толкова по-малко ще получиш.“

Когато извънредно много искате да получите нещо, така че сте готови да поставите всичко на карта, се създава огромен излишен потенциал, нарушаващ равновесието. Равновесните сили ще ви изхвърлят върху такава жизнена линия, където няма и помен от желаното.

Нека се опитаме да обрисоваме поведението на човек, обладан от дадено желание. Дивата свиня се мъчи да хване синята птица. Много иска да я хване, облизва се, грухти и рие земята от нетърпение. Естествено птицата отлита. Ако ловецът минава с безразличен вид покрай синята птица, тогава има голям шанс да я улови за опашката.

Можем да определим три форми на желанието. Първата — когато силното желание преминава в твърдо намерение да получиш и да действаш. Тогава желанието се изпълнява. При това потенциалът на желанието се разсейва, защото енергията отива за действието. Втората - бездейно мъчително желание, което представлява излишен потенциал в чист вид. То виси в енергийното поле и в най-добрия случай безполезно изразходва енергията на страдалеца, а в най-лошия - привлича различни неприятности.

Най-коварна е третата форма, когато силното желание преминава в зависимост от предмета на желанието. Прекомерното значение автоматично създава отношение на зависимост, което поражда силен излишен потенциал, предизвикващ също толкова силно противодействие на равновесните сили. Обикновено човек си създава уловки от рода на: „Ако постигна това, положението ми значително ще се подобри“, „Ако не постигна това, животът ми губи всякакъв смисъл“, „Ако направя това, ще покажа на всички - и на себе си — колко струвам“, „Ако не направя това, не струвам и пукната пара“, „Ако получа това, ще

бъде много хубаво", „Ако не получа това, ще бъде много лошо". И тъй нататък в различни вариации.

Включвайки се в отношения на зависимост от предмета на желанието, вие се въвличате в толкова бурен водовъртеж, където просто ще изгубите всичките си сили в борбата за желаното. В крайна сметка нищо няма да постигнете и ще се откажете от желанието си. Равновесието е възстановено и на равновесните сили им е абсолютно безразлично, че сте пострадали. А това е станало заради вашата силна потребност желанието да се изпълни. На едното блюдо на везните сте поставили желанието, а на другото — всичко останало.

Изпълнима е само първата форма, когато желанието се превръща в *чисто намерение*, свободно от излишни потенциали. Свикнали сме, че в този свят за всичко се плаща, нищо не се получава даром. А всъщност ние-плащаме само за излишните потенциали, които сами създаваме. В пространството на варианти всичко е безплатно. Щом ще се изразяваме с такива термини - заплащането за изпълнение на желанието представлява липса на прекомерно значение и на отношения на зависимост.

За да преинем върху жизнената линия, където желаното се превръща в действителност, е достатъчна само *енергията на чистото намерение*. За намерението ще поговорим по-късно. А сега ще отбележим, че чистото намерение е единство от желание и действие при отсъствие на значение. Например свободното намерение да отидеш до павилиона за вестник е чисто.

Колкото по-голямо значение придавате на събитията, толкова по-вероятен е провалът ви. Щом за вас онова, което притежавате, е толкова важно и много държите на него, тогава най-вероятно равновесните сили ще ви го отнемат. Ако онова, което искате да получите, също е твърде важно за вас, тогава не се надявайте да го получите. Необходимо е да свалите летвата на значението, на важността.

Например вие сте луд по новата си кола, избърсвате всяка пращинка от нея, грижите се, страхувате се да не я одраскате, с една дума - треперите ѝ и я боготворите. В резултат се създава излишен потенциал. Защото сте придали на колата толкова голямо значение. А всъщност в енергийното поле нейното значение е нула. Следователно - и за съжаление — равновесните сили скоро ще намерят някой дръвник, който ще я обезобрази. Или вие самият, тъй като сте много предпазлив, ще направите белята.

Но щом престанете да я боготворите, опасността рязко ще намалее. Да се отнасяш нормално не означава безотговорно. Можете безупречно да се грижите за колата си, без да правите от нея идол.

Има още един аспект на силното желание да притежаваш. Според едно широко разпространено мнение ако силно поискаш, всичко можеш да постигнеш. Бихте могли да предположите, че силното желание ще ви пренесе върху жизнената линия, където то ще се изпълни. Но не е така.

Ако желанието ви е прераснало в зависимост, в нещо като психоза, в истеричен стремеж да постигнете своето на всяка цена, значи в душата си не вярвате в неговото изпълнение и следователно транслирате излъчване с „големи смущения". Когато нямате вяра, вие се стараете с всички сили да убедите себе си, като още повече засилвате потенциала. Има опасност да прахосате целия си живот за „делото на живота си".

Единственото, което може да се направи, е да намалите значението на целта си. Да вървите към нея, сякаш отивате до павилиона за вестник.

Силното желание да избегнете нещо е логично продължение на недоволството от околния свят или от себе си. Колкото по-голяма е потребността, толкова по-могъщ е излишният потенциал. Колкото повече не го искате, толкова по-голяма е вероятността да се сблъскате с него. На равновесните сили им е безразлично как ще бъде постигнат балансът. Могат да го направят по два начина: или да ви отклонят от сблъсъка, или да ви сблъскаат. По-добре съзнателно да се откажете от отричането, за да не създавате потенциал. Но това не е всичко. Когато мислите за онова, което не искате, излъчвате енергия на честотата на

линията, където това непременно ще се случи. Винаги получавате онова, което активно не искате.

Става буквално следното. Някакъв човек е на тържествен прием в посолство, всичко е чинно, благовъзпитано и уравновесено. Но внезапно той заразмахва дивашки ръце, тропа с крака и отчаяно крещи, че никой не може да го изхвърли оттук. Естествено, появява се охраната, хващат го под ръка, той се съпротивява, но незабавно го извеждат навън. Това е твърде пресилена картина за нашата реалност, ала на енергийно ниво всичко става със същата интензивност.

Нека разгледаме още един пример. Да предположим, че посред нощ ви събуждат шумните съседи. Спи ви се, утре рано сте на работа, а там се веселят, та пушек се вдига. Колкото по-силно искате те да престанат, толкова по-голяма е вероятността купонът да продължи. Колкото повече се ядосвате, толкова по-буйна е веселбата. Ако ги намразите достатъчно, бъдете сигурни, че такива нощи ще се повтарят все по-често.

За решаването на проблема може да се приложи методът на проваляне или затихване на махалото. То ще затихне, ако се отнесете към ситуацията с ирония. А можете изобщо да го игнорирате, да не проявите никакви емоции и интерес. Така ще провалите махалото, а и потенциал няма да възникне. Нека ви успокои съзнанието, че имате избор и знаете как да се възползвате от него. Скоро съседите ще се умират. Можете да проверите — тази тактика работи.

А сега анализирайте на какво вие самите сте придали голямо значение и какви проблеми са възникнали от това. Ако работата е лоша, плюйте на значението, отърсете се от отношенията на зависимост и упорито транслирайте положителна енергия. Колкото по-зле е сега, толкова по-добре. Така можете да прецените ситуацията, ако смятате, че сте претърпели крах. Радвайте се! В този случай равновесните сили са на ваша страна, защото задачата им е да компенсират лошото с добро.

Не може през цялото време да е зле, както не може през цялото време и да е добре. Никой не е в състояние цял живот да лети върху вълната на успеха.

На енергийно ниво това изглежда приблизително така. Нападнали са ви, обидили са ви, окрали са ви, пребили са ви, а накрая са ви тикнали в ръцете торба с пари.

Колкото по-големи са щетите ви, толкова повече пари ще има в торбата.

ЧУВСТВОТО НА ВИНА

Чувството на вина е излишен потенциал в чист вид, а в природата не съществуват понятия като добро или лошо. Както добрите, така и лошите постъпки за равновесните сили са еднакви. Равновесието бива възстановено при всички случаи, щом възникне излишен потенциал.

Постъпили сте лошо, осъзнали сте го, изпитали сте чувство на вина (трябва да ме накажат!) - значи сте създали потенциал. Постъпили сте добре, осъзнали сте това, изпитали сте чувство на гордост от себе си (трябва да ме наградят!) - също сте създали потенциал.

Равновесните сили нямат понятие за какво трябва да се наказва или награждава. Те само премахват създаденото неравновесие в енергийното поле.

Индуцираното чувство на вина, т.е. привнесеното отвън от „правилните“ хора, създава потенциал на квадрат, тъй като човек и така го мъчи съвестта, а отгоре на всичко му се стоварва гневът на праведниците. И най-сетне, необоснованото чувство на вина, свързано с вродената склонност „да си отговорен за всичко“, създава най-големия излишен потенциал. В този случай изобщо не бива да изпитвате угризения на съвестта- причината просто е измислена. Комплексът за вина може наистина да ви вгорчи живота, защото човек постоянно е подложен на действието на равновесните сили, т.е. на всевъзможни наказания за въображаеми провинения.

Ненаправно някои казват: „Наглостта е щастие номер две.“ По правило равновесните сили не закачат хората, които не се измъчват от угризения на съвестта. А толкова ни се иска Бог да накаже негодяите! Би трябвало справедливостта да възтържествува, а злото да бъде наказано.

Природата обаче не познава чувството за справедливост, колкото и да ни е тъжно. И върху порядъчните хора с вродено чувство на вина постоянно се стоварват все нови беди, а безсъвестните и циничните злодеи често не само са безнаказани, но и се радват на успех.

Чувството на вина непременно поражда сценарий на наказание, и то без да го осъзнавате. Съобразно с този сценарий подсъзнанието ви ще ви доведе до разплатата. В най-добрия случай ще се порежете или ще получите леки наранявания, или ще се появят някакви проблеми. В най-лошия ще ви застигне нещастен случай с тежки последици. Ето какво прави чувството на вина. То причинява само разрушение, в него няма нищо полезно и съзидателно. Не бива да се измъчвате от угризения на съвестта - така няма да си помогнете. По-добре постъпвайте така, че после да не изпитвате чувство на вина. А ако вече се е случило, безсмислено е да се измъчвате напразно, никой няма да спечели от това.

Библейските заповеди не са просто морализиране - в смисъл че трябва да се държим добре, а препоръки как да постъпваме, за да не нарушаваме равновесието. Ние ги възприемаме така, сякаш мама ни е забранила да правим бели, защото ще ни накаже. Напротив, никой няма намерение да наказва беладжиите. Нарушавайки равновесието, хората сами си създават проблеми. И заповедите само предупреждават за това.

Както казахме по-горе, чувството на вина е краятът, за който махалата и особено манипулаторите дърпат хората. Манипулаторите са хора, които действат по формулата: „Длъжен си да правиш това, което ти казвам, защото си виновен“, или: „Аз съм по-добър от теб, защото ти не си прав“. Те се опитват да натрапят чувството на вина на своя „подчинен“, за да придобият власт над него или за самоутвърждаване.

Външно тези хора изглеждат „правилни“. Те отдавна знаят какво е добро и какво е лошо. Винаги казват правилните думи, затова и винаги са прави. Всичките им постъпки също са безупречно правилни.

Но трябва да отбележим, че не всички правилни хора са склонни да манипулират. А откъде се е взела потребността на манипулаторите да поучават и да управляват? Причината е, че в душата си те постоянно се терзаят от съмнения и неувереност. Тази вътрешна борба скриват изкусно както от околните, така и от самите себе си. Липсата на вътрешна опора, каквато истинските правилни хора имат, тласка манипулаторите към самоутвърждаване за сметка на другите. Потребността да поучават и да управляват възниква от желанието да заздравят позициите си, унизявайки подчинения си. Създават се отношения на зависимост.

Щеше да бъде много хубаво, ако равновесните сили им бяха дали заслуженото. Но излишният потенциал възниква само там, където има напрежение, а няма движение на енергията. А в дадения случай подчиненият на манипулатора му дава своята енергия, затова потенциал липсва и манипулаторът действа безнаказано.

Щом някой изрази по някакъв начин готовност да прояви чувство на вина, манипулаторите веднага се залепват за него и започват да смучат енергия. За да не попаднете под влиянието им, трябва само да се откажете от чувството на вина. Не сте длъжни да се оправдавате пред никого и не сте задължени никому. Ако наистина имате вина, можете да понесете наказание, но в никакъв случай не оставайте виновни. А на своите близки с нещо длъжни ли сте? Също не. Нали се грижите за тях по убеждение, а не по задължение? Това е съвсем друга работа. Откажете се от склонността да се оправдавате. Тогава манипулаторите ще разберат, че няма за какво да се захванат, и ще ви оставят на мира.

Между впрочем първопричината за комплекса за непълноценност е чувството на вина. Ако вие поне за нещичко се чувствате непълноценни, значи го правите в сравнение с другите. Провежда се следствен процес, където вие самите сте съдия над самия себе си. Но само ви се струва, че съдията сте вие. Всъщност става нещо друго. По начало вие сте предразположени да поемете вината - няма значение за какво. Просто по принцип сте съгласни да сте виновни. А щом е така, съгласни сте, че можете да бъдете подсъдими и да понесете наказание.

Сравнявайки се с другите, вие им позволявате да имат правото да ви превъзхождат. Забележете — вие самите сте им дали това право, позволили сте на другите да предполагат,

че са по-добри от вас! Най-вероятно те и не мислят така, но вие самите сте решили така и поемате ролята на съдия над себе си от името на другите. Излиза, че те ви съдят, защото вие сте се дали под съд.

Върнете си правото да бъдете себе си и станете от скамейката на подсъдимите. Никой няма да посмее да ви съди, ако вие самите не се смятате за виновни. Само вие доброволно можете да дадете на другите привилегията да бъдат ваши съдии. Вероятно ви се струва, че думите ми са демагогия. Защото щом има реални недостатъци, винаги ще се намерят хора, които ще ги забележат.

Вярно е, действително ще се намерят. Но само в случай че почувстват, че вие сте предразположени да поемете вината за недостатъците си. Ако макар за миг се осъзнаете като виновен, че сте по-лоши от другите, те непременно ще го усетят. Но ако нямате чувство на вина, никому и наум няма да му дойде да се самоутвърждава за ваша сметка. Тук се проявява много фино влияние на излишния потенциал върху околната енергийна среда. От гледна точка на здравия смисъл е много трудно 100 процента да се повярва в това.

Но на думи нищо не мога да ви докажа.

Ако не вярвате - проверете!

Има още два интересни аспекта на чувството на вина - властта и смелостта. Хората, притежаващи това чувство, винаги се подчиняват на волята на другите, които не го притежават. Ако подсъзнателно съм готов да призная, че съм виновен за нещичко, подсъзнателно съм готов и да понеса наказание, а следователно съм готов и да се подчинявам. А щом нямам чувство на вина, обаче имам потребност да се самоутвърждавам за сметка на другите, съм готов да стана манипулатор.

Не искам да кажа, че хората се делят на манипулатори и марионетки. Просто обърнете внимание на тази закономерност. Чувството на вина у господстващите и управниците е най-слабо развито или изобщо го нямат. То е чуждо на циниците и на лишените от съвест. Да крачат по главите на другите или върху трупове е техен метод. Не е чудно, че на власт често идват нечистоплътни хора.

Не искам да кажа, че властта е лошо нещо и всички властващи са лоши. Може би вашето щастие е да станете фаворит на махало. Всеки сам решава как да удовлетвори съвестта си - никой няма право да ви нарежда. Но при всички случаи трябва да се откажете от чувството на вина.

Другият аспект - смелостта, е признак, че ви липсва чувството на вина. Природата на страха се крие в подсъзнанието, причина за него е не само плашещата неизвестност, но и опасението от наказание. Щом съм „виновен“, значи потенциално съм съгласен да понеса наказание и затова се страхувам. И наистина, смелите хора не само не се измъчват от угризения на съвестта, но и не страдат и от най-малко чувство на вина. Няма от какво да се страхуват, защото вътрешният им съдия твърди, че тяхното дело е право.

Докато на страхливата жертва е присъща съвсем друга позиция: не съм уверен, че постъпвам правилно, могат да ме обвинят, всеки може да ме накаже. Чувството на вина, дори най-слабото и най-дълбоко скритото, отваря подсъзнателната врата за наказанието. Ако изпитвам чувство на вина, значи потенциално съм съгласен, че крадецът или бандитът има право да ме нападне и затова се страхувам.

Хората са измислили един интересен начин за разсейване на излишния потенциал на вината — молбата за прошка.

Ако човек носи в себе си чувството на вина, той се стреми да задържи отрицателната енергия и създава излишен потенциал. Като помоли за прошка, се освобождава от него и дава възможност на енергията да се разсее. Молбата за прошка, признаването на грешките, изповедта - с всички тези методи се освобождаваме от потенциала на вината. Спечелвайки си индулгенция по един или друг начин, човек се отърсва от създаденото от самия него обвинение и му става по-леко.

Покаянието не бива да се превръща в зависимост от манипулаторите. Те само това и чакат. Когато молите за прошка, вие признавате грешката си, за да се избавите от

потенциала. Манипулаторите ще се стремят нееднократно да ви напомнят за нея, провокирайки ви да поддържате у себе си чувството на вина. Не се поддавайте на провокациите им, имате право да измолите прощка за грешката си един-единствен и последен път.

Отказването от чувството на вина е най-ефикасното средство за оцеляване в една агресивна среда - в затвора, в бандата, в армията, на улицата. Ненаправно в престъпния свят съществува негласното правило: „Не вярвай, не се бой, не моли.“

То призовава да не се създават излишни потенциали. В основата им - а те могат да ви изиграят лоша шега в агресивната среда — лежи чувството на вина. Можеш да се грижиш за безопасността си, като демонстрираш сила. В нашия свят, където оцелява най-силният, тази схема работи. Но това е твърде агресивен начин. Много по-ефикасно действа изключването от подсъзнанието на потенциалната възможност за наказание.

Ще приведа следния пример. В бившия Съветски съюз политическите затворници умишлено са затваряни заедно с криминалните, за да сломят волята им. Но се получава така, че мнозина от политическите, тъй като са необикновени личности, не само не стават жертва на издевателства, но и си спечелват авторитет сред криминалните. Защото личната независимост и достойнство се ценят по-високо от силата.

Мнозина имат физическа сила, но силата на личността е рядко явление. Ключът към собственото достойнство е в липсата на чувство на вина. Истинската лична сила не се състои в способността да хванеш някого за гърлото, а доколко личността може да си позволи да е освободена от чувството на вина.

Известният руски писател Антон Павлович Чехов казва: „Капка по капка изстисквам от себе си роба.“ В тази фраза е подчертан стремежът да се освободиш от чувството за вина, а това значи да се бориш. Но в трансърфинга няма място за борба и насилие над себе си. За предпочитане е друго: *да се откажеш, т.е. да избереш.*

Не е необходимо да изстисквате от себе си чувството на вина. Достатъчно е просто да си позволите да живеете съобразно със своето кредо.

Никой няма право да ви съди. Вие имате право да бъдете себе си.

Ако си позволите да бъдете себе си, необходимостта да се оправдавате ще отпадне, а страхът от наказание ще се стопи. Тогава ще стане нещо наистина удивително: никой няма да посмее да ви обиди. Независимо къде се намирате - в затвора, в бандата, на работа, на улицата, в бара.

Никога няма да попаднете в ситуация, в която някой ще ви заплашва с насилие. Другите от време на време ще бъдат подложени на насилие, но вие - не, защото сте изгонили от своето подсъзнание чувството на вина, следователно на дадените жизнени линии сценарият за наказание просто не съществува.

ПАРИТЕ

Трудно е да обичаш парите, без да се стремиш да ги притежаваш, ето защо тук практически е невъзможно да се избегнат отношенията на зависимост. Можеш само да се стараеш да ги сведеш до минимум. Радвайте се, когато ви идват пари. Но в никакъв случай не се тръшкайте, че не ви достигат или сте ги изгубили, иначе те ще стават все по-малко. Ако човек печели малко, типична негова грешка е да хленчи, че парите вечно не му стигат. Параметрите на подобно излъчване съответстват на бедните жизнени линии.

Особено опасно е да се поддавате на тревогата, че парите стават все по-малко. Страхът е най-наситената енергийно емоция, затова когато изпитвате страх да не изгубите или да не спечелите пари, вие по най-ефикасния начин се прехвърляте на линията, където парите действително стават все по-малко. Ако сте попаднали в този капан, ще е много трудно да се освободите от него, но е възможно. За тази цел е необходимо да премахнете излишния потенциал, който самите вие сте създали. А причината за него е зависимостта ви от парите или твърде силното желание да ги притежавате.

Като начало се примирете и се задоволявайте с онова, което имате. Помнете, че винаги може да е и по-лошо. Не бива да се отказвате от желанието да имате пари. Само трябва спокойно да се отнасяте към това, че те все още не текат към вас като река. Заемете

позицията на играч, който всеки момент може или да забогатее, или да изгуби всичко.

Много махала използват парите като универсално средство за заплащане с привържениците си. Именно дейността на махалата е довела до всеобщото фетишизиране на парите. С тяхна помощ можеш да си осигуриш съществуването в материалния свят. Почти всичко се продава и се купува. С пари се заплащат всички махала - изберете си, което щете. Тук се крие опасността. Излапвайки примамката с лъжлив блясък, много лесно можете да се отклоните към такива жизнени линии, които са далеч от вашето щастие.

Преследвайки интересите си, махалата са създали мита, че за постигане на целите са нужни средства. По този начин целта на всеки един човек се подменя с изкуствен заместител - парите. Той може да ги получи от различни махала, затова мисли не за самата цел, а за парите и попада под влиянието на чуждо нему махало. Човек престава да разбира какво всъщност иска от живота и се впуска в безплодно преследване на пари.

Подобно положение е много изгодно за махалата, а човек попада в зависимост и се отклонява от пътя си. Работейки за чуждо махало, той не може да получи много пари, тъй като служи на чужда цел. Мнозина се намират в такова положение. Ето откъде е тръгнал митът, че богатството е привилегия на малцина. А всъщност всеки човек може да бъде богат, стига да върви към своята цел.

Парите не са цел и дори не са средство за постигането ѝ, а само съпътстващ атрибут. Целта е онова, което човек иска от живота.

Ето няколко примера за цели: да живееш в собствена къща и да отглеждаш рози. Да пътешестваш по света и да видиш далечни страни. Да ловиш пъстърва в Аляска. Да се пързалияш на ски в Алпите. Да отглеждаш коне в своя конеферма. Да се наслаждаваш на живота на собствен остров в океана. Да бъдеш естрадна звезда. Да рисуваш картини.

Ясно е, че някои цели могат да бъдат постигнати с торба пари. Повечето хора постъпват точно така - стремят се да се сдобият с тази торба. Те мислят за парите, като изместват самата цел на заден план. Съобразно с принципите на трансърфинга се опитват да преминават на такава жизнена линия, където ги очаква торбата с пари. Но работейки за чуждо махало, да я получат е много трудно или почти невъзможно. И така излиза, че нито пари има, нито целта е постигната. Другояче не може и да бъде, защото вместо към целта излъчването на мислена енергия е настроено към изкуствения заместител.

Ако ви се струва, че можете да реализирате целта си само при условие, че сте богат човек, пратете това условие по дяволите.

Да предположим, че искате да пътешествате по света. Очевидно е, че за това трябва много пари. За да постигнете желаното, мислете за целта, а не за богатството. Парите ще дойдат сами, защото са съпътстващ атрибут. Толкова е просто!

Нали звучи невероятно?

Но е точно така и скоро сами ще се убедите в това. Преследвайки изгодата си, махалата са обърнали всичко с краката нагоре. Не целта се постига с помощта на пари, а парите идват по пътя към целта.

Сега вече знаете колко силно е влиянието на махалата. То е породило множество заблуждения и митове. Разбира се, че можете да възразите: на всички е ясно, че човек отначало става индустриалец или банкер, или кинозвезда, а после милионер.

Вярно е, но милионери са станали само онези, които не са мислили за богатството, а за целта си. А повечето хора или служат на чужда цел, или подменят своята с изкуствен заместител, или въобще се отказват от нея заради неизпълнимото условие да бъдат богати.

А всъщност няма ограничения за богатството.

Можете да искате всичко.

Ако то е действително ваше, ще го получите. Но в случай че целта ви е натрапена от махало, нищо няма да получите. За целите ще поговорим по-нататък. Тук малко избързвам, но няма как другояче, защото за парите, общо взето, няма какво да се каже. Пак ще повторя - те са само съпътстващ атрибут по пътя към целта. Не се тревожете за тях, те сами ще дойдат при вас. Сега главното е да намалите значението на капитала до минимум, за да не създавате

излишни потенциали. Не мислете за тях - мислете само за това, което искате да получите.

Същевременно трябва да се отнасяте внимателно и грижливо към парите. Ако сте забелязали дребна монета на улицата и ви мързи да се наведете, значи изобщо не ги уважавате. Махалото на парите едва ли ще е разположено към вас, щом се отнасяте небрежно към атрибутите му.

Не бива да се безпокоите, когато харчите пари. По този начин те изпълняват мисията си. Ако сте взели решение да ги похарчите, не съжалявайте. Стремехът да натрупате закръглена сума и да изразходвате колкото се може по-малко води до създаване на силен потенциал - трупата се на едно място и не отива никъде. В този случай има голяма вероятност да изгубите всичко.

Парите трябва да се харчат разумно, за да има движение. А където няма движение, се появява потенциал. Не току-така богатите се занимават с благотворителност. Така намаляват излишния потенциал на натрупаното богатство.

СЪВЪРШЕНСТВОТО

И най-накрая ще разгледаме най-противоречивия и парадоксален случай на нарушаване на равновесието. Всичко започва от дреболия, но може да завърши с твърде тежки последици. От деца ни учат да правим всичко старателно, съвестно, възпитават ни в чувство на отговорност и ни насаждат понятията за добро и зло. Това безспорно трябва да е така, иначе щеше да има огромна армия от безделници и некадърници. Но на особено ревностните привърженици на махалата това толкова им харесва, че става част от личността им.

За някои хора стремехът към съвършенство прераства в натрапчива идея. Животът им е непрекъсната борба.

Познайте с кого?

Разбира се, с равновесните сили. Амбицията за постигане на съвършенство навсякъде и във всичко предизвиква усложнения на енергийно ниво, тъй като оценките неизбежно се изкривяват, следователно се създава излишен потенциал.

Няма нищо лошо в стремеха да се прави всичко добре. Но ако му се придава прекомерно значение, равновесните сили веднага се появяват. Те просто ще развалят всичко. При това възниква обратна връзка и човек все повече зацикля. Стреми се към съвършенство, а се получава обратното, отчаяно се опитва да оправи всичко, но става още по-лошо. В крайна сметка стремехът към съвършенство се видоизменя в навик, а може да премине и в мания. Съществуването му се превръща в непрекъсната борба и това автоматично отравя живота на околните, защото идеалистът е възискателен не само към себе си, но и към другите. Това се проявява в нетърпимост към чуждите навици и вкусове, което често е повод за дребни конфликти, прерастващи понякога в големи.

Отстрани се вижда добре колко нелепи са опитите да се постигне съвършенство във всичко и при това да се тиранизират околните. Самият идеалист обаче толкова дълбоко е навлязъл в ролята си, че му се струва, сякаш самият той е безупречна и непогрешима личност. Ще рече, щом се стремя към еталона, значи самият аз съм еталон. Той не си го признава дори пред себе си, защото знае, че чувството за собствено превъзходство не се вписва в рамките на общоприетите понятия за съвършенство. Но „чувството за собствената правота във всичко“ е заседнало много здраво на подсъзнателно ниво у този идеалист.

Тъкмо тук го дебне изкушението да се изправи пред човечеството в ролята на върховен съдия, който решава какво и как трябва да правят всички останали заблудени души. Естествено той лесно се поддава на изкушението. Защото негово оправдание е чувството за собствената му правота, а стремехът му е задвижван от праведното желание да насочи всички по правия път.

От този момент „творецът на съдбините“, надянал мантия, си присвоява правото да съди другите хора и да произнася присъди. На практика такъв съдебен процес, разбира се, не излиза извън рамките на битовите обвинения и наставления. Но на енергийно ниво се създава изключително мощен излишен потенциал.

„Съдията“ се нагърбва с мисията да решава как трябва да се държат тези неразумни и негодни за нищо създания, за какво да мислят, какво да ценят, в какво да вярват, към какво да се стремят. Ако на некадърника му хрумне да има свое мнение, трябва да се постави на мястото му, а заинати ли се - да се осъди, да му се произнесе присъда и да му се овеси етикет, та всички да знаят кой е и какъв е.

Убеден съм, че вие, драги читателю, сте далеч от портрета, който нарисовах.

Тази книга не може да попадне в ръцете на кретен, убеден в своята правота. На него и без това му е ясно как трябва да живеят всички, в този смисъл не го гризат съмнения. Но ако срещнете подобен екземпляр, разгледайте го с интерес. Тук е налице най-грубо нарушаване на закона за равновесието. Всички сме гости в този свят, всеки е свободен да избира пътя си, но никой няма право да съди другите, да им произнася присъда и да им овесва етикет (да оставим настрана углавното право).

Ето как се получава - започва уж безобидно, със стремеж към съвършенство, а свършва с претенции за привилегиите на господар. Ето защо съпротивата на равновесните сили, което преда се е проявявало като различни дребни неприятности, ще се засилва. Ако нарушителят е покровителстван от махало, може да му се разминава до известно време. Но в крайна сметка ще си плати. Когато гостенинът забрави, че е само гост и започне да претендира за ролята на стопанин, могат и да го изхвърлят.

ВАЖНОСТТА

Накрая ще разгледаме най-общия тип излишен потенциал - важността. Той възниква там, където на нещо се придава прекомерно значение. Важността е излишен потенциал в чист вид, при чието отстраняване равновесните сили формират проблеми за онзи, който го създава.

Съществуват два вида важност - *вътрешна* и *външна*. Вътрешната, или собствената, се проявява като надценяване на своите достойнства или недостатъци. Формулата ѝ звучи така: „Аз съм важна персونا“, или „Аз изпълнявам важна работа“.

Когато стрелката на значението на собствената персона удря в края на скалата, се включват равновесните сили и „важната птица“ получава първане по носа. И онзи, който „изпълнява важна работа“, също го чака разочарование: или работата му няма да е нужна никому, или ще бъде изпълнена лошо. Съществува и обратната страна на медала - подценяване на своите достойнства, самоунищожаване. Какво следва, ви е известно. Както разбирате, величината на излишния потенциал и в двата случая е еднаква, разликата е само в знака.

Външната важност също се създава от човека, когато той придава голямо значение на обект или събитие от околния свят. Формулата ѝ е: „За мен голямо значение има еди-какво си“, или „За мен е много важно да направя еди-какво си“. Така се създава излишен потенциал и всичко ще бъде провалено. Ако с чувството за вътрешна важност можете някак да се справите, с външната работата е по-лоша.

Представете си, че трябва да преминете по греда, поставена на земята. Няма нищо полесно от това. А сега трябва да преминете по същата греда, прехвърлена през покривите на два срещуположни високи блока. Това е много важно за вас и не можете да се убедите в обратното. Единственият начин за отстраняване на външната важност е застраховането. Във всеки конкретен случай то ще бъде различно. Главното е да не поставяте всичко на едното блюдо на везните. Трябва да имате някакъв противовес, защита, резервен вариант.

Няма какво повече да кажа за това. Всъщност всичко вече е казано за важността. Досещате ли се? Всичко, за което ставаше дума в тази глава, са вариации на тема важност, вътрешна или външна.

Всички неравновесни чувства и реакции - негодуване, недоволство, раздражение, безпокойство, вълнение, потиснатост, смут, отчаяние, страх, жалост, привързаност, възхищение, умиление, идеализиране, преклонение, възторг, разочарование, гордост, надутост, презрение, отвращение, обида и т.н. - не са нищо друго освен проява на важност в една или друга форма.

Излишен потенциал се създава само тогава, когато придавате прекомерно значение на качество, обект или събитие - вътре или вън от себе си.

Важността създава излишен потенциал, а той предизвиква равновесните сили. На свой ред те пораждат множество проблеми и животът се превръща в непрекъсната борба за съществуване. Сега вие самите можете да отсъдите колко усложняват живота ви вътрешната и външната важност.

Но това не е всичко. Спомнете си за *конците на марионетките*. Махалата се хващат за чувствата и реакциите ви: страх, безпокойство, ненавист, любов, преклонение, « чувството за дълг, за вина и други. Както разбирате, всичко това е следствие от важността. Става буквално следното. Представете си, че пред вас е някакъв обект. На енергийно ниво той е неутрален - нито добър, нито лош. Приближавате го, загъвате го в *опаковката на важността*, отдръпвате се, оглеждате го и ахвате. Сега сте готови да дадете енергия на махалото, защото то има за какво да ви хване. Магарето послушно ще върви след моркова. Важността е моркова, чрез който махалото ще улови честотата на вашето излъчване, ще изсмуква енергия от вас и ще ви води където си поиска.

И така, за да влезете в равновесие с околния свят и да се освободите от махалата, е необходимо да *намалите важността*. Постоянно трябва да се контролирате доколко важно възприемате себе си и околния свят. Вътрешният Надзирател не бива да спи. Като намалите важността, тукатси ще влезете в равновесно състояние и махалата не ще могат да установят контрол над вас - пустотата няма за какво да бъде хваната.

Може би ще възразите: та така ще се превърна в статуя! Не ви приканвам да се откажете изобщо от емоциите или да намалите амплитудата им. Общо взето, с емоциите е безполезно да се бориш, пък и не е нужно. Ако се опитвате да се съдържате и външно сте спокойни, докато вътрешно кипите, излишният потенциал се задълбочава. Отношенията пораждат емоции, затова трябва да се променят *отношенията*. Чувствата и емоциите са само следствие. Причината е една - важността.

Да предположим, че в моето семейство някой се е родил, починал е или има сватба или някакво друго важно събитие. Важно ли е това за мен? Не. Безразлично ли ми е? Също не.

Схващате ли разликата? Просто аз не правя от това проблем и не изтормозвам себе си и околните. А състраданието къде е? Мисля, няма да сгреша, ако кажа, че състраданието и помощта никому не са навредили. Но и тук е необходимо да внимавате за важността. Направих уговорката, че помощ може да се оказва само на онези, които действително се нуждаят от нея. А ако самият човек иска да страда? Харесва му. Вашето състрадание е за него начин за самоутвърждаване за ваша сметка. Или например давате пари на сакат просяк, а той злобно ви се изхилва, защото не е инвалид, а професионален просяк.

В животинския и растителния свят, пък и изобщо никъде в природата няма такова понятие като важност. Има само целесъобразност от гледна точка на законите на равновесието. Чувството за собствената важност може да се проявява само при домашните животни, живеещи сред хората. Да, социумът и на тях оказва известно влияние. Поведението на останалите животни се ръководи единствено от инстинктите. Важността е изобретение на хората за радост на махалата. Силното отклонение в посока на външната важност поражда фанатици. А отклонението в посока на вътрешната важност - кого мислите? Деребеи.

Можете да останете с впечатление, че при такава комбинация е страшно да направите дори една крачка.

За щастие нещата не са толкова лоши. Равновесните сили започват да действат върху вас само в случай че сте силно привързани към представите си, зациклили сте и сте стигнали твърде далеч. С махалата също всичко е ясно. Всички сме под тяхното влияние. Главното е да си давате сметка по какъв начин те ви „зарибяват“ и колко далеч им позволявате да стигнат.

Намаляването на важността не само ще ограничи значително проблемите в живота ви. Като се откажете от външната и вътрешната важност, вие получавате съкровище - *свобода*

на избора.

Но как, ще кажете, нали според първия принцип на трансърфинга ние и така си имаме право на избор?

Абе, имате си го, ама не можете да го вземете. Не ви дават равновесните сили и махалата. Заради важността целият ви живот минава в борба с равновесните сили. Не ви остава енергия не само за самия избор, но и да помислите -какво, в крайна сметка, искам от живота? А махалата постоянно се мъчат да установят контрол и да ви натрапят чужди цели. И това ми било свобода!

Всяка важност - и вътрешната, и външната, е измислена. Всички ние нищичко не означаваме за този свят. И същевременно са ни достъпни всички негови богатства.

Представете си колко весело се плискат и си играят децата във вълните до брега. Да допуснем, че на никое от тях не му идва наум дали е лошо или добро, дали водата е лоша или добра, другите деца дали са лоши или добри. Докато съществува това положение, те са щастливи - намират се в равновесие с природата. Всеки човек е дошъл на този свят като дете на природата. Ако не нарушава равновесието, му е достъпно всичко най-хубаво, което има тук.

Но щом човек започне да изобретява важността, тутакси се появяват проблеми. Той не вижда причинно-следствената връзка между тях и важността, затова му се струва, че светът е враждебна среда априори, където не е толкова просто да получиш желаното. А всъщност *единствената пречка по пътя към изпълняване на желанието е изкуствено създадената важност.*

Възможно е да не съм ви убедил досега в това. Но все още не съм изчерпал аргументите си.

ОТ БОРБА КЪМ РАВНОВЕСИЕ

А може ли да се противопоставим по някакъв начин на равновесните сили? Ами точно с това се занимаваме всеки ден. Целият ни живот е борба с тях. Всички трудности, неприятности и проблеми са свързани с дейността на равновесните сили. Безсмислено е да им противодействаме, те все едно ще си вършат работата. Усилията, похарчени за отстраняване на последиците, няма да доведат до нищо. Напротив, ситуацията ще се задълбочава.

Единственото средство срещу равновесните сили е отстраняването на причината, а именно намаляването на породилия ги излишен потенциал на важност. Жизнените ситуации са толкова многообразни, че не е възможно да се даде универсална рецепта за решаване на всички проблеми. Тук мога да ви предложа само общи препоръки.

Всеки човек сам изгражда стена върху основата на важността, а сетне се мъчи да я прескочи или да я пробие с глава. Вместо да се преодолява препятствието, не е ли по-добре да се извади една тухла от основата и стената да рухне? Всички ние ясно виждаме препятствията си. Но съвсем не е просто да видим на каква основа се градят. Ако сте се сблъскали с проблемна ситуация, постарайте се да определите къде сте прекрачили границата, къде зацикляте, на какво придавате прекомерно значение. Определете своята важност, а после се откажете от нея.

Стената ще рухне, препятствието ще се отстрани само, проблемът ще се реши от само себе си. *Не преодолявайте препятствията - намалявайте важността.*

Да намалявате - не означава да се борите с чувствата си и да се опитвате да ги сподавяте. Прекомерните емоции и преживявания са последица от важността. Трябва да се отстрани причината - отношението. Може да се даде съвет да се отнасяте философски към живота, макар този призив вече да е втръснал на всички. Необходимо е да се осъзнае, че важността няма да донесе нищо друго освен проблеми.

Намаляването на външната важност няма нищо общо с пренебрежението и подценяването. Напротив, пренебрежението е важност с обратен знак. Към живота трябва да се отнасяме простиичко. Да не го пренебрегваме, но и да не го разкрасяваме. По-малко да размишляваме хората добри ли са или лоши. Да приемаме света във всекидневните му прояви.

Намалването на вътрешната важност няма нищо общо със смирието и самоунизяването. Да се каете за грешките и греховете си е същото, както да се фукате с достойнствата и постиженията си. Разликата е в знака - плюс или минус. Разкаянieto ви е нужно само на махалата, които искат да установят контрол върху вас. Приемете се такъв, какъвто сте. Позволете си удоволствието да бъдете себе си. Не превъзнасяйте и не омаловажавайте достойнствата и недостатъците си. Стремете се към вътрешен покой — вие не сте важен и не сте нищожен.

Ако положението ви много силно зависи от някакво събитие, намерете резервен вариант. За да минете спокойно по гредата, ви е нужно да се подсигурите. Просто си задайте въпроса какво в дадения случай може да ви подсигури. Помнете, че да се борите с равновесните сили е безполезно. Не е възможно да се задушат страхът или вълнението. Единствено може да се намали важността. А това ще стори само подсигурияването или резервният вариант. Никога не поставяйте всичко на една карта, колкото и добра да е тя!

Единственото, което не създава излишен потенциал, е чувството за хумор, способността да се посмееш над себе си и над другите - беззлобно, без да ги обиждаш. Хуморът е отрицание на важността, нейна карикатура.

При решаването на проблемите е необходимо да се спазва едно златно правило. Преди да се заемете с решаването, трябва да намалите важността на проблема. Тогава равновесните сили няма да ви пречат и той ще се реши лесно и просто.

За да се намали важността, като начало е необходимо *да си спомните* и да си дадете сметка: проблемната ситуация е възникнала вследствие на важността. Докато не си обясните, че всеки проблем е роден от важността и потъвате изцяло в него, напълно ще бъдете във властта на махалото. Спрете, отърсете се от магията и си спомнете какво представлява важността. Целенасочено променете отношението си към нейния обект. Това вече няма да е трудно за вас, защото знаете, че прекомерното значение само пречи. Главната трудност е навреме *да си спомните*, че сте затънали във вътрешна или външна важност. За тази цел е необходимо да имате Надзирател - вътрешен наблюдател, който постоянно внимава за вашите вътрешни ценности.

Важността завладява човешките мисли също както мускулите несъзнателно се свиват. Например, когато нещо ви тревожи, мускулите на рамената или на гърба са напрегнати. Не забелязвате напрежението, докато не се появи болка. Но ако навреме *си спомните* и обърнете внимание на мускулите си, ще успеете да се освободите от спазмите.

Винаги, когато се готвите за някакво събитие, внимавайте за важността. Ако то има наистина голямо значение за вас, не му придавайте още по-голямо. Най-добрата рецепта е спонтанност, импровизация, по-леко отношение. Подготовката трябва да бъде само като застраховка. В никакъв случай не бива да се „подготвяте сериозно и грижливо“ - това засилва важността. Преживяването, без да е подкрепено с дейност, още повече я увеличава. *Потенциалът на важността се разпръсква с действие.* Не мислете - действайте. Ако не можете да действате - не мислете. Прехвърлете вниманието си върху друг обект, освободете се от ситуацията.

Можете да постигнете най-голяма ефективност на всяко действие, ако преместите фокуса на вниманието *от себе си* като изпълнител и *от крайната цел* върху *процеса* на изпълнение. В този случай „аз не изпълнявам важна работа“ и „работата не е важна за мен“ - така се премахват излишните потенциали и равновесните сили не пречат. Изпълняват действието безстрастно, но не безотговорно и безгрижно.

Вероятно у вас възникват съмнения: защо е необходимо да се премества фокусът на вниманието от крайната цел?

Как може да се изпълнява някаква работа, без да се мисли за крайната цел? В следващите глави на книгата ще разберете този неочевиден факт.

Защо понякога много се страхувате от някакво събитие, постоянно мислите за него, рисувате във въображението си най-различни усложнения и проблемни ситуации, а в крайна сметка всичко свършва просто и благополучно? И обратната ситуация, отнасяте се

лекомислено към предстоящо събитие, а изникват съвършено непредвидени неприятности.

В първия случай оценката на събитието зацикля в отрицателната страна, а във втория - в положителната. Крайният резултат е следствие от действието на равновесните сили. Те трябва изкуствено да урівновесят създадения от вас излишен потенциал - и правят точно това.

Може да се предположи, че ако преди изпит нарочно рисувам най-страшни картини, непременно ще получа най-високата оценка.

Е да, ама не!

Това е изкуствено намерение. То е продукт на разума, а не на душата. Можете да се опитвате да излъжете себе си, но това ще бъде само бутафория без енергийна основа. Енергийна основа има само *намерението на душата*. Именно затова не може да се получи желаното чрез просто визуализиране на картината. Но за това ще говорим по-късно.

Никога, при никакви обстоятелства не се хвалете дори за онова, което справедливо сте заслужили. Още повече ако още не сте го постигнали. Това е крайно неизгодно, защото равновесните сили в този случай ще действат винаги срещу вас.

Чувствайте се като у дома си, но не забравяйте, че сте на гости. Ако се намирате в хармонично равновесие с околните махала, т.е. колебанията ви са в унисон с тях, тогава животът ви ще протича лесно и гладко. Сякаш сте влезли в резонанс с околния свят, получавате енергия и без особени усилия постигате целите си.

Ако сте се довели до състояние, при което практически е невъзможно да живеете в равновесие с околния свят (например мъжът ви ви бие), тогава трябва да помислите дали не е време да направите решителната крачка и да смените обкръжението си.

Може би ви се струва, че няма къде да избягате?

Това е внушение на махалото, защото му е изгодно да ви държи около себе си. Изход винаги има, и то не един. Спомнете си за мухата, която не вижда отворения прозорец. Трябва само да избягвате необмислени резки движения. Тукатси ще откриете оптималния изход, щом намалите важността и се освободите от влиянието на деструктивното махало, което не ви дава да живеете спокойно. Вече са ви известни начините на освобождаване - проваляне или спиране.

С това приключвам голямата и сложна тема за равновесието. Сега, когато ви е понятен механизмът на действие на равновесните сили, лесно можете да определите къде се крие причината за едни или други ваши неуспехи. Стигнахме до извода, че е необходимо във всичко да се спазва принципът на баланса.

А сега трябва да ви предпазя от това прекомерно да го спазвате. Ако зациклите върху него и се опитвате да го следвате фанатично, ще нарушите самия принцип. Ако стоножката се замисли как трябва да върви, ще се обърка напълно и няма да помръдне от мястото си.

Във всичко е необходима мярка. Позволете си понякога да нарушавате равновесието, няма да стане нищо страшно. Главното е стрелката на важността да не удря в края на скалата.

РЕЗЮМЕ

Излишен потенциал се създава само в случай че на оценката се придава значение.

Единствено важността конкретно за вас дава на оценката ви вашата енергия.

Величината на потенциала нараства, ако оценката изкривява действителността.

Действието на равновесните сили е насочено към премахване на излишния потенциал.

Действието на равновесните сили често е противоположно на намерението, създадо потенциала.

Като се отдадете под аренда, включете вътрешния Надзирател, който да следи за безупречността ви.

Недоволството и осъждането винаги обръщат равновесните сили срещу вас.

Необходимо е да замените обичайните отрицателни реакции с положителна трансляция.

*Безусловната любов е възхищение без право на притежание и преклонение.
Поставянето на условия и сравняването поражда отношения на зависимост.
Отношенията на зависимост създават излишни потенциали.
Идеализирането и подценяването винаги завършват с развенчаване на митовете.
За да постигнете взаимна любов, е необходимо да се откажете от правото на притежание.
За презрението и надутостта ви задължително ще плащате.
Освободете се от необходимостта да потвърждавате превъзходството си.
Стремежът да скриете недостатъците си има обратния ефект.
Всяка непълноценност се компенсира с качествата, които притежавате.
Колкото по-голямо значение придавате на целта си, толкова по-малка е вероятността да я постигнете.
Желанията, лишени от потенциалите на значимост и зависимост, се изпълняват.
Откажете се от чувството на вина и задълженията се оправдават.
За да се откажете от чувството на вина, е достатъчно да си позволите да бъдете самия себе си.
Никой няма право да ви съди. Вие имате право да бъдете себе си.
Парите идват сами, като съпътстващ атрибут по пътя към целта.
Посрещайте парите с любов и внимание, а се разделяйте с тях безгрижно.
Като се откажете от вътрешната и външната важност, ще получите правото на избор.
Единствената пречка по пътя към изпълнение на желанието е важността.
Не преодолявайте препятствията - намалете важността.
Бъдете загрижени, без да се тревожите.*

ГЛАВА V ИНДУЦИРАН ПРЕХОД

Защо всяко по-старо поколение смята, че преди животът е бил по-добър? Колко ли поколения са минали от началото на човешката история! И всяко е убедено, че светът е станал по-лош. Нима светът има тенденцията да деградира? Но ако това беше така, щяха да са достатъчни само няколко поколения и човечеството щеше да се провали в ада. Какво всъщност става?

*Не поемайте
негативна
информация.*

ИЗМЕСТВАНЕ НА ПОКОЛЕНИЯТА

Във всички времена хората са мислели: „Преди беше толкова хубаво!“ На човек с възрастта животът му се струва все по-лош. Спомня си младостта, когато цветовете са били сочни, впечатленията ярки, мечтите изпълними, музиката по-хубава, климатът по-благоприятен, хората по-приветливи, дори саламът е бил по-вкусен, да не говорим за здравето. Животът е бил изпълнен с надежда и е доставял радост и удоволствие.

Сега, след като са минали толкова години, сякаш вече не получаваш такива радостни преживявания от същите събития. Например пикникът, вечеринката, концертът, празникът, срещата, почивката на море - всичко сякаш има същото качество, ако се разгледа обективно. Празникът е весел, филмът е интересен, морето е топло. Но все пак - не е същото! Цветовете са помръкнали, преживяванията са се притъпили, интересът е угаснал.

Защо в младостта всичко е толкова хубаво? Нима човешките възприятия с възрастта губят остротата си? Но с възрастта човек не губи способността си да плаче и да се смее, да

възприема цветовете и вкусовете, да отличава истината от фалша, да различава добро и зло. Или светът наистина се срива в пропастта?

Всъщност околният свят сам по себе си не деградира и не става по-лош. Той става по-лош за всеки индивидуално. Успоредно с негативната жизнена линия съществуват линии, които човек навремето е изоставил и където всичко продължава да си е хубаво. Изразявайки недоволство, той наистина се настройва на по-лоши пътища. А щом е тъй, реално се прехвърля върху тях.

Съобразно с принципа на трансърфинга в пространството на варианти *има всичко и за всички*.

Например има сектор, където животът за даден човек е изгубил цветовете си, а за другите е останал същият. Излъчвайки отрицателна мислена енергия, човек попада в сектор, където декорите на пространството му са се променили. Същевременно светът за останалите хора е останал същият. Дори не е задължително да разглеждаме такива радикални случаи, когато човек е станал инвалид, изгубил е дома си, близките си или се е алкохолизирал. Най-често през целия си живот той бавно, но сигурно се е плъзгал към линията, където всички цветове на декорите помръкват. Точно тогава си спомня колко живо и свежо е било всичко преди много години.

Като се роди, човек отначало приема света такъв, какъвто е. Детето още не знае дали може да бъде по-добър или по-лош. Младежите все още не са твърде разглежени и капризни. Те просто откриват за себе си този свят и се радват на живота, защото имат повече надежди, отколкото претенции. Вярват, че всичко и сега не е лошо, а ще бъде и по-добро. Но сетне идват неуспехите, човек започва да разбира: не всички мечти се сбъдват, другите хора живеят по-добре, а за място под слънцето трябва да се бориш.

С течение на времето претенциите стават повече от надеждите. Недоволството и хленченето са движещата линия, тласкаща човек към неуспешните жизненни линии. Ако се изразим с термините на трансърфинга - човек излъчва отрицателна енергия, която го прехвърля върху жизненни линии, съответстващи на негативните параметри.

Светът става толкова по-лош, колкото по-лошо мислите за него. В детството си никой особено не се е замислял дали той е лош или добър, а е приемал всичко като даденост. Вие едва сте започнали да откривате света и не сте злоупотребявали особено с критиката. Най-големи обиди сте отправяли към вашите близки, които не са ви купили играчка например. Но после сте започнали сериозно да се сърдите на околния свят. Той все по-малко ви е удовлетворявал. А колкото повече претенции сте проявявали, толкова по-лош е бил резултатът. Всички, които са били млади и са доживели до старостта, знаят, че преди много неща са били по-добри.

Много неприятен парадокс: сблъсквате се с досадни обстоятелства, изразявате недоволство, а в резултат ситуацията още повече се влошава. Недоволството ви се връща към вас като трикратен бумеранг. Първо, излишният потенциал на недоволството обръща срещу вас равновесните сили. Второ, недоволството става канал, по който махалото изсмуква енергия от вас. И трето, излъчвайки отрицателна енергия, вие преминавате върху съответните жизненни линии.

Навикът да се реагира негативно е толкова вкоренен, че човечеството е изгубило предимството си пред низшите живи същества — съзнанието. Мидата също реагира негативно на външен дразнител. Но за разлика от нея човек може съзнателно и целенасочено да регулира отношението си към външния свят. Той обаче не използва това свое предимство и отвръща с агресия на най-малките неудобства. Погрешно интерпретира агресията като сила, а всъщност просто безпомощно се мятат в паяжината на махалата.

Смятате, че животът е станал по-лош. Но за сегашните младежи той е просто прекрасен. Защо се получава така?

Може би защото не знаят колко хубаво е било тогава, когато вие сте били на тяхната възраст? Но нали и тогава са живели по-възрастни хора, които по същия начин са се оплаквали от живота и са си спомняли колко хубаво е било преди. Причината не е само в

свойството на човешката психика да изтрива лошото от миналото и да оставя хубавото. Та нали недоволството ви е насочено към съществуващото сега, защото то уж е по-лошо от онова, което е било преди.

Ако приемем факта, че животът с всяка година става по-лош, значи светът отдавна да се е разпаднал на части.

Колко поколения са минали от началото на човешката история? И всяко смята, че животът е станал по-лош! Например всеки възрастен човек уверено ще ви каже, че преди кока-колата е била по-хубава. Но тя е изобретена през 1886 година. Представяте ли си колко отвратителна би била сега!

Може би вкусовите възприятия с възрастта намаляват? Едва ли. Защото за възрастния човек всичко друго е станало по-лошо - и мебелите, и дрехите.

Ако светът беше един-единствен за всички, след смяната на няколко десетки поколения щеше да се превърне в ад. Как да се разбира парадоксалното твърдение, че *светът не е еднакъв за всички?*

Всички живеем в един и същ свят на материална реализация на варианти. Но вариантите са различни за всеки човек. На повърхността се виждат явни разлики в съдбата: богати и бедни, преуспяващи и неудачници, щастливи и нещастни. Всички живеят в този свят, но за всекиго той е различен. Сякаш тук всичко е ясно - както че съществуват бедни и богати квартали.

Различни са обаче не само сценариите на съдбата и ролите, а и декорите. Точно тази разлика не е толкова очевидна. Един гледа на света от прозореца на разкошния си автомобил, а друг - от кофата за боклук. Един е весел на празника, а друг е загрижен за проблемите си. Един вижда весела компания от младежи, а друг - банда хулигани. Всички гледат едно и също, но получените картини се отличават, както цветното кино от черно-бялото. Всеки човек е настроен на своя сектор в пространството на варианти, затова всеки живее в свой свят. Всички тези светове се наслагват като слоеве един върху друг и образуват онова, което ние разбираме под пространството, където живеем.

Вероятно ви е трудно да си го представите. Невъзможно е да се разделят слоевете. Всеки човек формира своята реалност чрез мислите си и същевременно тази реалност се пресича и взаимодейства с околния свят.

Представете си, че на Земята няма нито едно живо същество. Духат ветрове, ваят дъждове, изригват вулкани, текат реки - светът съществува. Ражда се човек и започва да наблюдава всичко това. Мислената му енергия поражда материална реализация в определен сектор от пространството на варианти - живота на дадения човек в дадения свят. Животът му представлява нов слой от този свят. Ражда се друг човек - появява се още един слой. Умира човек - слой изчезва или може би се трансформира според това, което става там, след смъртта.

Човечеството смътно се досеща, че съществуват и други живи същества, които уж се намират в някакви паралелни светове. Но нека допуснем за миг, че изобщо няма живи същества в света - засега.

Тогава каква енергия е породила материалната реализация на пространство, където няма нито едно живо същество? Можем само да гадаем. А ако умре и последното живо същество, тогава и светът може би ще изчезне?

Кой може да потвърди, че светът съществува, щом в него няма никого? Та нали ако няма кой да каже, че светът (в нашето разбиране) съществува, значи за него като такъв изобщо не може да става и дума.

Стига толкова - няма да се задълбочаваме повече. Не забравяйте, че трансърфингът е само един от многото модели. *Всички* представи на хората за околния свят и живота в него не са нищо друго освен модели. Помнете за важността и не създавайте външна важност на трансърфинга. В противен случай бихте станали апологети - ще доказвате на всички истинността именно на своя мироглед. Истината е абстракция. Можем да разберем само някои прояви и закономерности. И целта ни е само да узнаем *как да извлечем практическа*

полза от нашия модел.

Да се върнем към света на поколенията.

В продължение на живота си всеки човек се премества от един сектор на пространството на варианти върху друг и така трансформира слоя на своя свят. Тъй като с по-голяма охота изразява недоволство и излъчва повече отрицателна енергия, отколкото положителна, възниква тенденция към влошаване на качеството на живот. Човек може с възрастта да натрупа материално благосъстояние, но от това няма да стане по-щастлив. Цветовете на декорите помръкват и животът го радва все по-малко. Представителят на по-старото поколение и юношата пият една и съща кока-кола, къпят се в едно и също море, карат ски по склона на една и съща планина. Но по-възрастният е убеден, че преди всичко е било по-хубаво, а за младежа сега всичко е просто невероятно. Когато юношата остарее, историята пак ще се повтори.

В тази тенденция се наблюдават отклонения както към лошата, така и към добрата страна. Случва се с възрастта човек тепърва да започне да усеща вкуса на живота, а се случва и благоденстващият да се срина в дълбока яма. Но, общо взето, поколенията са повече или по-малко еднородни, че качеството на живот се влошава. Така се получава изместване на пластове на поколенията. Слойът на по-старото поколение се измества към по-лошата страна, а слойът на по-младото закъснява, но се движи в същата посока.

Изместването е стъпаловидно, всеки път започва с оптимистична позиция. Именно затова светът като цяло не се превръща в ад. Всеки си има свой слой, който сам си избира. Човек действително има възможност да си избере слой, което и прави. А вие вече си изяснявате по какъв начин го прави в собствена вреда.

Как да не си създаваме ад в своя слой, вече разказахме в предишните глави. А как да си върнем предишния свят, да се върнем на линиите, където животът е изпълнен с цветове и надежди, както е било в детството и юношеството ни? И с тази задача можем да се справим с помощта на техниката на трансърфинга. Но отначало трябва да разберем по какъв начин се отдалечаваме от благополучните и пълни с надежда линии натам, където ще ни попитат: „Е, и как стигнахте до този живот?“

ВОДОВЪРТЕЖЪТ НА МАХАЛОТО

Човешката психика е устроена така, че по-силно реагира на негативните дразнители. Това могат да бъдат нежелана информация, враждебни действия, опасност или просто отрицателна енергия. Разбира се, позитивните въздействия също предизвикват силни емоции. Но страхът и гневът в пъти превъзхождат по сила радостта и веселието.

Причината за това неравенство се крие в далечните векове, когато страхът и гневът са били решаващ фактор за оцеляването. Каква полза от радостта? Тя няма да помогне нито да се защитиш, нито да избегнеш опасността, нито да си намериш храна. Пък и животът, изпълнен с тежести и лишения през цялата история, е донесъл повече мъка и страх, отколкото радост и веселие.

Оттук идва склонността на хората по-лесно да се поддават на тъжните мисли и депресиите, а радостта си отива много бързо. Нима сте чували нормален човек да страда от прекомерно веселие? А от стрес и от депресии - почти повсеместно.

Тази особеност на човешкото възприятие активно използват махалата и по-специално средствата за масово осведомяване. В информационните програми рядко ще чуете добри новини. Обикновено се прави така: взема се някакъв негативен факт, завърта се, обраства с нови подробности и всичко това се предъвква и всячески се драматизира.

По същия принцип се поднасят и другите негативни новини: катастрофи, стихийни бедствия, терористични актове, въоръжени конфликти и т.н.

Обърнете внимание на една закономерност. Събитията се развиват като по спирала: отначало завръзката, после напрежението се нагнетява и най-сетне развързката - енергията се разпръсква в пространството и настъпва временно затишие.

Спомнете си как се разбиват в брега морските вълни. На същия принцип са построени безкрайните телевизионни сериали.

От обективна гледна точка в тях няма нищо особено, целият „драматизъм“ буквално е изсмукан от палците. Но като погледаш две-три серии и те завладяват. Защо? Та нали в тези сапунки не става нищо интересно? Защото махалото на сериала улавя честотата на мисленото излъчване и човек се фиксира на даден сектор.

Нека да разгледаме механизма на завъртане на споменатата спирала. Отначало човек се сблъсква с някакъв факт, който теоретично може да го развълнува, а може и да не го развълнува. Да предположим, че новината за негативното събитие е за друга страна. Това е първият тласък на деструктивното махало. Ако новината засяга човека, той отговаря на въздействието: изразява отношението си, вълнува се, а значи излъчва енергия като онази при първия тласък, на същата честота. Даденият човек, както и хиляди други, е отговорил на махалото със заинтересованост и участие. Излъчването е влязло в резонанс с махалото и неговата енергия се е увеличила.

Средствата за масово осведомяване продължават кампанията си. Човекът следи заинтересовано развоя на събитията, махалото пак получава енергия. Така то улавя в мрежите си привърженици и изсмуква от тях енергия. Заинтересованите хора пускат в себе си отрицателна енергия и биват въввлечени в играта засега като странични наблюдатели.

На пръв поглед не е станало нищо особено.

Какво толкова, че човек е дал част от своята енергия на деструктивното махало? Това практически не се е отразило на здравето му. Излъчвайки обаче енергия на честотата на негативното събитие, човек преминава върху такива жизнени линии, където подобни събития се случват все по-близо до него. Той взема участие в завръзката и се оказва в зоната на действие на спиралата, която се завърта и го всмуква също като водовъртеж.

Взаимодействието между човека и махалото става все по-тясно, човекът вече приема споменатото събитие като неизбежна част от живота си. Вниманието му действа избирателно - навсякъде му попадат нови факти в различни страни. Той обсъжда тези новини с близките и познатите си и получава от тях отклик във вид на интерес и съчувствие. Енергията на махалото се увеличава, а честотата на излъчване на човека е все по-близка до линията на събитието, където той вече не е страничен наблюдател, а непосредствен участник.

Ще определим това явление на засмукване във водовъртежа като *индуцирано преминаване* върху такава жизнена линия, където привърженикът става жертва на деструктивното махало. Откликването му на тласъка на деструктивното махало и понататъшното взаимно подхранване с енергия индуцират преминаването върху жизнена линия, близка по честота на колебанията на махалото: Вследствие на това негативното събитие се включва в слоя на света на дадения човек.

КАТАСТРОФАТА

Мнозина от нас допускат теоретичната възможност да попаднат в катастрофа. Но не всички приемат тази възможност в слоя на своя свят. Някои не гледат сериали, не се интересуват от новините, не ги трогват събития, ставащи някъде с някого. Те живеят в своите слоеве и са привърженици на други махала.

Не ги вълнува, че някъде е паднал самолет. Слушат новините за подобни събития, равнодушно дъвчейки вечерята си. Стигат им и собствените грижи.

На индуцирано преминаване повече са подложени онези, които се интересуват, тревожат се и се вълнуват от катастрофи, ставащи някъде с други хора. Ако животът на даден човек не е твърде наситен с грижи и преживявания, той се опитва да запълни този дефицит, прехвърляйки вниманието си върху събития в чужди слоеве. Редовно чете жълтата преса или гледа сериали, или очаква нови съобщения за катастрофи и стихийни бедствия. Булевардната хроника и сериалите представляват активността на дребните и безобидни махала. Привържениците им само запълват недостига от информация, емоции и преживявания. Но проявата на интерес към деструктивните махала на катастрофите и стихийните бедствия представлява реална заплаха. Те са силни и много агресивни.

Честотата на мисленото излъчване на човек, обърнал внимание на подобни събития, бива завладяна по същия начин, както и при сериалите. Заинтересувалият се от негативна

информация винаги ще я получи в излишък. Отначало поема безобидната роля на страничен наблюдател, сякаш седи на трибуната и гледа футболен мач. Играта все повече го завладява и той става активен запаленко. Сетне слиза на футболното поле и започва да тича, все още не получавайки топката. Постепенно и незабелязано се въвлича в играта и най-после получава топката. Наблюдателят се е превърнал в играч, т.е. в жертва на катастрофа.

А и как иначе? Катастрофите са станали част от живота му, той сам ги е пуснал в своя слой, неволно е приел съдбата на жертва и е материализирал нещастieto. Разбира се, не е искал да получи ролята на жертва, но това няма значение. Махалото разпределя ролите, ако приемеш играта му. Ето защо ако за мнозина даденото бедствие е само нещастно стечение на обстоятелствата, за нашата жертва е закономерен логически край. Вероятността за нашия герой да се окаже на нужното място в нужното време е по-висока от средната.

Ако игнорирате тласъците на деструктивните махала, никога няма да попаднете в катастрофа. Да речем, вероятността ще е близка до нулата.

Може би ще възразите: а когато хиляди загиват в катастрофи или стихийни бедствия, всички едновременно ли мислят за катастрофи? Работата е там, че вие не сте сами в този свят. Заобикалят ви маса хора, които активно работят за деструктивните махала и излъчват енергия в спектъра им. Никой не може да се изолира идеално от това излъчване. Полето му завладява и вас и без сами да разбирате, вие започвате да излъчвате на същите честоти. Корените на това поведение водят до дълбоката древност, когато стадният инстинкт е помагал да се избегнат опасностите.

Именно затова енергийното поле на индуцираното преминаване нараства лавинообразно и всмуква като водовъртеж.

Задачата е да се намирате колкото се може по-далеч от центъра на водовъртежа. Това означава да не поемате информация за катастрофи и бедствия, да не се интересувате, да не преживявате и да не я обсъждате, а да я пускате покрай ушите си.

Обърнете внимание: *не да избягвате информацията, а да не я поемате*. Както е известно от предишните глави, да избягваш среща с махалото е все едно да търсиш среща с него. Когато се противите на нещо, не го желаете или изразявате неприязън към него, по този начин активно излъчвате енергия на честотата на същото, което искате да избегнете. Да не поемаш значи да игнорираш, да не реагираш на негативната информация и да прехвърлиш вниманието си върху безобидните тв програми и книги.

Ако не успявате да не реагирате, тогава ви остава само да разчитате на своя ангел пазител. Например боите ли се да летите със самолет, не летете. Щом изпитвате страх, значи в спектъра на вашето излъчване има честота в резонанс с жизнената линия, където е отбелязана катастрофа във въздуха. Това съвсем не означава, че непременно ще попаднете на тази линия, но вероятност има. Ако изпитвате *несвойствено* безпокойство преди полета, разумно ще бъде да пропуснете този рейс.

В случай че ви е невъзможно да не летите, научете се да чувате *шепота на утринните звезди*. Какво е това и как се прави, ще узнаете тепърва.

ВОЙНАТА

Войната всъщност възниква горе-долу като елементарно сбиване. Отначало едната страна изразява мнението си пред другата. Нейното мнение пък е противоположно, ето защо изказването „работи“ като тласък на деструктивно махало. Втората страна отговаря на първия тласък с малко по-голям размах. На свой ред първата проявява още по-голяма агресия. Докато работата не стигне до бой.

Налице е проста и нагледна картина на конфронтация между две махала, които се удрят едно друго и се разлюляват все по-силно. При назряване на война или революция действат много фактори, но същността е еднаква. Отначало казват на хората, че живеят лошо. Всички бързо се съгласяват - първото послание на махалото е прието. Сетне се предлага обяснението, че да живеят добре на нашите хора им пречат чуждите хора. Това поражда негодуване - махалото се разлюлява. Следва провокация от едната или от другата страна, което предизвиква бурно възмущение - махалото набира сила и войната или

революцията могат да започнат. Всеки удар на махалото предизвиква отклик, който още повече засилва колебанията. Става лавинообразно преминаване върху жизнени линии, където напрежението расте.

Ситуацията може да бъде променена единствено в самото начало, след това вече излиза от контрол. Ако в момента на завъртането на спиралата, на първата нападка на махалото отговорите миролюбиво или просто се отдръпнете настрана, то ще бъде провалено или спряно, следователно преминаване на нов кръг, т.е. на друга линия, няма да има. Ако обаче се приемат колебанията на махалото, честотата на излъчване на участника ще подхожда по параметри на линията от новия кръг на спиралата.

За съжаление дори отделният участник в събитията да не реагира на махалото, това не дава гаранции, че няма да бъде въвлечен във война или революция. Ако си попаднал в мощен водовъртеж, колкото и да се мъчиш, почти е невъзможно да се измъкнеш. Но щом не приеме играта на махалото, участникът поне получава допълнителен шанс да остане жив и да излезе от нея с най-малки загуби.

Тук трябва добре да разберете какво означава неприема-не на войната или революцията. Можете да я ненавиждате или активно да се борите срещу нея. Но на махалото му е безразлично дали сте за или против. За него е подходяща енергията и с двата знака. Ако енергията се излъчва на честотата на войната, става преминаване върху тази линия. Приемате войната, участвате в нея - и сте на бойното поле. Борите се срещу войната - въпреки всичко тя ви поглъща.

Да не се приема махалото, означава да се игнорира. Разбира се, това не винаги се получава - тъкмо тук е опасността от индуцирано преминаване. Поне не бива да се заема нито позицията на привърженик, нито на противник на войната. Във всички времена са съществували неутрални държави, които са оставали настрана и са наблюдавали как цели народи се унищожават взаимно.

Обърнете внимание на демонстрациите и митингите, където хората яростно протестират срещу военните действия. За махалото, което се опитва да подхване бой със своя противник, те са също толкова предани и желани привърженици, както и поддръжниците на битката. Активният протест е истинско поддръжане на войната, макар наивните привърженици да са убедени в обратното. Миролюбивите предложения и разкриването на истинското лице и мотиви на махалото са действията, които провалят войната.

Помните ли алегорията с гнездото на дивите пчели?

Махалото обявява на привържениците си, че пчелите са опасни, затова трябва да се унищожат. Но какво всъщност иска то? Може би меда им?

БЕЗРАБОТИЦАТА

Както вече казахме, вие може да се участвате в играта на деструктивното махало по различен начин - както поддържайки го, така и отхвърляйки го. Второто е може би още по-опасно, тъй като желанието да се избегне сблъсък с него създава излишен потенциал, който ще ви всмуче във водовъртежа на прехода.

Днес всички или почти всички се боят да не изгубят работата си. Индуцираният преход на улицата е много коварен. Всичко започва от дребни и напълно безобидни неща. Това може да бъде слаб сигнал - дочули сте, че работите в предприятието ви вече не са така добри, както по-рано.

На подсъзнателно ниво, незабелязано за вас, се запалва червена лампичка. Следва друг сигнал - например че инфлацията се е повишила. Това ви поставя нащрек, околните също. Започват разговори, а махалото на безработицата получава енергийно подхранване. Появяват се новини за колебания на борсата, общото напрежение расте. Безпокойството бързо се сменя с тревога и преминава в страх. Вече с пълна сила генерирате енергия на честотата на жизнената линия, където се виждате без работа.

Когато се страхувате да не би да се окажете сред уволнените, смятайте, че това личи толкова ясно, сякаш сте окачили на гърдите си табела: „Можете да ме уволните“. Ако си

мислите, че можете да скриете страха си, жестоко се лъжете. Мимолетни жестове, отенъци на интонацията - понякога те говорят повече от думите. След като сте изгубили увереност в себе си, вие вече не сте ефективният работник, който сте били преди.

Онова, което преди сте правили с лекота, сега не ви върви. В общуването със сътрудниците възниква напрежение—нали и те са в същото положение. Пренасяте нервното си състояние в семейството, но те вместо да ви подкрепят, ви обвиняват. Край, стресът е готов, вие вече не сте работник - на гърдите ви виси табелата „Готов за уволнение“.

Причината за страха от уволнение се крие в чувството на вина, което тлее или гори ярко в подсъзнанието ви. Кого уволняват на първо място? Най-лошите. Ако сте си позволили да смятате, че сте по-лоши от другите, значи сами сте се записали в черния списък. Откажете се от чувството на вина. Позволете си удоволствието да бъдете самият себе си. А ако не се получи, започнете да си търсите друга работа. Излишният потенциал на преживяванията се разпръсква от действието.

Някои започват да си търсят нова работа веднага щом ги назначат. Правят го не защото смятат да сменят работата си тутакси. Застраховането донася увереност—ако нещо се случи, имам си резервен вариант. Спокойни ли сте за бъдещето си, действието на равновесните сили няма да ви засегне.

ЕПИДЕМИЯТА

Навярно си мислите: е, тук пък и дума не може да става за някакви жизнени линии - човек се разболява, защото просто са го заразили. И ще бъдете прави, но само в това, че той е позволил да се зарази. Съвсем не искам да кажа, че е трябвало да ходи с маска на устата - и това нямаше да го спаси.

Не вярвате ли?

Какво пък, чисто умозрително не мога да го докажа, както впрочем и всичко, за което става дума в книгата. Но нали и вие няма да ходите с маска през грипната епидемия, за да проверите думите ми? Затова просто ще говоря това, което зная, а да вярвате или да не вярвате е ваша работа.

И така, разказвам историята на болестта. Причината за заболяването е вашето доброволно съгласие да участвате в играта под название „Епидемия“. Всичко започва от слуховете, че някъде вече бушува грипна епидемия. Всички нормални хора знаят, че грипът се предава лесно по въздушно-капков път, следователно вие като нормален човек допускате мисълта, че това може да се случи на всекиго. В главата ви веднага се завърта следния филм: имате температура, кихате и кашляте. Край, от този момент вие сте в играта, защото излъчвате мислена енергия на честотата на деструктивното махало.

Подсъзнателно вече търсите потвърждение, че епидемията идва и вниманието ви започва да работи избирателно. Наоколо е пълно с кихащи хора. Те винаги са си съществували, просто вие не сте им обръщали внимание преди. В работата и вкъщи от време на време все някой ще отвори дума на тази тема. Предположението ви, че епидемията настъпва, намира нови потвърждения. Дори специално да не ги търсите и темата да не ви вълнува особено. Това става някак от само себе си.

Ако от самото начало на играта сте се настроили на честотата на деструктивното махало, връзката ви с него ще бъде все по-силна независимо от съзнателното ви участие. Е, а ако нямате нищо против да поболедувате или се чувствате обречен, вие вече сте най-активен привърженик на махалото. Или не - решили сте да не боледувате и си внушавате, че сте абсолютно здрав и няма да се разболеете. Нищо няма да излезе. Мислите за болестта, значи излъчвате на нейната честота. Насоката на мислите - за или против, няма значение. С други думи, ако се опитвате да се убедите, че няма да се разболеете, значи априори допускате такава възможност и никакви увещания няма да помогнат.

Думите, казани на глас, са просто разклащане на въздуха, мислените думи въобще нищо не представляват, а вярата е мощна енергия, макар и да не се чува. Няма да се спасите, дори да си сложите противогрипна ваксина. Все едно ще преболедувате, каквото ви се полага, в една или друга форма. Първият симптом на болестта ви поставя пред избор: в края

на краищата ще боледувате ли или не? Слабо се съпротивлявате и се примирявате с болестта. Това внася окончателна корекция в излъчването ви и вие преминавате върху жизнената линия, където болестта върви по пълна програма.

Индуцираният преход е започнал още от момента на приемане на махалото. Ако действително плюете на епидемията, преминаване няма да има. Или сте в отпуск, нямате никаква връзка със света, не слушате новините и не знаете нищо за епидемията - махалото няма да ви докосне. То просто ще пропадне в пустотата.

Не сте ли се замисляли защо лекарите не се заразяват от своите болни? Мнозина дори смело работят без маски. Не е защото си правят ваксини. Срещу всички болести няма ваксини. Работата е там, че лекарите също активно играят играта на махалото на болестта, но ролята им е съвсем друга. По аналогия наблюдавайте стюардесите. Тези добри феи настойчиво ви препоръчват да закопчеете коланите, а самите те прехвъркват наоколо, сякаш ако нещо се случи, ще пърхат из въздуха като колибри.

„Но какво ще кажете за пеленачетата, заразени със СПИН? - ще попита любознателният читател. - И те ли излъчват енергията на прехода?" Първо, тук разглеждаме въпроса за епидемията като тенденция. Второ, не се и опитвам да докажа, че няма никакво заразяване, а само излъчване на мислена енергия на честотата на болестта. Трансърфингът не е догма и не е крайната инстанция на истината. Не бива да се абсолютизира нито една идея. Можем единствено да приемаме за сведение закономерностите.

А истината винаги е „някъде наоколо", но къде точно -не е известно.

ПАНИКАТА

Това е най-бързият и интензивен индуциран преход. Паниката изключително контрастно подчертава всички негови особености. Първо, спиралата се навива много стегнато, защото сигналът за реална опасност винаги звучи твърде убедително и човек тутакси се включва в играта на деструктивното махало. По същата причина увеличаването на колебанията на махалото става много бързо, практически лавинообразно.

Второ, човек почти напълно губи самоконтрол и се превръща в чувствителен приемник и същевременно активен ретранслатор на колебанията на махалото. И най-сетне, самото махало си намира идеална материализация чрез тълпата. За съжаление всички тези фактори правят задачата за провалянето или спирането му много сложна. В такъв момент на човек изобщо няма да му дойде наум да си мисли за начините за борба с него.

Но ако се овладеете и не се поддадете на паниката, можете с голяма доза вероятност да спасите своя и на близките си живот. Например на потъващия кораб винаги се образува меле около няколкото спасителни лодки. А е необходим само един миг, за да се огледате. Но тъкмо тук се крие коварното свойство на индуцирания преход - той действа като водовъртеж, засмукващ всичко, което е засегнал макар и с крайчеца си.

БЕДНОСТТА

Ако разсъждаваме трезво, как може да забогатее един обикновен човек, роден в бордей? Няма да разглеждаме криминалните пътища, красивите истории за милионерите - също. И така, разсъжденията, основани на здравия смисъл, не ще ни доведат до нищо. Тогава каква полза имаме от обикновената логика? Трансърфингът не се побира в рамките на здравия смисъл, затова пък ни позволява да направим онова, което изглежда невъзможно.

Действайки логично, хората получават съответния резултат. Щом човек се е родил в бедност, той е заобиколен от мизерия, свикнал е с нея и е настроен да излъчва енергия на честотата на линията на своя мизерен живот. Да се пренастрои на линията на своето благосъстояние е трудно, ако притежава само омраза към бедността си, завист към богатите и желание да стане богат. Или не - бих казал, че притежавайки единствено тези три неща, е практически невъзможно да премине върху линията на своето богатство. Нека си изясним защо.

Навярно едно от първите открития на всички деца, навлизащи в живота, е следният факт: ако не искаш нещо, още не значи, че ще бъдеш избавен от него. Понякога от душата ти просто се изтръгва отчаян вик: „Ама аз толкова не искам това! Просто го мразя! Защо не ме

остави на мира? Защо все на мен се случва?"

В порив на негодуване подобен въпрос си задават не само децата, но и възрастните. И наистина е трудно да се примирите, че ако не искате нещо, то все едно се случва, а щом го мразите, то просто ви следва по петите. Можете да ненавиждате бедността си, работата, физическите си недостатъци, съседите, клошарите, алкохолиците, наркоманите, кучетата, крадците, бандитите, нахалните младежи, правителството... Колкото по-силно ги ненавиждате, толкова повече се сблъсквате с тях в живота си. И вече знаете защо.

Щом ви засяга и мислите за него, значи излъчвате на честотата на жизнената линия, където предметът на вашето недоволство съществува в излишък. Не е важна полярността на излъчването ви - „харесва ви" или „не ви харесва". Второто дори е по-ефективно, защото емоциите са по-силни.

От друга страна, това, което е неприятно за вас, е вашето деструктивно махало и именно затова още повече го разлюлявате със своите преживявания. И най-сетне, ако го мразите активно, значи създавате излишен потенциал. Равновесните сили ще работят срещу вас, защото им е по-лесно да отстранят един противник, отколкото да променят света, който не харесва никому.

Представяте ли си колко вредни фактори са заложили в негативното отношение към живота!

Да се върнем към човека, роден в бедност. Той има мечта - да стане богат! Но както е известно, само желанието не променя нищо. Можеш да се изтегнеш на дивана и мързеливо да дуднеш: „Колко хубаво ще е да имам на масата чи-нийка с ягоди! Ама откъде да ги взема, нали сега е зима, невъзможно е." Горедолу така бедният мечтае да стане богат.

Ако човек не е готов да действа, за да получи желаното, няма и да го получи. А той не действа заради убеждението си, че все едно нищо няма да излезе. Получава се омагьосан кръг. Желанието няма никаква сила. То не може дори пръста си да помръдне. Това го прави намерението, т.е. решителността да действаш. Намерението включва и готовността да имаш. Човек може да каже: „Е, прекаляваш! Та това е толкова просто - аз искам да бъда богат!"

Не. Между „искам" и „готов съм" лежи огромна пропаст.

Например бедният не се чувства на мястото си в богатата обстановка или в скъп магазин, дори да се мъчи с всички сили да убеди себе си и околните в обратното. Дълбоко в душата си той смята, че не е достоен. Богатството не влиза в зоната на комфорт на бедняка и не защото да бъдеш богат не е комфортно. Новото кресло е по-удобно, затова пък старото е по-комфортно.

Бедните познават само външната страна на богатството - разкошните къщи, скъпите автомобили, накитите, клубовете... Ако поставите един бедняк в такава обстановка, той няма да се чувства комфортно. А дадеш ли му куфар с пари, ще сътвори невероятни глупости и в края на краищата ще разпилее всичко. Честотата на транслираната от него енергия е в рязък дисонанс с такъв живот. И докато беднякът не допусне атрибутите на богатството в зоната на своя комфорт, докато не се научи да се чувства собственик на скъпи вещи, ще си остане беден дори да е намерил имане.

Още една преграда към богатството е завистта. Както е известно, да завиждаш значи да те е яд на чуждия успех. В този смисъл в това чувство няма нищо конструктивно. Затова пък в завистта има един много силен деструктивен елемент.

Човешката психология е устроена по следния начин: ако човек завижда за онова, което самият той иска да има, по всякакъв начин се старее да го омаловажи. Ето логиката на „черната завист": „Завиждам му за онова, което има. Аз го нямам и едва ли ще го имам. Но с какво съм по-лош от него? Значи това, което има, не е хубаво и хич не ми трябва."

По този начин желанието да имаш преминава в психологическа защита, а сетне и в отхвърляне. Отхвърлянето става на фин план, защото подсъзнанието разбира всичко буквално. Съзнанието омаловажава предмета на завистта само привидно, за самоуспокоение, а подсъзнанието го възприема на сериозно. Тук то оказва на човека мечешка услуга, като прави всичко, за да не получи той омаловаженото и отхвърленото.

И така, виждате какви яки сили запържат човека върху бедната жизнена линия. Още по-драматично се развиват събитията при индуцирания преход от охолна върху бедна жизнена линия. Случва се напълно преуспяващ човек да изгуби всичко и да се окаже на улицата. Цялото коварство на индуцирания преход към бедност се проявява в това, че спиралата му се завърта отначало бавно, незабележимо, а сетне все по-стремително, така че вече не може да бъде спряна.

Спиралата започва с временни финансови затруднения. Забележете, временни финансови затруднения могат да имат всички и винаги. Това е толкова обичайна неизбежност, както, да речем, дъждът, когато сте се накатали да ходите на пикник. Ако по този повод не изпаднете в ярост, депресия или безпокойство, колебанията на деструктивното махало, като не получават подхранване, затихват. Индуцираният преход започва тогава, когато се хванете за края на спиралата. За да се завърти тя, е необходим отклик от ваша страна на деструктивното махало.

Първата ви реакция е недоволство.

За махалото това все още е слаба подкрепа и ако тук емоциите ви свършат, то ще угасне. Другата реакция - негодуване, вече е по-силна, махалото се окопитва и ви изпраща информация, че за вашите финансови трудности има виновен. На втория тласък отговаряте с негативни отзиви или действия по адрес на виновниците. В този момент деструктивното махало съвсем се ободрява и започва втори кръг на спиралата: поредната ви заплата е още по-малка или цените скачат, или си искат парите, които са ви дали назаем.

Обърнете внимание: на този етап вие все още не осъзнавате, че е налице някакъв процес. Просто ви се *струва*, че са ви налегнали досадни неприятности. А всъщност това е целенасочен процес, който вие самите индуцирате, отговаряйки на колебанията на махалото. Честотата на енергийното ви излъчване все повече се пренастройва от линиите, където сте преуспяващ, към линиите, където сте онеправдан и негодуващ. Именно затова се прехвърляте върху отговарящите на тези нови параметри линии.

Положението ви все повече се влошава. Отвсякъде ви засипват лоши новини - цените растат, работите на предприятието ви не са добри. Започвате активно да обсъждате негативната информация с познати и близки. Като правило обсъждането протича в деструктивен план, т.е. жалване, недоволство и агресия по адрес на предполагаемите виновници. Особено ярко се проявява това в предприятията, където работите са съвсем зле. Денят там започва с постулата „пари няма“ — също като с утринна молитва.

На този етап вие вече напълно сте уловени от спиралата, излъчването ви е настроено на честотата на деструктивното махало. Тъй като работите вървят от зле по-зле, обхваща ви безпокойство. Енергията на безпокойството, въпреки че не е голяма, много добре се усвоява от махалото и то става по-нахално. В подобно състояние вие неизбежно ще създавате около себе си излишни потенциали -недоволство, агресия, депресия, апатия, обида и т.н. А когато към деструктивното махало се включат и равновесните сили, ситуацията излиза извън контрол и се развива лавинообразно. Усещате страх и му отпускате края.

Сякаш са ви хванали за ръка и ви въртят, въртят, а после рязко ви пускат. Отлитате настрана и оставате да лежите в шок. Страшна картина. А всичко е започнало от дребни финансови затруднения.

На махалото не му трябват парите ви, интересува го отрицателната енергия, която излъчвате, когато те ви се изплъзват. В крайна сметка, когато спиралата се е завъртяла докрай, нещастният човек в най-добрия случай е изгубил твърде много, а в най-лошия - всичко. Той повече не представлява интерес за деструктивното махало - нищо не може да се вземе от него.

По-нататък събитията биха могли да се развиват по различен начин: нещастният или ще си остане върху неуспешната жизнена линия, или ще започне да се измъква, макар и трудно. Подобен индуциран преход се случва както с отделния човек, така и с голяма група хора. Както разбирате, във втория случай това не е просто спирала, а истински водовъртеж, от който е много трудно да се измъкнеш.

Единственото средство срещу индуцирания преход е да не се залавяте за края на спиралата, да не се включвате в играта на деструктивното махало. Не е достатъчно просто да знаете как работи този механизъм. Трябва винаги *да помните*. Надзирателят ви не бива да спи. Опомняйте се всеки път, когато по навик, сякаш насън приемате играта на махалото, т.е. изразявате недоволство, негодуване, проявявате безпокойство, участвате в деструктивни обсъждания и т.н.

Помнете: всичко, което предизвиква негативна реакция у вас, е следствие от провокативните действия на деструктивните махала.

Насън става същото: докато не осъзнаете, че това е сън, вие сте марионетка в чужда игра и ще ви преследват кошмари. Щом се събудите, отърсите се от магията, осъзнаете каква е играта - край, вие сте господар на положението и няма да станете жертва на обстоятелствата, докато всички наоколо са като зомбита.

РЕЗЮМЕ

Всеки човек създава отделен слой от света, в който живее самият той.

Светът на хората като цяло се състои от отделни слоеве, наложени един върху друг.

Излъчвайки отрицателна енергия, човек сам влошава слоя на своя свят.

Агресията погрешно е приемана за сила, а недоволството - за нормална реакция.

Откликът на негативно събитие индуцира преминаване върху негативни жизненни линии.

Индуцираният преход включва негативното събитие в слоя на отделния човек.

Не допускайте в слоя на своя свят каквато и да било негативна информация.

Да не я допускате - не означава да я избягвате, а преднамерено да я игнорирате, да не се интересувате от нея.

ГЛАВА VI

ТЕЧЕНИЕ НА ВАРИАНТИТЕ

Откъде се вземат предчувствията, интуицията, предсказанията, откритията, както и шедьоврите на изкуството? Наистина ли човешкият разум изобретява и твори? Течението на варианти е разкошен подарък за разума, но човек дори не подозира за това. Какво представляват поличбите и защо действат?

*Когато плувате по течението,
светът идва насреща ви.*

ИНФОРМАЦИОННОТО ПОЛЕ

Пространството на варианти представлява информационно поле или енергийна матрица - *шаблон на това какво и как трябва да бъде*. Когато енергията, настроена на определен сектор от матрицата, го „осветява“, тогава шаблонът се реализира като материална форма.

Възниква въпросът: може ли да се използва тази информация, докато е в нереализиран вид?

Ами всички ние се занимаваме всеки ден с това. Съзнанието не умеє да чете информацията от пространството на варианти. Затова пък подсъзнанието влиза направо в информационното поле. Именно оттам се вземат предчувствията, интуицията, предсказанията, откритията, както и шедьоврите на изкуството.

Информацията постъпва в съзнанието или от външния свят като интерпретация на външните данни, или от подсъзнанието, на интуитивно ниво. Записаните в полето данни са, грубо казано, истина в чист вид. С други думи, обективна и лишена от интерпретация информация.

Когато истината преминава през филтъра на разума, тя се превръща в интерпретация,

т.е. в знание. Всички живи същества възприемат истината в своята интерпретация. Кокошката вижда и разбира света съвсем различно от човека. Дори различните хора виждат и разбират едни и същи неща по различен начин. Ето защо знанието е повече или по-малко изкривена форма на истината.

В информационното поле данните са представени като сложна енергийна структура. Там е записано всичко, което кара материята да се движи по определени закони. Отначало данните от информационното поле се приемат от подсъзнанието (душата), сетне съзнанието (разумът) ги транслира в словесно или символно описание. Така се ражда откритието или се създава нещо ново - музика, произведения на изкуството, т.е. онова, което човек не би могъл да види или да узнае направо. По същия начин се появяват интуитивните знания и предчувствията.

Вероятно всичко това ви шокира и ви внушава недоверие. Какво излиза - разумът не може сам да създаде нищо ново, а просто получава данните от информационното поле ли? Не е точно така.

Разумът може да съгради нов обект или да реши задача, оперирайки с познати обекти и логически конструкции. С други думи, да изгради нова къща от стари кубчета. Но да получи нещо принципно ново, т.е. което е невъзможно да се конструира от старото, не може.

Принципните открития в науката се правят не в резултат от логически разсъждения, а като озарение, като сведения отникъде. Същото се отнася и за гениалните изобретения. Хубавата музика не се съчинява с подреждане на ноти, а сякаш идва сама. Шедьоврите на изкуството не се създават чрез професионална техника, а се раждат от вдъхновение. Идеално нарисуваната технически картина не е задължително да стане шедьовър. Такава я прави онова, което излиза извън рамките на техническото изпълнение.

Поезията, която докосва душата, не се създава чрез разумно подбрани правилни рими, а идва пак оттам - от дълбините на душата.

Цялото творчество, основано на вдъхновение и озарение, няма нищо общо с разума. Едва по-късно той прави продуктите от това творчество свои атрибути. Например разумът може идеално да копира стар шедьовър. Но да създаде нов не е способен. Той анализира данните, които подсъзнанието получава от информационното поле, и ги облича в символна интерпретация - във вид на картина, мелодия, стихотворение, формула, схема и т.н.

Все още не ни е дадено да знаем по какъв начин подсъзнанието получава достъп до информационното поле. Можем само да бъдем свидетели как се проявява този достъп. Например ясновидството, т.е. способността да се възприемат събития, които или са се случили в миналото, или тепърва ще се случат, или стават извън полезрението на ясновидеца. Ние не разбираме механизма на тези явления и ги обявяваме за паранормални. Махалата на фундаменталната наука не искат да признаят безсилието си и не ги възприемат на сериозно. Но от това, че не можем да ги обясним, те не престават да бъдат факти и не бива да ги задраскваме с лека ръка.

Някои хора виждат събития в информационното поле толкова ясно, сякаш стават пред очите им в материалната реализация. Те имат способността точно да се настройват на реализираните сектори в пространството на варианти. Например за да се настрои на сектора на изчезнал човек, ясновидецът трябва да види негова снимка или да пипне негова вещ. Дори полицията понякога използва услугите на такива ясновидци.

Далеч не всички виждат толкова ясно, затова се случват и грешки. Има две причини за тях. Първата е свързана с това, че ясновидецът се настройва на сектор, който не е бил и не ще бъде реализиран. Различните сектори могат в зависимост от относителната им отдалеченост да се отличават силно или слабо по сценариите и декорите си. Втората причина се състои в интерпретирането на данните. Например древните предсказатели и пророци, наблюдавайки необикновени за тях сцени от бъдещето, ги интерпретирани посвоему, съобразно с тяхното равнище на знания. Ето защо предсказанията често не са точни.

Дали ще повярвате на всичко това или не - изборът е ваш. Не забравяйте, че трансърфингът е само модел, който ни позволява да използваме законите на света в наш

интерес, а не да описваме строежа на този свят. Той не е и гранитен монумент с надпис „Точно тук е ключът от палатката“. Както ви е известно, истината винаги е някъде наоколо.

Твърдението, че човек е способен да синтезира всичко ново с помощта на своя разум, също е само постулат. Просто отдавна сме свикнали с този модел и той ни е удобен. Трябва да отбележим, че тази привична схема на живота е също толкова недоказуема, както и моделът на транссърфинга. Дали това става така или иначе - по принцип за нас не е толкова важно. Фактът е, че данните от пространството на варианти по някакъв начин стигат до нас във вид на различни намеци, видения, озарения, знаци, и ние по възможност трябва да разберем значението им.

ЗНАНИЯ ОТНИКЪДЕ

Твърде малко на брой уникални личности могат да четат ясно данните от информационното поле. Повечето хора възприемат отглас от тези данни под формата на мимолетни предчувствия и неясни знания. Занимаващите се с наука и творчество получават озарение след дълги дни или години на размисъл. Да се открие новото е трудно, защото колкото и да мислиш, честотата на мисленото излъчване най-лесно се настройва на вече реализирани сектори от пространството на варианти. Принципно новото винаги се намира в нереализираните сектори.

Но как да се настроиш на тях? Още не ни е дадено да знаем.

Когато търсенето на ново решение в реализираните сектори не дава резултат, подсъзнанието по някакъв случаен начин се прехвърля в нереализиран сектор. Подобни данни не са под формата на обикновените символни интерпретации, затова съзнанието ги възприема като смътна и неясна информация. Ако мозъкът успее да улови същността ѝ, се появяват озарение и ясно разбиране.

В механизма на работата на съзнанието и подсъзнанието има доста неясноти и противоречия. Няма да повдигаме тези проблеми, а ще разгледаме само отделни техни аспекти. За да не се объркаме в терминологията и семантиката, нека обозначим всичко, свързано със съзнанието, като разум, а с подсъзнанието - като душа.

Ако разумът разбираше всичко, което иска да сподели с него душата, човечеството щеше да получи пряк достъп до информационното поле. Трудно е да си представим до какви висоти щеше да достигне нашата цивилизация. Но разумът не само не умее да слуша, а и не иска.

Човешкото внимание постоянно е заето или с обекти от външния свят, или с вътрешни размишления и преживявания. Вътрешният монолог почти никога не спира и се намира под контрола на разума. А той не чува слабите сигнали на душата и авторитарно твърди своето. Когато разумът „мисли“, той оперира с категории, с които е означил свойствата на видимите обекти в реализираните сектори. С други думи, мисли с помощта на общоизвестни *означения* - символи, думи, понятия, схеми, правила и т.н. Опитва се всяка информация да подреди в чекмедженцата по подходящите белези.

На всичко в околния свят са дадени означения: небето е синьо, водата е мокра, птиците летят, тигрите са опасни, през зимата е студено и т.н. Ако информацията, получена от нереализиран сектор, още няма разумни означения, разумът я възприема като някакво непонятно знание. Когато някой успее да внесе нови означения за това знание или да го обясни в рамките на старите, се ражда откритие.

Винаги е безкрайно трудно да се подбере означение за принципно новото знание. Представете си човек, който за пръв път е чул музика. Тя също е информация във вид на звуци. Когато разумът получава такава информация, той знае, но не разбира. Все още си няма означения. Разбирането идва по-късно, когато човек много пъти е слушал музика и са му показали всички означения и обекти: музиканти, инструменти, ноти, песни. Но когато разумът за пръв път е чул музика, за него това е било съвсем реално знание и същевременно непостижима тайна.

Опитайте се да обясните на малкото дете определението: „Млякото е бяло“. То едва започва да използва абстрактни категории, ето защо ще ви зададе куп въпроси. Какво е

мляко - разбира. А какво значи бяло? Това е цвят. А какво е цвят? Това е свойство на предметите. А какво е свойство? А предмет? И така до безкрайност.

По-лесно е да не обяснявате, а да му покажете предмети с различни цветове. Тогава разумът на детето ще означаи това, с което се различават предметите, като абстрактната категория цвят. По този начин той дава определения и означения на всичко, което го заобикаля, а сетне мисли, използвайки тези определения. За разлика от разума душата не използва означения. Как тя може да му обясни, че „млякото е бяло“?

Откакто разумът е започнал да мисли чрез абстрактни категории, връзката между него и душата постепенно е атрофирала. Душата не използва тези категории. Тя не мисли и не говори, а чувства или знае. Не може да изрази с думи или символи онова, което знае. Затова разумът не може да се разбере с душата. Да предположим, че душата се е настроила на нереализиран сектор и е узнала нещо, което още го няма в материалния свят. Как ще съобщи тази информация на разума?

На всичкото отгоре разумът непрекъснато е зает със своето дърдорене. Той смята, че всичко може да се обясни разумно и постоянно контролира цялата информация. От душата идват само смътни сигнали, които той не винаги може да определи със своите категории. Неясните чувства и знания на душата потъват в гръмогласните мисли. Когато контролът на разума отслабне, към съзнанието си пробиват път интуитивните чувства и знания.

Това се проявява като смътно предчувствие, наричано още вътрешен глас. Разумът се разсейва и в този момент вие усещате чувствата или знанията на душата. Точно това е *шепотът на утринните звезди* - глас без думи, размисъл без мисли, звук без сила. Разбирате нещичко, но смътно. Не мислите, а чувствате интуитивно. Всеки в известен момент е изпитал какво значи интуицията. Например чувствате, че сега някой ще дойде или нещо ще се случи, или *просто знаете за нещо без обяснения*.

Разумът непрекъснато е зает с генериране на мисли. Гласът на душата буквално е заглушен от този мисловен миш-маш, затова интуитивните знания са труднодостъпни. Ако спрем пороя от мисли и просто съзерцаваме пустотата, ще чуем шепота на утринните звезди - вътрешния ни глас без думи. Душата може да намери отговор на много въпроси, щом се вслушае в гласа ѝ.

Да я научим целенасочено да се настройва на нереализираните сектори, а разума да принудим да чува онова, което душата иска да каже, е много трудно. Хайде да започнем с нещо дребно. Душата има две достатъчно ясни чувства - душевен комфорт и дискомфорт. Разумът има означения за тях: „добре ми е“ и „зле ми е“, „уверен съм“ и „тревожа се“, „харесва ми“ и „не ми харесва“.

На всяка крачка в живота си се налага да вземаме решения - да правим едно или друго. Материалната реализация се премества в пространството на варианти, вследствие на което се получава това, което наричаме свой живот. В зависимост от нашите мисли и действия се реализират едни или други сектори. Душата има достъп до информационното поле. По някакъв начин тя вижда онова, което се намира напред, в още нереализираните, но приближаващи към нас сектори. Ако се е настроила на още нереализиран сектор, тя знае какво я очаква там - приятно или неприятно. Тези нейни чувства разумът възприема като смътни усещания за душевен комфорт или дискомфорт.

Душата много често знае какво я очаква. И със слабичкия си глас се опитва да го каже на разума. Но той почти не я чува или не обръща внимание на смътните предчувствия. Разумът е завладян от махалата, твърде зает е с проблеми и е убеден, че действията му са разумни. Той взема волеви решения, ръководейки се от логиката и здравия смисъл. Добре известно е обаче, че разумните разсъждения изобщо не гарантират правилното решение. За разлика от разума душата не мисли - тя чувства и знае, затова не греша. Колко често хората със закъснение се тюкват: „Знаех си, че нищо хубаво няма да излезе от това!“

Задачата е да се научим да разпознаваме какво казва душата на разума в момента на вземане на решения. Това не е толкова трудно да се направи. Необходимо е само да наредим на своя Надзирател да обръща внимание на комфортното състояние на душата. Например

вземате някакво решение. Разумът ви изцяло е завладян от махалото или е погълнат от решението на задачата. За да чуete шепота на утринните звезди, достатъчно е просто навреме *да си спомните*, че трябва да обърнете внимание на душевното си състояние. Това е толкова тривиално, че дори не е интересно. Но е така. Проблемът е единствено в това - *да обърнете внимание* на чувствата си. Хората са по-склонни да се доверяват на разумните доводи, отколкото на чувствата си. Ето затова хората са се отучили да обръщат внимание на душевния си комфорт.

Ето например вие разигравате в ума си един вариант на дадено решение. В този момент разумът се ръководи не от чувствата, а от здравия смисъл. Изобщо не е склонен да възприема никакви чувства. Ако сте успели *да си спомните*, обърнете внимание какво *чувствате*. Нещо ви кара да сте нащрек, тревожи ви, внушава ви опасения или не ви харесва? Ето че сте взели решение. Заповядайте на разума си да млъкне за момент и се запитайте: „Добре ли се чувствам или зле?“ Сетне отидете на друг вариант на решението и пак се запитайте: „Добре ли се чувствам или зле?“

Ако не се появи точно определено усещане, значи разумът ви все още не чува добре. Нека вашият Надзирател по-често ви кара да обръщате внимание на състоянието на вашия душевен комфорт. Но може би самият отговор на въпроса ви не е точно определен. В такъв случай не бива да се разчита на толкова неопределени данни. Остава ви да действате така, както ви подсказва разумът, или да опростите въпроса.

Ако сте успели да получите точен отговор „Да, добре ми е“ или „Не, не ми е добре“, значи сте чули шепота на утринните звезди. Сега вече знаете отговора. Това не означава, че постъпвате съобразно с повелите на душата. Не винаги сме свободни да постъпваме така, както искаме. Но поне ще знаете какво можете да очаквате в нереализирания сектор.

МОЛИТЕЛЯТ, ОБИДЕНИЯТ И БОРЕЦЪТ

Има две крайности на поведение в житейските ситуации: да плуваш по течението като хартиено корабче или да гребеш срещу течението и упорито да държиш на своето.

Ако човек бездейства, не проявява инициатива, не се стреми към нищо, а просто съществува, тогава животът го управлява. В такъв случай става марионетка на махалата и те командват съдбата му по свое усмотрение. Заемайки подобна позиция, човек се отказва да избира съдбата си. Изборът му е, че тя е предрешена: „Каквото има да става - ще стане“.

Съгласявайки се с това твърдение, той потвърждава, че от съдбата си не можеш да избягаш. И е напълно прав, защото в пространството на варианти има и такъв вариант. След подобен избор на човек му остава само безпомощно да се оплаква от съдбата си и да се уповава на висшите сили.

Предавайки съдбата си в чужди ръце, той върви през живота по два пътя. По първия човек може да се примири и *да моли* подаяние за живота си, обръщайки се или към махалата, или към някакви висши сили. Махалата принуждават Молителя да работи и той цял живот превива гръб, получавайки насреща скромни средства за съществуване. Молителят наивно призовава висшите сили, но те хич не му обръщат внимание.

Той сменя от себе си отговорността за своята съдба: „Всичко е по Божията воля“. А щом е тъй, просто трябва добре да се помолиш и Бог е милостив, ще ти даде. „Планини и долини! Реки и морета! О, небе! О, земя! Прекланям се пред вашето могъщество! Преизпълнен съм с вяра и благоговение. Вярвам, че ще ми помогнете да си купя сутрешния вестник!“

Какво, твърде опошлено ли ви се струва? Ни най-малко, защото за могъщите висши сили и сутрешният вестник, и дворецът са без разлика, всичко е възможно. Значи, лошо си се молил! Ами продължавай!

Има един виц. Лежи си един мъж на дивана и се моли: „Господи, помогни ми да забогатя. Ти нали всичко можеш! Вярвам в твоето могъщество! Разчитам на твоето милосърдие!“ А Господ отегчено му отвръща: „Поне да си беше купил билет от лотарията!“ Много удобна позиция - да снемеш от себе си отговорността и същевременно да се мяташ във вътрешната си важност. Каква е тя тук? Човекът си е въобразил, че е толкова важен, та Бог в

своето все-могъщество и милосърдие ще се грижи за неговото благополучие. Господ и така му е дал твърде много - свобода на избора, а заради своята инфантилност човек не ще да приеме този дар и вечно е недоволен.

Инфантилността намира оправдание в това, че по пътя към целта са се наредили множество препятствия. На човек вечно нещо му пречи. Да, пречат му - равновесните сили и махалата, възникнали като следствие от създадените от самия него излишни потенциали на важността. Получава се като в детската игра: „Гъски, гъски!“ „Га-га-га!“ „Искате ли храна?“ „Да-да-да!“ „Ами вървете си у дома!“ „Не можем! Злият вълк не ни дава да се приберем!“

Ако на човек не му се нрави ролята на Молител, може да си избере втория път - да приеме ролята на Обидения, т.е. да изразява недоволство и да претендира за това, което *уж му се полага*. Обиденият вреди още повече на съдбата си със своите претенции. Като пример ще приведем още една алегория. Човек посещава картинна галерия, където не му харесва експозицията и той смята, че е в правото си да изрази недоволство. Започва да тропа с крака, да заплашва, да изисква, дори да чупи всичко наоколо. Естествено следва наказание. Той още повече се обижда и продължава активно да негодува: „Те би трябвало да излязат от кожата си, за да ми утолят!“ Не му идва наум, че е само гостенин в този свят.

От гледна точка на трансърфинга и единият, и другият път изглеждат нелепо. Трансърфингът предлага съвършено друг път: *не се моли и не изисквай, а отиди и си вземи*.

Какво ново има тук? Нали точно така постъпва човекът, който е направил друг избор: съдбата ми е в моите ръце. Той започва да се бори със света за място под слънцето. Заел твърда позиция, човек влиза във война с махалата, конкурира се, работи с колена и лакти. Изобщо целият живот е непрекъсната борба за съществуване. Човекът е избрал борбата - и този вариант съществува в пространството.

Ние с вас вече знаем, че както смириенето, така и недоволството ни поставят в зависимост от махалата. Спомнете си за потенциалите на важността и всичко ще ви стане ясно. Молителят създава потенциал на вината си и доброволно се предава в ръцете на манипулаторите. Обиденият създава потенциал на недоволство, обръща срещу себе си равновесните сили и активно руши съдбата си.

Борецът заема по-продуктивна позиция, но животът му е труден и отнема много сили. Колкото и да се съпротивява, човек само по-здраво се оплита в паяжината. Струва му се, че се бори за съдбата си, а всъщност напразно изразходва енергията си. Понякога печели победа, но на каква цена! Победата му се огласява пред всички и те за пореден път се убеждават, че лаврите на победителя не се постигат лесно. Така се създава и се затвърждава общественото мнение: за да се постигне нещо, е необходимо упорито да се трудиш или смело да се сражаваш.

Общественото мнение фактически се формира от махалата. Потенциалите на важността са хранилки за тях. Целта е труднодостъпна - външна важност. Тя може да бъде постигната само от личност, която притежава изключителни качества - вътрешна важност. По пътя към целта на човек му смъкват кожата. Дори може би ще му позволят да стигне до финала. И той ще бъде много доволен, но няма да разбере, че е изразходвал енергията си не за самата цел, а да си избере махала.

Получава се горе-долу следната картина.

Човек трябва да стигне до целта си, преминавайки през тълпа просяци. Те крещат един през друг, изпречват му се, хващат го за ръцете. Човекът се опитва да се оправдава, да се извинява, да им дава пари, да се блъска, да си проправя път, да се бие. Най-сетне с голяма мъка стига целта си. Енергията, изразходвана за истинското ѝ постигане, представлява едва малка част, и то отива само да си движи краката. Останалата огромна част е била изразходвана за борба с нахалните просяци.

Като разкъса паяжината на махалата, човек получава свобода. Просяците ще го оставят на мира и ще се лепнат за други. Както си спомняте, за да се освободите от махалата, е необходимо да се откажете от вътрешната и външната важност. Ако го направите, пречките по пътя към целта ви просто ще се стопят. Тогава ще бъдете в състояние *не да молите, не да*

изисквате и не да се борите, а просто да отидете и да си вземете.

Сега възниква въпросът: как да се разбира фразата „да отидеш и да си вземеш“ и какво трябва да се направи за това? Цялата останала част от книгата е посветена на отговора на този въпрос и скоро ще го узнаете. Досега обрисовахме само общата стратегия за избиране на съдбата си. Ролите на Молител, Обиден и Борец не ни харесват. Как мислите, каква роля отрежда транссърфингът на господаря на своята съдба в играта с името живот? Това ви е за домашно.

А сега ще разгледаме тактиката на поведение в различни житейски ситуации.

ДВИЖЕНИЕ ПО ТЕЧЕНИЕТО

Молителят и Обиденият безволно плуват по течението. Борецът, напротив, се мъчи да се бори с него. Разбира се, не съществуват такъв вид хора в чист вид. Всеки от време на време играе едната или другата роля в по-голяма или по-малка степен. Но по този начин човек действа крайно неефективно. Ако обаче не бива нито да се борим, нито да плуваме по течението - какво ни остава?

По-горе показахме как разумът авторитарно диктува своята воля, основана на здравия смисъл. Мнозина разсъждават много трезво и същевременно не могат да се справят с проблемите си. Нима има полза от подобен здрав смисъл? Разумът не може да гарантира сигурно решение.

Струва му се, че мисли трезво, а всъщност се лута от махало на махало. Не може и дума да става за никаква свобода на придвижването, докато човек играе ролята на Молител, Обиден или Борец. Дори Борецът не притежава по-голяма свобода на волеизявата си от хартиеното корабче.

Как се движи по течението на живота Борецът? Махалата го провокират да се бори и той гребе срещу течението, без да разбира, че е по-лесно и по-изгодно да го *използва*. Разумът е завладян от махалата, но Борецът е настроен решително и вземайки волеви решения, с всички сили пляска с ръце, вместо да прави спокойни и плавни движения.

А сега си представете, че не се съпротивлявате на течението и не предизвиквате излишни завихрения, но и не плувате безволно, като хартиено корабче. Вие осъзнато се движите заедно с него, забелязвате плитчините, пречките, опасните участъци и с плавни движения спазвате избраната посока. Вие държите руля.

Може ли изобщо да се разглежда животът като течение? И защо не бива нито да се плува безволно, нито да му се съпротивяваш? От една страна, информацията стои стационарно, като матрица в пространството на варианти. Но същевременно структурата на информацията е организирана във веригите на причинно-следствените връзки. Те създават *течението на вариантите*. За това течение ще стане дума.

Главната причина, поради която не бива активно да му се съпротивлявате, е, защото по този начин безполезно или в собствена вреда губите огромна енергия. Но може ли човек да бъде сигурен в течението на варианти? Та то би могло да ви отнесе не само в спокойна лагуна, а и във водопад. Точно за да избегнете неприятности, трябва с плавни действия да коригирате движението си. Разбира се, отначало е необходимо да се избере общата посока на това течение. Посоката се определя от избраната цел и начина на постигането и. След като посоката е избрана, трябва максимално да се доверите на течението и да не допускате резки движения.

Всеки приблизително си представя общата посока на своето течение. Например сега съм ученик, после ще си намеря работа, ще създам семейство, ще се изкачвам по служебната стълбица, ще си построя дом и т.н. Мнозина извършват маса грешки по своя път и съжालяват, оглеждайки се назад. Но вече нищо не можеш да поправиш, всичко е свършено. Течението се е отклонило от желаната цел. Здравомислещият разум не те спасява. Остава само да съжालяваш, че „ако знаех къде ще падна, щях да си постеля розока“.

Всеки иска да знае какво го очаква там, след завоя. Не всички прибегват до врачки и астролози, но мнозина се интересуват, макар и от любопитство. Оптимистичната астрологична прогноза или предсказание запалва искрица надежда. А пък на неудобните

прогнози можеш да не обръщаш внимание.

Моделът на трансърфинга не противоречи на астрологията. Прогнозите имат реална основа - пространството на варианти. Астрологията съществува не само защото хората любопитстват да погледнат в бъдещето си. Ако процентът на попаденията беше твърде нисък, никой нямаше да разчита на ефимерните предсказания. Но съществуването на течението на варианти действително позволява, опирайки се на определени закономерности, да се надникне в нереализираните сектори на пространството.

Друг въпрос е, че астрологичните изчисления, разбира се, не могат да гарантират стопроцентова точност, също както и ясновидството.

Всеки сам решава доколко да разчита на предсказанията и астропрогнозите. С цялото си уважение ще оставим тази тема настрана и ще видим какво полезно може да се извлече от знанието за съществуването на течение на варианти. Главният въпрос е до каква степен можем да се оставим на течението, ако основната посока е избрана правилно, и защо изобщо трябва да му се оставяме?

Както показахме по-горе, разумът постоянно се намира под натиска на изкуствено създадената важност, затова не може да приема ефикасни решения. Всъщност вътрешната и външната важност са главният източник на проблемите. Действието на равновесните сили се проявява като прагове и водовъртежи по течението. Ако отхвърлим важността, течението ще стане по-спокойно. Въпросът, дали да се оставим на това течение, също е въпрос за важността. Външната важност принуждава разума да търси сложни решения за прости проблеми. Вътрешната важност убеждава разума, че е здравомислещ и взема единственото за него правилно решение.

Ако отхвърлим важността, разумът ще въздъхне свободно, защото ще се освободи от влиянието на махалата и от натиска на изкуствено създадените проблеми. Ще взема по-обективни и адекватни решения. Но цялата прелест е, че освободен от важността, разумът няма да има нужда от мощен интелект. Естествено за решаване на всекидневните задачи ще са необходими и логично мислене, и знания, и аналитичен апарат. Но за всичко това ще отива много по-малко енергия. Съществуването на течение на варианти е разкошен подарък за разума, от който той почти не се ползва.

Течението на варианти съдържа решенията на всички проблеми. Пък и повечето от тях са изкуствено създадени от самия разум. Неспokoйният ум непрекъснато е подложен на тласъците на махалата и се наема да решава всички проблеми, опитвайки се да държи ситуацията под контрол. Волевите му решения в повечето случаи са безсмислени пляскания с ръце по водата. Почти всички проблеми и особено дребните се решават от само себе си, ако не пречим на течението на варианти.

Няма никакъв смисъл от мощен интелект, щом в пространството решението вече съществува. Ако не се оплетеш в някакъв лабиринт и не пречиш на течението на варианти, решението ще дойде само, и то най-оптималното. Защото оптималността е заложена в структурата на информационното поле.

Работата е там, че причинно-следствените връзки пораждаат отделни *потоци* в течението на варианти. Те са най-оптималният път за движението на причините и следствията. В пространството на варианти има всичко, но с най-голяма вероятност се реализират именно оптималните и с най-малък разход на енергия варианти. Природата не изразходва напразно енергия. Хората вървят с краката, а не с ушите си. Всички процеси се стремят да се развият по пътя на най-малкия разход на енергия.

Затова потоците на варианти са организирани по пътя на най-малкото съпротивление. Точно в тях се намират най-оптималните решения. Завладеният от махалата разум действа в техен интерес и постоянно се отклонява от потоците. С други думи, разумът се оплита в лабиринта, т.е. търси сложни решения на прости проблеми.

Всички тези разсъждения могат да ви се сторят излишно абстрактни. Но сами можете на практика да се убедите колко е реално съществуването на потоците. *Това наистина е разкошен подарък за разума.* Във всеки проблем е за-шифрован ключът към решаването му.

Първият е да се движите по пътя на най-малкото съпротивление.

Като правило хората търсят сложни решения, защото възприемат проблемите като препятствия, а както се полага, те се преодоляват с напъгане на силите. Необходимо е да си изработите навика и да избирате най-простия вариант за решаване на проблема.

На всички ни се налага или да се учим на нещо ново, или да вършим вече познати и привични неща. Въпрос: как да правим и едното, и другото по най-ефективния начин? Отговорът е толкова прост, че е трудно да се повярва в неговата функционалност: *съобразно с принципа за движение по течението трябва да се стараем да правим всичко по начин, който да е най-лек и най-прост.*

Най-оптималните варианти на всички действия са организирани в потоци. Те са съставени от вериги оптимални причинно-следствени връзки. Когато вземете решение да направите следващата стъпка във вашето действие, вие правите избор за следващото звено на веригата. Остава да се определи кое звено е елемент от потока.

Какво прави човек в подобни случаи? Той взема логично решение, което от гледна точка на здравия смисъл и на всекидневния опит изглежда най-правилното.

Разумът взема волево решение. Той смята, че е способен да пресметне и да обясни всичко. Но това не е така -самите вие можете да потвърдите колко пъти сте се усещали късно и сте си спомняли, че бихте могли да го направите другояче. И не защото сте разсеяни или умът ви не е достатъчно остър. Разумът не винаги може да избере оптималния вариант само защото веригите на потока не винаги съвпадат с неговите логически построения.

Колкото и да се мъчите, рядко успявате да изберете оптималния вариант за действията си единствено чрез логически заключения. По принцип разумът винаги е притиснат от стрес, грижи, депресия или повишена активност. С други думи, махалата постоянно дърпат конците, с които е закачен за тях. Ето защо той винаги действа с напрежение и форсира външния свят с челна атака.

За да изберете следващата верига от потока, трябва само да се освободите от конците на махалата и послушно да следвате този поток. Т.е. трябва да сте в равновесие и да не създавате излишни потенциали. А за да не ги създавате, е необходимо непрекъснато да следите равнището на важност.

Когато влезете в състояние на равновесие с околния свят, просто следвайте потока. Ще забележите множество знаци, които ще ви поведат. Превърнете се в страничен наблюдател на ситуацията, а не в неин участник. Не в роб или в господар, а просто в изпълнител. Наредете на Надзирателя си винаги, когато разумът ви се опитва да вземе „разумно“ волево решение, да ви смъмря. Отдайте се под аренда като изпълнител и наблюдавайте отстрани работата си. *Всичко става много по-просто, отколкото изглежда. Отдайте се на тази простота. До водопада ще ви доведе разумът, а не течението на варианти.*

Например искате да намерите в магазина нужната ви вещ. Но не знаете откъде точно. Разумът ви подсказва най-разумния, но сложен вариант. Обикаляте половината град и в крайна сметка откривате нужната ви вещ близо до дома си. Ако задачата не е била толкова важна, разумът нямаше да търси сложно решение.

Друг пример. Имате цял списък със задачи, но не знаете коя да свършите първа и коя втора. Не бива да мислите. Ако редът за вас няма принципно значение, просто си вършете работата. Движете се заедно с потока, освободете разума си от влиянието на махалата. Става дума не да се превърнете в безволно хартиено корабче, а да не пляскате с ръце по водата - достатъчно е да правите леки и прости за вас движения.

Няма да продължавам с примерите. Вие сами ще направите множество полезни и учудващи за вас открития, ако макар за един ден се опитате да се движите по течението. Винаги, когато ви е нужно да намерите някакво решение, се запитайте: кой е най-лесният път? Изберете най-простия път за търсене на решението.

Винаги, когато някой или нещо ви отвлича или ви отклонява от пътя, не бързайте активно да се противопоставите или да избягате. Пробвайте да се отдадете под аренда и

наблюдавайте какво ще стане.

Винаги, когато е необходимо да направите нещо, се попитайте: как това може да се направи най-лесно? Позволете на работата да се свърши така, както е най-лесно.

Винаги, когато ви предлагат нещо или ви доказват своята гледна точка, не бързайте да се отказвате и да спорите. Може би разумът ви не разбира изгодата си и не вижда алтернатива. Активизирайте Надзирателя.

Отначало наблюдавайте и едва след това действайте. Влезте в зрителната зала, не бързайте да установите контрол и позволете на играта да се развива доколкото може самостоятелно под ваше наблюдение. Не бива да пляскате с ръце по водата. Не пречете на живота си да се движи по течението и ще видите колко по-леко ви е станало.

ПЪТЕВОДНИТЕ ЗНАЦИ

Как да различим приближаващата плитчина или водопад от обикновен завой на потока? Да се ориентираме в околния свят ни помагат напълно осезаеми знаци. Светът постоянно ни ги предлага.

Най-известният и разпространен вид са поличбите, добри и лоши. Ако си видял дъга, това е добър знак. Премине ли ти черна котка път, очаквай беда. Така е прието да се смята. Общоприетите поличби са се формирали вследствие на многократни наблюдения и съпоставки. Щом процентът на сбъждане на поличбата е достатъчно висок, се проявява закономерност, която става достояние на общественото мнение, тъй като хората постоянно си разказват за странни явления.

Но поличбите далеч не винаги се сбъдват. Защо е така?

Какво става, когато човек е забравил нещо и му се налага да се върне? Той си мисли: да се върна е лош знак. Може и да не вярва в поличби, но установилият се обществен стереотип хвърля сянка в подсъзнанието му. В мислите му се заражда очакването за някаква неприятност. Или не, мисли си човек, няма да се върна. Но това също не помага, защото равномерното течение вече е нарушено и човекът в някаква степен е изваден от равновесие.

Очакването за беда внася своите корективи в параметрите на мисленото излъчване и човек се пренася на съответните жизнени линии. Той получава това, от което се страхува. Сам е допуснал подобна възможност в своя сценарий. Именно затова вероятността за сбъждане на поличбата нараства.

Както виждате, общоприетата поличба сама по себе си не представлява закон или дори закономерност. Защо точно черната котка *за всички* е стандартен лош знак? Или откъде накъде тя може да окаже някакво влияние върху нашия живот?

Не тя оказва влияние, а вашето отношение към поличбата. Ако вярвате в поличби, те ще участват във формирането на събитията от вашия живот. Щом не вярвате, но се съмнявате, влиянието им ще отслабне, ала все пак ще остане. Ако не вярвате и не им обръщате внимание, те няма да оказват върху живота ви никакво влияние. Всичко е много просто: *получавате онова, което допускате в сценария на вашия живот.*

Който смята поличбите за предразсъдъци, няма в слоя на своя свят никакви признаци за сбъждането им. Поличбите действат в слоевете на чуждите животи, защото онези хора намират за себе си потвърждение, а нашият невярващ - не. Щом поличбите сами по себе си не оказват влияние, тогава за какви пътеводни знаци става дума? Черната котка не може да окаже влияние, но тя е знак, предупреждаващ за събития, които ще се случат по течението на вариантите. Въпросът е кои знаци да смятаме за пътеводни? Нали ако си поставим за цел да наблюдаваме, във всичко ставащо наоколо можем непрекъснато да откриваме знаци. Как обаче да ги интерпретираме?

Сега няма да се занимаваме с интерпретацията им. Това е неблагоприятно занимание, твърде несигурно и непонятно. Единственото, което може да се направи, е да се приеме знакът за сведение, да се засили бдителността на Надзирателя и да бъдем по-внимателни.

Пътеводни знаци са онези, които показват възможен завой в течението на вариантите. С други думи, знакът е предвестник на събитие, което ще внесе твърде осезателно изменение в

равномерното течение на живота. Ако очаквате някакъв поврат, макар и незначителен, тогава може да се появи знак и да ви сигнализира. Предстои ли ви поврат, който не очаквате, също може да се появи някакъв характерен знак. Какво значи характерен?

Работата е там, че когато течението на варианти прави завой, вие преминавате върху друга жизнена линия. Напомням, че линията е повече или по-малко еднородна по качество на живота. Потокът в течението на варианти може да пресича различни линии. Те се отличават по своите параметри. Промените могат да бъдат незначителни, но все пак разликата се усеща. Точно тази качествена разлика забелязвате, съзнателно или несъзнателно - сякаш нещо не е така, както е било преди минута.

И така, пътеводните знаци се появяват само тогава, когато започва преминаване върху други жизнени линии. Може би няма да обърнете внимание на отделно явление. Например чувате гарван да грачи, но това не ви притеснява, не сте почувствали качествена разлика, значи все още се намирате на предишната линия. Но ако сте обърнали внимание на това явление, усетили сте нещо необичайно в него, то може да бъде знак.

Знакът се отличава от обикновеното явление по това, че винаги сигнализира за започващо преминаване върху съществено различна жизнена линия. Обикновено ви поставят нащрек явления, станали веднага след преминаването върху друга линия. Защото линиите се различават качествено. Отликите могат да са с различен характер, понякога неподдаващ се на ясно обяснение — *усещане, че сякаш нещо не е както трябва*. Когато преходът е станал, интуитивно го чувстваме, понякога забелязвайки явните изменения като знаци. Сякаш с крайчеца на очите си виждаме или подозираме, че се е появило нещо ново в течението. Знаците са като указателни табели, те ни казват: нещо се е променило, нещо става.

Явлението върху текущата жизнена линия по правило не ни поставя нащрек. То е със същото качество, както и другите явления върху дадената линия. Макар че ако човек игнорира всичко, което става около него, няма да забележи и явните знаци. Преминаването върху съществено различаваща се линия обикновено става на етапи, през междинни линии. Върху тях знаците могат да се появяват като предупреждения с различна степен на сериозност. Понякога човек игнорира първото предупреждение. Преминаването продължава, следва второ предупреждение, сетне трето и ако и след това той не спре, става това, което трябва да стане на финала.

Както вече бе казано, много сложно е да се интерпретират знаците еднозначно. Не можем да бъдем уверени дори дали явлението, привлякло вниманието ни, е знак. Можем само да приемем за сведение онова, което светът иска да ни съобщи. Интересуват ни преди всичко предстоящите плитчини и прагове. Понякога ни се иска да получим макар и намек какво ни очаква занапред.

В повечето случаи въпросът може да се формулира така, че да се получи двуполярен отговор - да или не. Например: ще стане или не, ще успее или не, ще мога или не. добре ли е или зле, опасно ли е или не и т.н. *Необходимо е интерпретацията на знака да се ограничи само до намек за версия на отговор от типа на „ положително ” или „ отрицателно ”*. На по-голяма точност не бива да се разчита.

Знакът крие в себе си намек за качеството на бъдещия поврат. Ако той се асоциира с неприятни усещания, внушава опасение, недоверие, неприятно учудване, безпокойство или дискомфорт, значи сигнализира за негативен поврат на събитията. Ако усещанията са нееднозначни, тогава няма смисъл да се интерпретира знакът - оценката няма да е сигурна. При всички случаи не бива да се тревожите особено и да придавате голямо значение на това. Но щом сте обърнали внимание на знака, не си струва да го пренебрегвате. Може би той ви предупреждава, че трябва да бъдете внимателни или да промените поведението си, или навреме да спрете, или да изберете друга насока за действията си.

Знаците могат да имат най-разнообразна форма. Изискването е само едно: да се различава значението им - негативно или позитивно. Например бързам за някъде, а пътя ми препречва бабичка с патерица и не успявам да я заобиколя, колкото и да се мъча. Какво означава този знак? Най-вероятно, че ще закъснея. Или автобусът ми, който обикновено се

влачи едва-едва, днес, кой знае защо, лети като откачен. Изглежда някъде съм се увлякъл и следва да бъда по-внимателен. Или замисленото от мен никак не върви, появяват се непреодолими пречки, работата куца. Може би съм избрал задънена улица и изобщо не бива да вървя по този път?

Главното качество на знаците е, че са в състояние навреме да ви събудят от съня наяве и да ви дадат да разберете, че вероятно действате в интерес на деструктивните махала и в своя вреда. Човек често върши съдбовни грешки под зомбиращата наркоза на махалото и едва по-късно си спомня, че не си е давал сметка за действията си, не е бил бдителен. При такива случаи интерпретирането като предупреждение на дори безобидни знаци няма да е излишно. Вниманието и осъзнатият, трезв поглед върху ставащото никога не пречат. Главното е бдителността да не прерасне в безпокойство и мнителност. Трябва да се грижите, без да се тревожите. Като се отдадете под аренда, да действате безупречно.

Колкото и странно да е, най-ясните и отчетливи пътеводни знаци са изпуснати сякаш случайно фрази, изречени спонтанно, без да са обмислени предварително. Ако съзнателно се опитват да ви натрапят мнението си, можете да го пропуснете покрай ушите си. Но изпуснатата ли е спонтанна фраза, която представлява препоръка да се направи нещо или как да се постъпи, отнесете се много сериозно.

Спонтанни са фразите, произнесени без предварително обмисляне. Спомнете си как отговаряте на нечия реплика машинално, без да размисляте. Сякаш отговорът вече съществува някъде в дълбините на съзнанието ви и се изплъзва от устата ви, без да премине през аналитичния апарат на разума.

По подобен начин се изричат разсеяни фрази, когато разумът или дреме, или е зает с нещо друго. Когато разумът дреме, говори душата, а тъкмо тя се обръща направо към информационното поле.

Например ви подхвърлят: „Сложи си шалче, ще се простудиш.“ Сто на сто ако не послушате, сетне ще съжालявате. Или сте загрижен за някакъв проблем, а някой пътъм подхвърля незначителен съвет. Не бързайте да махнете с ръка и се вслушайте. Или сте убеден в своята правота, а някой между другото ви показва, че не е така. Не се инатете и се огледайте, не пляскайте с ръце по водата.

Душевният дискомфорт също е ясен знак, само че обикновено не му обръщат внимание. Ако е необходимо да вземете решение, никой по-добре от душата ви не знае как да се направи по-добре.

Често е много трудно да се разбере какво точно ви подсказва душата. Но както показвахме по-горе, може напълно еднозначно да се определи дали ѝ харесва решението на разума или не. Например ви е необходимо да вземете решение. Спрете и се вслушайте в шепота на утринните звезди. А ако разумът ви вече е взел решение и вие със закъснение сте си спомнили за шепота на утринните звезди, постарайте се да възстановите в паметта си какви чувства сте изпитвали тогава. Например да ги охарактеризирате като „добре ми е“ или „не ми е добре“.

Ако сте взели решението с неохота или сте били потиснати, тогава сто на сто е „не ми е добре“. В този случай ако можете да промените решението си, смело го променете.

Не е трудно да се определи състоянието на душевен комфорт. Трудно е навреме *да си спомните*, -че е необходимо да се вслушате в чувствата си, защото разумът разсъждава авторитарно и не слуша никого освен себе си. Гръмогласният грохот на здравия смисъл не само заглушава шепота на душата. Разумът винаги и по всякакъв начин се мъчи да обосновава и да доказва правотата си.

Ето вие сте изправен през избора „да“ или „не“. Душата се опитва плахо да възрази: „не“. Разумът си дава сметка, че душата казва „не“, но се преструва, че не чува и убедително обосновава, опирайки се на „здравия смисъл“, своето „да“.

Като прочетете тези редове, сложете ги на отделна полица в своята памет и следващия път, когато вземате решение, си ги спомнете. Ще се убедите, че всичко става точно така.

Предлагам ви добре да запомните простия и сигурен алгоритъм за определяне на

душевното „не“: ако ви се налага да се убеждавате и да се уговаряте, за да кажете „да“, значи душата ви казва „не“. Запомнете: когато душата ви казва „да“, няма да има нужда да се убеждавате.

Необходимо е непрекъснато да наблюдавате какви знаци ви предлага околният свят. Но не бива да се мъчите да ги виждате навсякъде. „Птиците летят високо. Какво ли предвещава това?“ Ами не се боят от височината, затова си летят. Необходимо е само знаците да се приемат за сведение и да се помни, че могат да бъдат пътеводни. Щом го забравите, веднага ви обсебват махалата и можете да станете жертва на обстоятелствата.

Особено прецизно трябва да проверявате желанията и постъпките, които могат да променят съдбата ви из основи. Ако желанието ви предизвиква известен дискомфорт и имате възможност да се откажете от него - откажете се. То извира не от душата, а от разума. Желанията на разума винаги са натрапени от махалата.

Същото се отнася и за постъпките. Ако игнорирате душевния дискомфорт, в повечето случаи няма да се случи нищо страшно, но понякога ще се наложи и да съжалявате. Ето защо по-добре по възможност да се откажете от желания и постъпки, които предизвикват дискомфорт, съмнения, опасения и чувство на вина. Това много ще улесни живота ви и ще ви отърве от множество проблеми.

Наистина има едно „но“. Ако вследствие на погрешни постъпки се е образувал възел от проблеми, принципът на отказване не винаги ще е уместен. В някои случаи ще ви се наложи да правите „дискомфортни“ неща, например да изричате лъжи или да отивате на работа, която мразите. Но щом възелът бъде развързан, можете смело да използвате принципа на отказване.

Това е всичко, което може да се разкаже за пътеводните знаци в рамките на модела на транссърфинга. Само вие можете да забележите и да интерпретирате своите знаци. Не е нужно да ви уча как да го направите. Сами ще разберете, ако наблюдавате себе си и околния свят. Но не е нужно да придавате излишно важно значение на недостатъчно ясните знаци и да включвате негативните интерпретации в сценариите на вашия живот. За да не заседнете на плитчина и да не налетите на прагове, достатъчно е просто да не създавате излишни потенциали. Тук можете да минете и без знаци. Все пак не ни е дадено ясно да разбираме значението им.

Единственият знак, на който трябва да обърнете особено внимание, е състоянието на душевен комфорт, когато вземате решения. Наистина си струва да се вслушате в шепота на утринните звезди.

ДА СЕ ОСВОБОДИШ ОТ СИТУАЦИЯТА

Съществуването на потоци в течението на варианти освобождава разума от два непосилни товара: необходимостта рационално да решава проблемите и постоянно да контролира ситуацията. Разбира се, ако си позволи да се освободи. За да го стори, му е необходимо повече или по-малко рационално обяснение. Както забелязахте, в тази книга има много ирационални неща, които не се съгласуват с позицията на здравия разум. И макар целта на транссърфинга да не е обясняване на строежа на околния свят, така или иначе непрекъснато ми се налага да обяснявам тези шокиращи разума въпроси.

И как иначе? Много трудно е да се разпука монолитът на здравия смисъл. Разумът не е свикнал да приема всичко на вяра. Той иска обосноваване и доказателства. Вие самите ще си набавите доказателствата, ако проверите принципите на транссърфинга на практика. Аз мога да ви предоставя само известно обосноваване, за да успокоя недоверчивия разум. В противен случай не само няма да проверите принципите, а и изобщо няма да четете по-нататък. А това е само началото. По-нататък ви чакат множество удивителни открития.

Двата товара, за които споменахме по-горе, са наложени на разума още от детството ни. Постоянно ни учеха: „Мисли с главата си! Даваш ли си сметка какво правиш? Обясни ми защо постъпваш така? Учи си уроците, само с ум можеш да постигнеш нещо в живота. Ама че си глупав! Ще разсъждаваш ли или не?“

Възпитателите и обстоятелствата са моделирали от разума „войник“, готов във всеки

момент да намери обяснение, да отговори на поставения въпрос, да прецени ситуацията, да вземе решение, да контролира ставашото. Разумът е приучен да действа целесъобразно от гледна точка на здравия смисъл.

Само да не си помислите, че толкова съм се самозабравил, та съм готов изобщо да изхвърля здравия смисъл. Напротив, той е минимално необходимият комплекс от правила как да се държиш в околния свят, за да оцелееш. Само че грешката на разума е, че следва този кодекс буквално и праволинейно. Той така е зациклил на тема здрав смисъл, че не може да се огледа и да види кое не се съгласува с тези правила.

А в света има твърде много неща, които се разминават със здравия смисъл. Потвърждение за това е неспособността на разума да обясни всичко и да предпази човека от проблеми и неприятности. От тази ситуация има един много прост изход: да се довериш на потоците в течението на варианти. Обосноваването е също много просто: тъкмо в потоците е заложено онова, което търси разумът - целесъобразността. Както знаете, потоците се движат по пътя на най-малкото съпротивление. Разумът се стреми да разсъждава здраво и логично, опирайки се на причинно-следствените връзки. Но неговото несъвършенство не му позволява безпогрешно да се ориентира в околния свят и да открива единствено правилните решения.

А природата е съвършена, затова в потоците има повече целесъобразност и логика, отколкото и в най-мъдрите разсъждения. И колкото и да е убеден разумът, че мисли трезво, все едно ще греши. Впрочем при всички случаи той ще прави грешки, но много по-малко, ако намали старанието си и по възможност позволи на проблемите да се решават без неговата активна намеса.

Това се нарича *да се освободиш от ситуацията*. С други думи, необходимо е да се отслаби хватката, да се намали контролът, да не се пречи на течението, да се даде повече свобода на околния свят.

Вече знаете, че да се прилага натиск върху света е не само безполезно, но и вредно. Като не се съгласява с течението, разумът създава излишни потенциали. Транссьорфингът предлага съвсем друг път. Първо, пречките си ги създаваме ние самите, като нагнетяваме излишни потенциали. Ако намалим важността, пречките ще изчезнат сами. Второ, ако препятствието не се поддава, не бива да се борим с него, а да го заобиколим. За това ще ни помогнат пътеводните знаци.

Бедата на разума е и там, че е склонен да възприема събитията, непобиращи се в сценария му, като препятствия. Обикновено той планира и пресмята всичко, но ако се случи нещо непредвидено, започва да се бори активно с него, за да нагласи събитията според своя сценарий. Вследствие на това ситуацията още повече се влошава.

Разбира се, разумът не е в състояние идеално да планира събитията. Точно тук трябва да се даде повече свобода на течението. То няма интерес да разруши съдбата ви. Това също не е целесъобразно. Съдбата руши разумът със своите неразумни действия.

Целесъобразност от гледна точка на разума е, когато всичко става по запланувания сценарий. Онова, което не се съгласува, се възприема като нежелан проблем. А той трябва да се решава и разумът усърдно се заема с него, пораждайки нови проблеми. По този начин сам натрупва по пътя си множество пречки.

Помислете си: кога хората са щастливи, изпитват удовлетворение и са доволни от себе си?

Когато всичко върви по план.

Всяко отклонение от сценария се възприема като неуспех. Вътрешната важност не позволява на разума да приеме подобна възможност. Той мисли: „Нали всичко планирах и пресметнах предварително? Аз най-добре зная кое е хубаво и кое лошо за мен. Аз съм разумен.“ Животът често поднася на хората подаръци, които те приемат неохотно, защото не са ги планирали. „Не исках такава играчка!“ Реалността е такава, че рядко получаваме заплануваните от нас играчки, затова винаги сме си мрачни и недоволни. А сега да си представим колко по-радостен ще стане животът, ако разумът намали своята важност и

признае правото на отклоненията в сценария да съществуват!

Всеки сам може да регулира равнището на своето щастие. За повечето хора долната му линия е доста завишена, затова не се смятат за щастливи. Не ви призовавам да се задоволявате с онова, което имате. Съмнителното твърдение „Ако искаш да бъдеш щастлив - бъди такъв" не важи за транссърфинга. Ще си получите играчката, но за това ще поговорим по-късно. Сега става дума как да се избегнат неприятностите и да се намали броят на проблемите.

Точно нежеланието на разума да приеме отклонения в сценария си не му позволява да се възползва от готовите решения в потока на течението на варианти. Маниакалната му склонност да държи всичко под контрол превръща живота в непрекъсната борба с течението. Ами че нали той не може да позволи течението да се движи, без да се подчинява на волята му? Ето че стигнахме до основната му грешка. *Разумът не се стреми да управлява своето движение по течението, а самото течение.* Това е една от главните причини за възникването на всички проблеми и неприятности.

Целесъобразният поток, движещ се по пътя на най-малкото съпротивление, не може да създава проблеми и препятствия - създава ги глупавият разум. Активизирайте Надзирателя си и поне един ден наблюдавайте как разумът се опитва да управлява течението, Нещо ви предлагат, а вие отказвате, нещо се опитват да ви съобщят, а вие го пренебрегвате. Някой изразява своята гледна точка, а вие спорите, някой прави нещо посвоему, а вие го поправяте. Предлагат ви решение, а вие възразявате. Очаквате едно, а се получава друго и недоволствате. Някой ви пречи и изпадате в ярост. Нещо се развива в разрез с вашия сценарий и вие се хвърляте в атака да насочите течението в нужното русло. Може би лично за вас нещата стават малко по-иначе, но все пак има частица истина, нали?

А сега се опитайте да отслабите хватката на контрола си и предоставете повече свобода на течението. Не ви предлагам да се съгласявате и да приемате всичко. Просто сменете тактиката - прехвърлете центъра на тежестта от контрола върху наблюдението. Стремете се повече да наблюдавате, отколкото да контролирате. Не бързайте да махвате с ръка, да възразявате, да спорите, да доказвате своята правота, да се намесвате, да управлявате, да критикувате. Дайте шанс на ситуацията да се реши без активната ви намеса или противодействие. Тогава ще бъдете смаяни или поне учудени. А ще излезе нещо съвсем парадоксално. *Като се откажете от контрола, ще получите още по-голям контрол над ситуацията, отколкото преди.* Страничният наблюдател винаги има по-голямо предимство от непосредствения участник. Ето защо непрекъснато ви повтарям: отдайте се под аренда.

Когато погледнете назад, ще се убедите, че контролът ви е бил насочен срещу течението. Предложенията на другите са били смислени. Не си е струвало да спорите. Намесата ви е била излишна. Онова, което сте смятали за пречка, изобщо не е било такова. Проблемите се решават благополучно и без вашата намеса. Това, което сте получили не по план, съвсем не е лошо. Случайно подхвърлените фрази наистина имат сила. Душевният дискомфорт ви е служел за предупреждение. Не сте изразходвали излишна енергия и сте доволни. Тъкмо това е разкошният подарък, предоставен от течението за разума, за който ви говорех по-горе.

И, разбира се, освен всичко казано дотук, да си спомним и за нашите „приятели". Да се движим заедно с течението ни пречат махалата. На всяка крачка те провокират човека, като го принуждават да пляска с ръце по водата. Наличието на поток в течението не е изгодно за махалата по простата причина, че той е насочен към минимални енергийни загуби. Използваната от човека енергия за борба с течението отива за създаване на излишни потенциали и за храна на махалата. Единственият контрол, който заслужава вниманието ни, е контролът върху вътрешната и външната важност. Спомнете си, че именно важността пречи на разума да освободи ситуацията.

В много случаи да се освободи ситуацията е по-ефикасно и по-полезно, отколкото човек да държи на своето.

Стремежът на хората към самоутвърждаване още от детството създава навика да

доказват своята значимост. Оттук и вредната във всяко отношение склонност да докажеш правотата си на всяка цена. Това създава излишен потенциал и влиза в противоречие с интересите на други хора.

Често мнозина се мъчат да докажат правотата си дори в случаите, когато отсъждането в една или друга посока не засяга интересите им.

У някои чувството за вътрешна важност е дотолкова хипертрофирано, че се стремят и в дреболиите да наложат своето. Вътрешната важност прераства в мания да се държи всичко под контрол: „На всички ще докажа, че съм прав, каквото и да ми струва това.“ Вреден навик. И усложнява живота преди всичко на самия защитник на истината.

Ако интересите ви не са особено пострадали, смело освободете ситуацията и предоставете на другите правото да пляскат с ръце по водата. Щом го направите съзнателно, веднага ще ви олекне на душата - дори повече, отколкото ако сте доказали своята гледна точка. Ще ви донесе удовлетворение фактът, че сте се изкачили едно стъпало по-нагоре: не сте започнали, както обикновено, да доказвате своята значимост, а сте постъпили като мъдър родител с неразумно дете.

Ще приведа още един пример.

Прекомерното усърдие в работата е също толкова вредно, както и нехайството. Да предположим, че сте постъпили на престижна работа, за която отдавна сте мечтали. Поставяте си високи изисквания, защото смятате, че трябва да дадете всичко от себе си. Това е правилно, но ако се престаравате, най-вероятно няма да издържите на напрежението, особено ако задачата е сложна. В най-добрия случай работата ви няма да е ефективна, а в най-лошия - ще си докарате нервен срив. Дори може би ще стигнете до невярното убеждение, че не сте в състояние да се справите с тази работа.

Възможен е и още един вариант. Развивате бурна дейност и така нарушавате установения ред. Струва ви се, че много неща могат да се усъвършенстват и сте абсолютно убедени, че постъпвате правилно. Но ако вашите нововъведения причинят нарушаване на обичайния начин на живот на вашите сътрудници, не чакайте нищо хубаво. Това е случай, при който инициативата е наказуема. Поставили са ви в бавно, но спокойно и уравновесено течение, а вие с всички сили пляскате с ръце по водата, опитвайки се да плувате по-бързо.

И какво излиза - не бива да казваме нито думичка напреки и изобщо да не си вирим главата? Е, не чак толкова строго.

Да разгледаме въпроса от меркантилна гледна точка. Можете да се възмуцавате и да ругаете единствено онова, което непосредствено ви пречи, и то само в случай, че вашата критика е в състояние да промени нещо към по-добро.

Никога не критикувайте онова, което вече е свършено и не може да се промени. За останалото принципът за движение по течението трябва да се прилага не буквално, съгласявайки се с всички и с всичко, а само чрез преместване на центъра на тежестта от контрола върху наблюдението. Повече наблюдавайте и не бързайте да контролирате. Чувството за мярка ще дойде само при вас, не се безпокойте.

РЕЗЮМЕ

Разумът интерпретира информацията с помощта на система от утвърдени означения.

Душата не мисли и не говори, а чувства и знае.

Разумът е способен да създаде само относително нова версия на къщичка от стари кубчета.

Принципно новите открития идват от нереализираните сектори.

Душата е посредник между принципно новата информация и разума.

Душата възприема нереализираната информация като знания без интерпретации.

Ако разумът успее да интерпретира информацията на душата, се ражда откритие.

Разумът е способен еднозначно да определи състоянието на душевен комфорт.

Научете се да обръщате внимание на душевния комфорт.

Като се откажете от важността, ще получите свободата да избирате своята

съдба.

Свободата на избор позволява да не молите, да не изисквате и да не се борите, а да отидете и да си вземете.

Информацията е структурирана във вериги от при-чинно-следствени връзки.

Причинно-следствените връзки създават течението на варианти.

Пътищата на най-малко съпротивление са организирани в отделни потоци.

Потоците в течението на варианти съдържат решението на всички проблеми.

Вътрешната и външната важност изхвърлят разума от оптималния поток.

До водопад ви довежда разумът, а не потоците в течението на варианти.

Всичко става много по-лесно, отколкото ви се струва. Оставете се на тази простота.

Действа не поличбата, а вашето отношение към нея.

Пътеводните знаци сочат, че е възможен завой в течението на варианти.

Жизнените линии се различават качествено.

Знаците ни поставят нащрек, защото се появяват, когато преминаваме на друга линия.

Характерна черта на знаците е, че създават усещане за нещо, което сякаш не е наред.

Спонтанните фрази могат да се възприемат като ръководство за действие.

Състоянието на душевен дискомфорт е ясен знак.

Ако ви се налага да се убеждавате, значи душата ви казва „не“.

Ако имате възможност да се откажете от дискомфортното решение - откажете се.

Необходимо е да отслабите хватката и да включите непредвиденото събитие в сценария си.

Да приемете възможността за отклоняване от сценария ви пречи важността.

Разумът се стреми да управлява не собственото си движение по течението, а самото течение.

Прехвърлете центъра на тежестта от контрола върху наблюдението.

Като се откажете от контрола, ще получите истински контрол над ситуацията.

Ако се движите по течението на варианти, светът ще ви оказва съдействие.